

GRATUIT thrillerul **Ultimul Papă** de Luis Miguel Rocha (vol. 2)

FLACĂRA

100
de ani
de la primul
număr

Bogat și sărac
în România

Telefoanele mobile
și sănătatea

Floorin
Călinescuuuuu!

Luis Miguel Rocha:
„Mă voi muta în Ardeal.”

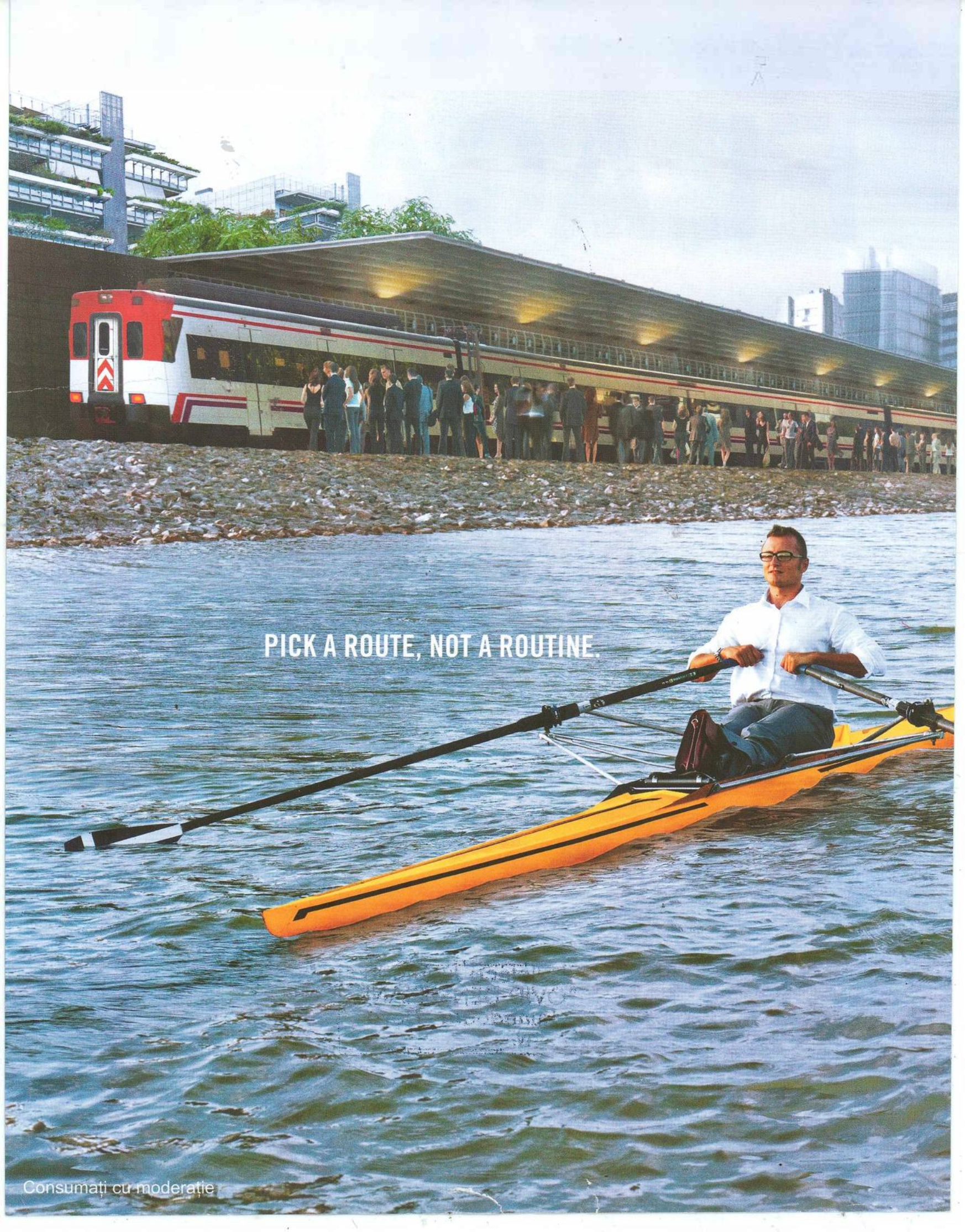
9,90 lei

LA ARME!

**Soldați
în războiul
altora**

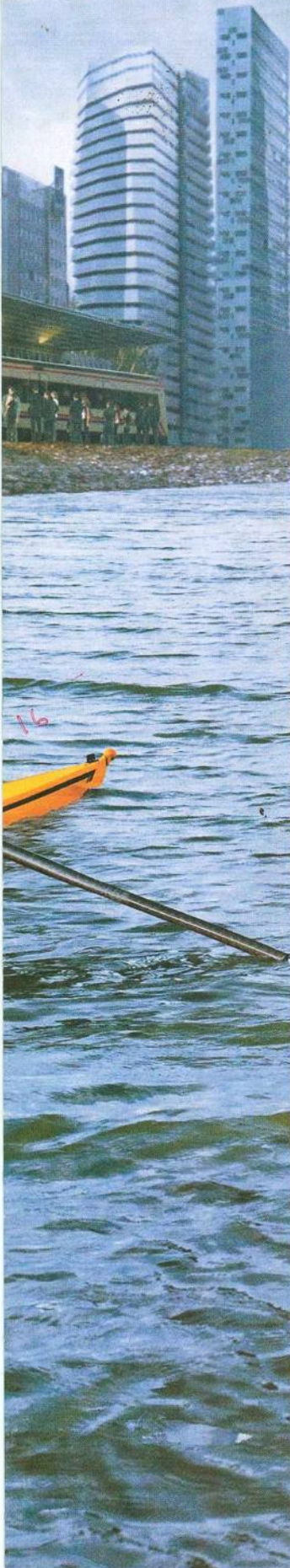

PICK A ROUTE, NOT A ROUTINE.

008
F63

SALA D
LECTUR

PLAN *Ballantine's*®

Michaila Judeleana
"OVID DENSUSIANU"
Bucuresti - Dava
No. 101 P/460155

LEAVE AN IMPRESSION

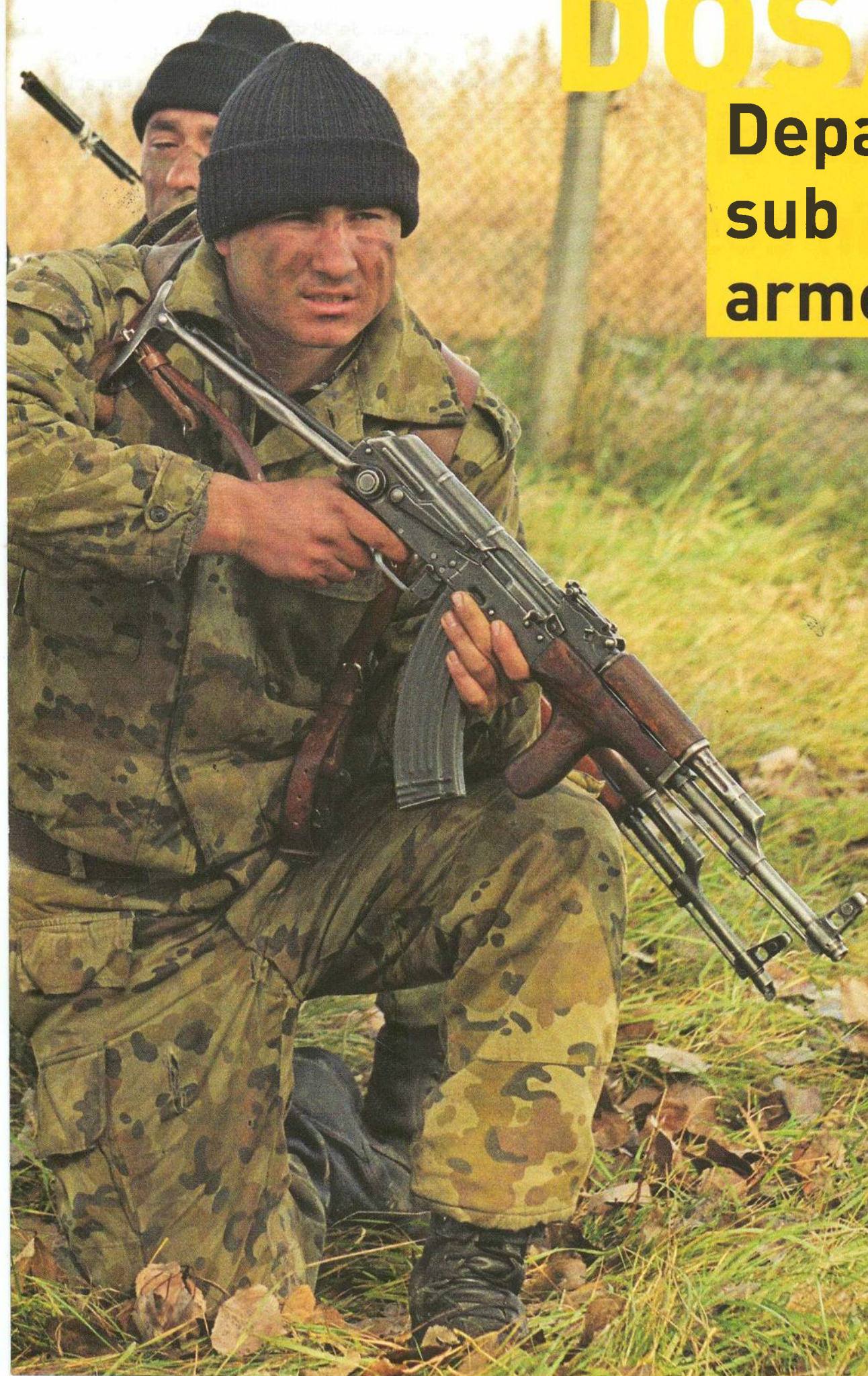

Am învățat cu toții la istorie că românii nu au dus războaie de cucerire... Unii se întreabă ce căutăm atunci în Kosovo sau în Afganistan sau în alte părți atât de îndepărtate de spațiul nostru mioritic... Alții ne aduc aminte de tratate și convenții, de UE, NATO sau ONU... Ne aduc aminte că nu suntem singuri pe lume. Trebuie să ajutăm ca să fim ajutați... Și totuși?... Eroi și compensații, soldați și jurnaliști, lacrimi și sicrie, glorie și disperare, bani și educație, bun-simț și datorie, cultură și milă... Și arme, explozii, misiuni, ordine... Toate acestea sunt viața lor, cu bune și rele, cu riscuri și mici plăceri, cu transportoarele blindate și magazinele PX, cu vorbe pline de citate din regulamente și cu vorbe înecate în lacrimi... Viața militarilor români de departe. Unde e adevărul și dreptatea? Unde este logica și rațiunea? Care sunt datoriile și care sunt interesele? Cine câștigă și cine pierde? Noi, încă, nu avem un răspuns. Citiți paginile ce urmează și vă veți răspunde singuri.

DOSAR

**Departé,
sub
arme!**

„L-am dat Armatei și ni l-a adus în coșciug”

Mama sublocotenentului post-mortem Florin Bădiceanu: „În 28 ianuarie, anul trecut, a plecat în Afganistan. În 23 februarie mi l-au adus în coșciug. Au venit niște oameni de la Armată, cred că erau trei, dimineața, pe la șapte. Când i-am văzut în poartă, deja am știut. Au zis că s-a întâmplat un accident. Și eu i-am întrebat dacă a murit. Doar au ridicat din umeri.”

Tatăl eroului: „Și de ce să mă încălzească pe mine că-i erou? Păi, ce, au venit talibanii peste noi? Sau acolo e, cumva, țara noastră?”

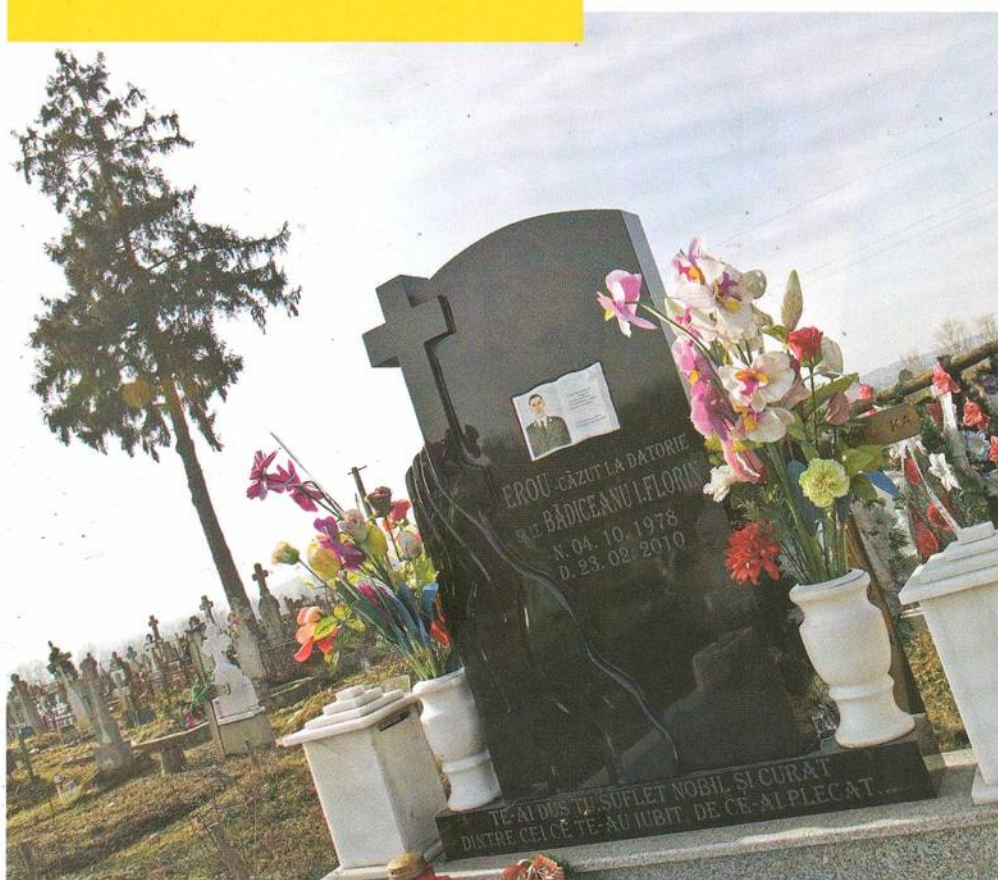
„Am aflat cum a murit doar de la televizor”

După Valea Mărului, din comuna Budeasa, județul Argeș, se termină asfaltul. Intrăm pe un drum de țară, desfundat. Satul Calotești se întinde molcom, pe ulițe, spre dealuri. Căutăm numărul 201. Nu, nu mai e nevoie. Recunoaștem casa familiei Bădăceanu după doliul de la poartă. Și după doamna Valentina, când ne deschide. O mamă căreia îi moare copilul are chip de lacrimi, pe veci. Inspiră aer, deși, uneori, n-ar mai vrea, și expiră disperare. Durerea iese, cumva, înaintea ei, să ne dea binețe. Orice aș spune, plânge. Așa că tac și îi ascult povestea. Mi se pare cel puțin indecent să intru, cu bocancii întrebărilor jurnalistice, în bocetul acestei femei: „Acum cinci minute am venit de la cimitir, că asta mi-e meseria. Asta mi-a mai

rămas. De-ați ști, doamnă, ce băiat am avut! Bun, iubitor, nu m-a jignit niciodată. Da' nu știu de ce a vrut în Armată, că noi i-am zis s-o lase încolo. S-ar fi găsit ceva de lucru și pentru el, a terminat liceul industrial. I-a plăcut la școala de subofițeri, ce să zic, cred că a fost și apreciat. Avea și o garsonieră, în Curtea de Argeș, dar stătea aici, cu noi, că, vedeți, ne-am făcut casa asta. În 2007, în iulie, a plecat în prima misiune în Afganistan. Sigur că m-am temut pentru viața lui, dar atunci a scăpat. S-a întors în ianuarie 2008, s-a căsătorit cu Mihaela, a venit pe lume și Cristian, primul lui băiat. Uitați-l aici, în fotografie, acum are trei ani. Ținea la el ca la ochii din cap. Și asta mic e Florin, acuză împlinește un an. Pe el l-a văzut doar la ecograf, nora mea era însărcinată când s-a întâmplat nenorocirea. Că de aia i-am și spus să nu mai plece în Afganistan. Mi-a răspuns doar că trebuie. Nu ne-a povestit cum e

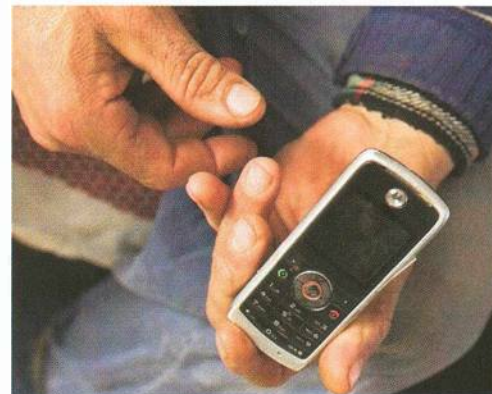
acolo, zicea că e confidențial, da' e bine. Mă suna ori de câte ori era câte un accident, ca să știu că e în viață. Când a plecat în a doua misiune, în 28 ianuarie 2010, nu era în apele lui, mi s-a părut, cumva, gânditor. Ori avea o presimțire, ori știa cât de greu e acolo. Ne-a tot zis, de câteva ori, să avem grijă. Nu știu nici acum ce-o fi vrut să spună cu asta. Ultima dată am vorbit cu el în 15 februarie, m-a sunat că era ziua mea. La o săptămână, mi l-au adus în coșciug. La 31 de ani...”

Între timp vine și bărbatul, Ion. Lucrează pe ici, pe colo, cât să-și mai cârpească nevoile. Au fost angajați amândoi la *Argeșana*, pensiile adunate fac 1.700 de lei. Când e să-i împarți, se duc imediat. Casa nu e gata și chiar se grăbesc, vor să o treacă pe numele nepoților. Apoi celelalte, toate scumpe, mai ales medicamentele. De când cu necazul ăsta, li s-au răscolit toate cele: inimă, ochi, tensiune. Mă uit la tatăl

Mormântul eroului se vede din șosea. Are cea mai mare cruce și singura de marmură neagră din cimitirul Calotești

0751... Telefonul acesta a supraviețuit exploziei din Afganistan, în care a murit posesorul, Florin Bădăceanu. Pentru părinții lui, e aproape un obiect de cult. Încă funcționează, chiar și așa hârbuit și lipit.

„Nu știm exact nici cum a murit, nu ne-a spus nimeni. Doar ce-am văzut la televizor, că au trecut peste o mină și au sărit în aer”.

La doi ani după nuntă, a venit... înmormântarea.

sublocotenentului Florin Bădiceanu și îmi dau seama că durerea bărbătească se așază altfel. Într-o silă de toate, evident că molipsitoare: „E o prostie povestea asta cu trupe românești prin Afganistan, că doar nu-i războiul nostru! Ne-am găsit să facem ordine la alții, când la noi e totul vraște! Și-apoi ce Armata lu' pește e asta, care ne trimite nouă copiii să moară pe-acolo și pe ai lor îi trimite la studii în străinătate? Sunteți singurii de ne întrebați dacă sănătate, Armata ne-a uitat, n-a mai venit nimeni să vadă ce mai fac proștii ăia de părinți. Ne-au ajutat cu înmormântarea și gata, acum nu mai existăm. Or, nu Armata l-a crescut și l-a educat, poate cu sacrificii. Da, pe băiatul ăsta mic, născut după moartea lui Florin, l-a botezat ministrul Oprea. Poate așa, de imagine. După biserică, au dat o masă la unitatea militară din Curtea de Argeș. Ne-au zis că părinții eroului să iasă în față, că vrea ministrul să le vorbească. Doar a dat mâna cu noi, ca și când ar fi dat cu mistria, dar se uita în altă parte. Toți au câștigat de pe urma băiatului nostru, numai noi am rămas cu durerea. Pe nepoți, care erau singura mângâiere, nu i-am mai văzut demult. Nici nu știm unde locuiesc acum, doar sperăm

să le fie bine. Florin, ăla mic, e leit tatăl lui!”

Soția sublocotenentului decedat a plecat din Calotești imediat după înmormântare. Întâi la o soră, în Pitești, apoi și-a cumpărat apartament. Am vorbit cu ea doar la telefon, nu a vrut să ne vedem: „Trebuie să mă refac, să uit, nu mai pot să vorbesc despre asta. Copiii sunt bine, în rest nu am ce să vă spun”.

Mihaela Bădiceanu și copiii ei au primit toate compensațiile prevăzute de legislație pentru astfel de situații: asigurarea de 80 de mii de euro; o sută de solde, respectiv un miliard și jumătate de lei vechi, ajutor de înmormântare, pensie de urmaș pentru copii. După ce iese din concediul de maternitate, femeia va fi angajată în Armată, la transmisii, cu grad de plutonier. Mai are și garsoniera din Curtea de Argeș și mașina, rămasă de la soțul ei. În aceste condiții, respectiv fără griji, cel puțin materiale, poate se gândește, într-o zi, să renunțe la rup-tura provocată între bunici și nepoți. Părinții sublocotenentului Florin Bădiceanu nu vor nimic altceva decât să-i mai vadă pe copii. Că doar atâta le-a mai rămas. Măcar din când în când. Chiar dacă asta nu intră în compensațiile oferite de Ministerul Apărării Naționale...

S-a pomenit „parașutat” în jungla din Congo. Aproape cu mâinile goale. Pardon, cu uniforma militară și steagul ONU. Pe post de arme. Ceea ce, între noi fie vorba, pe canibali îi impresionează până la... cină. Asemenea și pe alți sălbatici de-ai locului. Încântați să-și încerce macetele și kalașnikoavele pe o „prospătură”. Și, totuși, Dorin Mara este sigur în viață. L-am văzut, l-am atins, am stat la taclale.

text Liliana Petruș
foto Octavian Tibăr
și arhiva Dorin Mara

În misiune ONU prin Africa

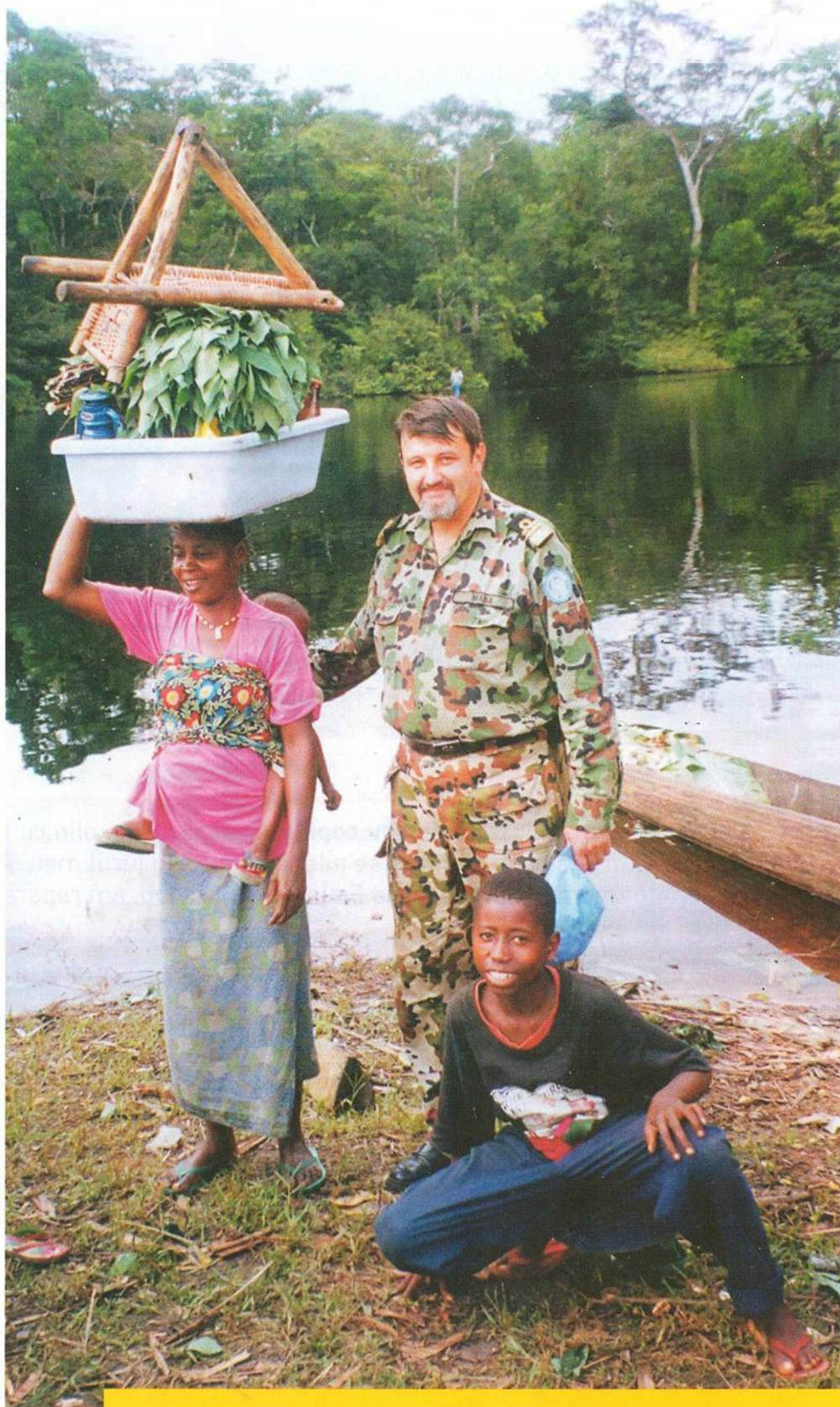
„Cred că participarea trupelor românești în misiuni internaționale este un lucru bun. Ne arată că existăm, că suntem în cărți. Dar, evident, avem exact locul pe care-l merităm, adică unul mediocru. Cum e țara așa e și armata!”

Îmi povestește despre cum și-a făcut și desfăcut peste zece gospodării. Uneori din nimic, doar cu paie, chirpici și apă de ploaie. Alteori mai *de lux*, respectiv cu pat de campanie, cuptor de pâine, filtru de apă, ba chiar antenă de satelit. Pentru două-trei mărunțișuri, un șef de trib l-a umplut de servitori. Erau vreo șapte băștinași pe capul lui, care să tundă iarba, care pe la bucătărie. A mâncat de toate, mai puțin carne de om și de câine. Frip-tura de crocodil sau de gâzelă e delicată și curată. De la maimuță i s-a aplecat. Că a văzut-o, așa, proaspăt tăiată, pe o tarabă. Și mâna parcă era de copil. Sigur că a fost și țință vie, dar au murit întotdeauna alții. De gloanțe, de mine, tăiați cu sălbăticie. Sau, pe bune, mâncați. Canibalii își văd de ale lor, pe motiv că *e ritualic*. Din doi ofițeri ONU, lăsați izolați la post, au făcut un adevărat ospăț. Până și copiii au primit câte o bucată, ca să prindă gustul.

Apoi vorbim despre sclavi. Da, mai există. Mai ales femei, că sunt foarte multe. Se vând și se cumpără ca în orice piață. Ieftin, dai maximum o capră. De unde și ideea că poligamia, în Africa, e o formă de protecție socială. O practică inclusiv preoții catolici. Că o femeie fără bărbat sigur ajunge sclavă. O lume ciudată, spune Dorin Mara, fascinantă și îngrozitoare, în același timp. Preistorie curată, cu oameni primitivi, care vânează și cultivă, ca să aibă din ce trăi. Școala și asistența medicală aproape că nu s-au inventat. De unde și puzderie de boli și epidemii. Omul nostru a trecut inclusiv pe lângă un val de febră hemoragică EBOLA. La început s-a îmbolnăvit un vânător. Țâșnea sângele din el, pur și simplu, a murit imediat. Apoi au murit toți participanții la înmormântarea lui. Și tot așa, peste o sută de morți, în 48 de ore. Chiar dacă nu există tratament pentru asta, coșmarul s-a oprit, brusc, într-o zi. În schimb, s-a pricopsit cu malarie, căreia îi duce frica și azi. Îmi arată medicamentele, în rucsac, pentru cazuri de Doamne-fereste. Cică malarie te poate lovi din nou și la doi ani după vindecare, dacă te prinde, așa, cu imunitatea fragilă.

Să nu care cumva să vă imaginați că Dorin Mara este un aventurier și atât. Nici vorbă, avem de-a face cu un profesor universitar doctor, specialist în strategie navală, plecat în prima misiune ONU de la Universitatea Națională de Apărare. În 2001, a dat concurs, pur și simplu, pentru un post de observator militar în Congo. Și dus a fost: „Fiind prima mea misiune în Africa și pentru ONU, o consider și acum o experiență teribilă. Am fost parașutat în junglă, cu o brumă de echipament, fără arme, fără provizii, fără adăpost.

„Sigur că misiunile ONU nu rezolvă problema din Africa, dar măcar o ameliorează, opresc vărsarea de sânge și limitează pagubele”.

„Am o slăbiciune specială pentru copii, rucsacul meu e plin cu bomboane. Opream la un grup de trei-patru țânci și automat se adunau o sută în jurul meu. Șia mici plângeau, că a venit șperietoarea albă. În provincia Ecuator, din Congo, am reparat și o școală, pe banii mei”.

Am avut noroc cu o misiune creștină, un fel de colibe, în fapt, fără geamuri, fără uși, unde ne-am așezat, cât de cât. Eram patru ofițeri superiori, din Malaesia, Kenya, Nigeria și România, adunați în ceea ce se numește un post de observare. Războiul se terminase, cel puțin pe hârtie, și noi patrulam între rebeli și forțele guvernamentale, ca să nu se mai atace. Eram ca niște flori, așa, cu mâinile goale, dar cu promisiunea că, pentru situații grave, de securitate, ONU dislocă o unitate militară în zonă. Acum, ce să zic, acolo e grav mai tot timpul. Segregarea etnică e în floare, sunt peste 30 de triburi importante și vreo 400 de grupuri etnice, se vorbesc o grămadă de limbi, autoritatea statală e ca și inexistentă. Am întâlnit soldați care erau când la rebeli, când în trupele guvernamentale, după cum le era de foame. Ca arme, au kalașnikoave, în general, dar nu le folosesc prea des, că nu e nevoie. Când atacă un sat, jefuiesc și violează, asta e arma lor preferată. Mai și trag, au tras și în noi, am avut colegi care au călcat pe mine și au fost grav

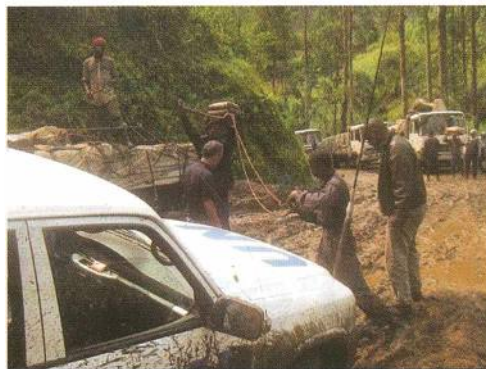
răniți sau au murit. Inclusiv români, că sunt destui în zonele de conflict. La un moment dat, eram vreo 25 pe o singură misiune ONU.”

În 2003–2004, când a fost comandant de grupare navală, în misiunea care a deschis circulația pe fluviul Congo, Dorin Mara și-a îmbunătățit nivelul de trai și de siguranță. Avea soldați înarmați, între 30 și 100, din Uruguay, Ghana și Bangladesh, și o cabină dichisită, pe vapor. Escorta toate convoaiele de barje, tot ce căra ONU pe fluviu. De data asta, naufragiile șlepurilor congoleze, supraîncărcate cu oameni animale și mărfuri, i-au dat cea mai mare bătaie de cap. Fie că barjele se loveau de stânci, că fluviul e plin de ele, fie că ăia vindeau benzina și rămâneau în pană. Și dă-i cu salvări de oameni și bunuri, plus hârtoșăraia aferentă, că se făceau doar cu aprobare. Și trupele guvernamentale i-au făcut-o, le-a apucat strechea, la un moment dat, au luat-o pe coclauri, ca să pice în spatele rebelilor. Vreo trei zile a tot căutat la soldați, prin toate văgăunile, i s-a pus la dispoziție și un elicopter.

După a doua misiune ONU și 25 de ani de armată, respectiv în 2005, omul nostru s-a pensionat. Dar asta nu înseamnă că stă locului, fascinația misiunilor în zone de conflict se pare că i-a intrat în sânge. Să fie vorba de bani? Nu neapărat, deși e plătit destul de bine. În jur de 100 de dolari pe zi, ceea ce poate fi mult sau puțin, funcție de situație. În Africa i s-a întâmplat să dea și 150 de dolari pe o noapte de cazare, chiar dacă locația era o cocioabă. În unele zone plătești, pur și simplu, *culoarea*. Dacă te vād alb iau și pielea de pe tine.

În noua sa calitate, de tânăr pensionar (de-abia acum are 55 de ani), Dorin Mara a prins încă trei misiuni în Congo, din 2005 până în 2009. A fost, pe rând, manager de securitate la o firmă care lucra cu ONU, inspector pentru echipamente militare și *regional adviser* pentru o agenție ONU. Cam aceeași Mărie, cu alte pălării, cum s-ar zice. Congolezii se bat în continuare, deși războiul s-a terminat demult, mai trag și cu tunul, oricât fi urechează ONU, nu renunță la sportul lor național, violul cu jaf, sau invers, fură de toate, din orice poziție, apoi protestează și fac reclamații, inclusiv pe misiuni ONU, că, vezi Doamne, sunt înșelați. Așa că Dorin Mara a desfășurat diverse strategii de securitate, pentru oameni, locuințe, obiective sau echipamente civile și militare. Și i-au cam ieșit, fie că a fost vorba de escortă militară pentru angajați ONU, gestionarea unor situații de răpire, sechestrare de persoane, accidente de circulație sau verificarea echipamentelor militare și numărarea plutoanelor de soldați împărășiați prin junglă.

În 2010 s-a schimbat peisajul. Despre misiunea din Somalia, Dorin Mara susține că a fost cea mai zgomotoasă dintre toate: „Am stat în interiorul zonei de apărare, în Mogadishu, tirurile de artilerie și mitraliere erau la ordinea zilei. Am prins și atentatul sinucigaș din 10

„În Congo
am prins și
alegerile, o
adevărată
comedie
neagră.

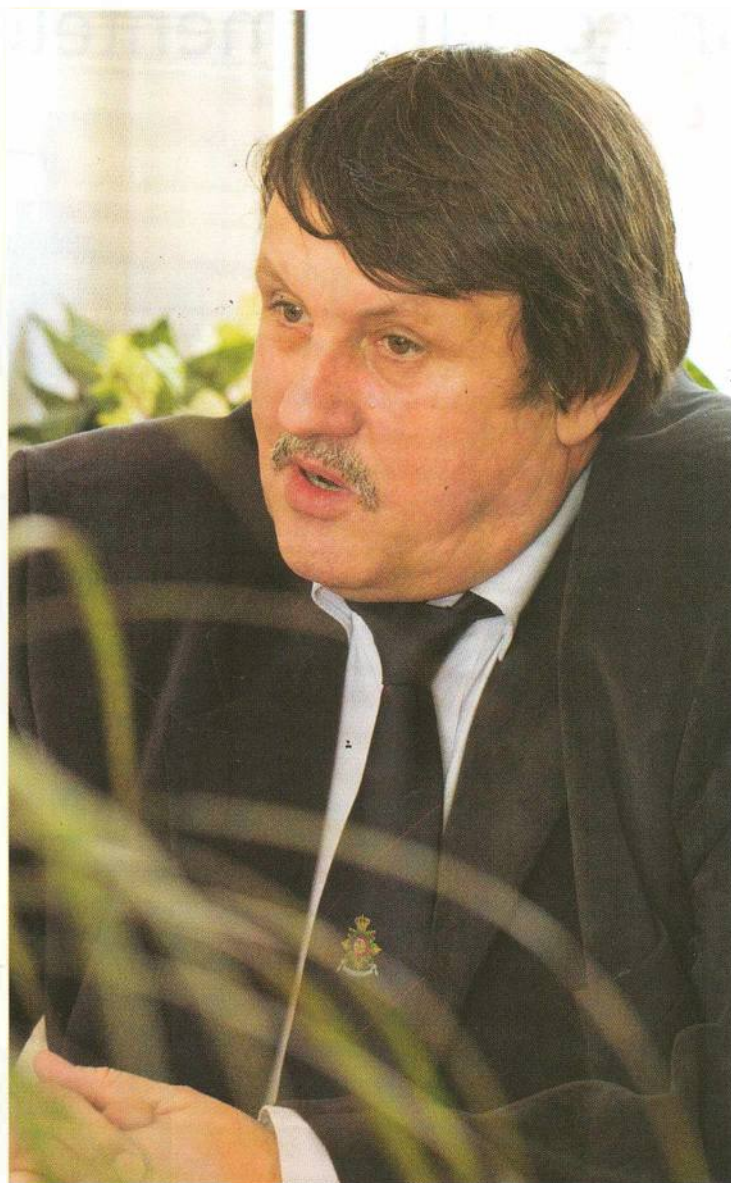
Unii nici nu
știu ce-s
alea, alții
n-au acte...

Un fel de
hai să
alergăm
pigmeii
prin junglă,
cu urnele
la purtător.
Și-atunci
de unde
autoritate
statală?

Din păcate,
în multe
privințe,
nici noi nu
suntem
departe de
Africa.”

septembrie, din aeroport. De data asta am fost șef de proiect implementare-evaluare asupra portului și a posibilităților de transport spre oraș și aeroport, cu necesarul de securitate, evident. Am lucrat sub protecția ONU, respectiv a trupelor Uniunii Africane. O lună am fost în Kenya, pe același proiect. Acolo e parfum, m-aș muta și mâine. Nu tu harababură, nu dictatură sângeroasă, sunt mulți străini, așa că albi nu se simt discriminați. Dar, mă rog, dacă vorbim de securitate, e... ca-n Africa. Sigur că poți umbla singur pe stradă, dar o faci pe pielea ta”.

După ce și-a petrecut sărbătorile de iarnă cu familia, la București, Dorin Mara așteaptă o nouă misiune. Probabil tot cu ONU și tot prin Africa, măcar pe ăia îi știe cum se mănâncă, la propriu și la figurat. Concursul nu e o problemă, de obicei îl ia. Are experiență militară, știe câteva limbi străine, la test și la interviu se descurcă. Doar că a făcut cam multă școală pentru gusturile ONU: „M-am învățat nici să nu le spun că am și doctoratul, că mai mult mă încurcă!”

Un tur de orizont prin cele trei comandamente NATO din teatrele de operații din Bosnia, Kosovo și Afganistan oferă percepții complet diferite privind viața de zi cu zi a militarilor aliați din Sarajevo, Priștina sau Kabul. Și totuși, principiile de lucru sunt aceleași, militarii provin din aceleași țări, iar obiectivele forțelor sunt asemănătoare. Condițiile de luptă sunt, însă, total diferite.

text Călin Hentea
foto arhiva Călin Hentea

Cumpărături, chefuri și depresii în comandamentele NATO

Film City – campul comandamentului principal al KFOR din Priștina, Kosovo, este mic ca suprafață, dar foarte cochet.

În principiu, toate comandamentele NATO au o arhitectură comună. Undeva în centru sunt clădirile de lucru, cu săli de ședințe și birouri perfect climatizate și igienizate, nici prea mari dar nici prea mici, toate dotate cu mobilierul și birotica necesare. În apropiere este sala de mese – *Dinning Facility* – așa încât militarul să nu piardă prea mult timp cu de-ale mâncării. Meniul internațional este incredibil de variat (pentru carnivori, vegetarieni, musulmani sau diabetici) și la discreție. Sucurile polivitaminizate, fripturile, înghețatele sau fructele sunt pe toate gardurile, cum s-ar zice, dar cu Eurile de rigoare. Nu departe de clădirea comandamentului este și GYM-ul, deschis tot timpul, pentru ca să poată omul să-și descarce oricând energiile negative și să-și păstreze intactă condiția fizică, indiferent cât stă la calculator.

În centrul campului sunt și așa-numitele CORIMEC-uri – bungalouri modulare cu un etaj și 16 camere, de două paturi, mobilate cu strictul necesar. Grupurile sanitare, mereu curate și funcționale, le găsești la capătul culoarului, pe fiecare etaj. Sub nici un motiv nu se fumează înăuntru. Aleea sau zona magazinelor PX – de unde poți cumpăra de toate, de la articole electronice, îmbrăcăminte și încălțăminte, până la parfumuri franțuzești și băutură de orice fel (la prețuri reduse și fără taxe vamale) – este întotdeauna mai aproape de intrarea în camp, deoarece vânzătorii sunt localnici civili, care nu au ce căuta în restul taberei. Tot cu acces direct și rapid la punctul de control sunt și micile restaurante sau pub-uri și mai ales NSE-urile (*National Support Element*) – localuri naționale unde militarul va

găsi mereu ziare, bere sau țigări din țara sa. Tot aici au loc și băutele de rigoare, seara, până la ora stingerii. Desigur, undeva trebuie să mai existe o mică bibliotecă și o videotecă, un dispensar de primă urgență și o clădire ecumenică (*Multireligious Facility*). Nu lipsesc heliportul și parcare, plină de jeep-uri, blindate sau nu, dar mereu cu rezervorul plin.

Cam acesta ar fi *portretul robot* al unui comandament NATO, dar există, desigur, diferențe dictate de specificul teatrului de operații respectiv. În Bosnia, de pildă, sediul comandamentului SFOR, Camp Butmir, este foarte întins ca suprafață, iar atmosfera extrem de relaxată. În decembrie 2004, înainte ca NATO să predea misiunea Uniunii Europene (SFOR devenind EUFOR), mulți dintre militarii internaționali ieșeau zilnic în oraș, după terminarea programului de lucru, îmbrăcați civil, la un bar, cazinou sau chiar bordel, asta dacă familia nu era cu ei, locuind undeva în oraș.

Mult mai mic ca suprafață, dar cu alei mai cochete, este *Film City* – campul comandamentului principal al KFOR din Priștina, Kosovo. În acest camp regulile sunt mai stricte, militarii nu pot trece la haine civile seara, după program, și nici nu pot ieși în voie din tabără, fără o misiune anume. Asta nu înseamnă că pe lunga alea a PX-urilor nu este o forfotă permanentă de militari, din toate țările, care cumpără

Aleile PX-urilor sunt pline de militari din toate țările, care cumpără de toate, la prețuri reduse și fără taxe vamale.

de toate, mai ales duminica. Sau că nu se trage câte un chef zdravăn (eufemistic numit *party*, în argoul internațional), aproape în fiecare seară, măcar la unul din NSE-uri (german, italian, danez, francez sau belgian), cu munți de grătare și valuri de bere. Militarii americani, care nu au voie să bea alcool în taberele lor, își fac adesea drum în *Film City*, unde e liber la whisky și bere. Nici un militar KFOR nu are voie la bordeli sau în anumite localuri de noapte din Priștina, tot așa cum le sunt interzise relațiile sexuale cu localnicele.

În fine, viața cea mai dură este în comanda-
mentul ISAF din Kabul. Chiar dacă este situat
în mijlocul „zonei verzi”, nu departe de „fortă-
reața” ambasadei americane, tabăra arată chiar
și pe aleile interioare ca o cetate sub asediu,
datorită adăposturilor și zidurilor de beton ce
protejează CORIMEC-urile de atacurile cu
mortiere ale talibanilor. Situat la peste 1.800
metri altitudine, având deasupra un perman-
ent nor de smog, Kabulul și implicit coman-
damentul ISAF nu este un loc prietenos și nici
confortabil. Chiar și protejat de zidul gros de
beton, campul a scăpat ca prin urechile acului
de atacuri cu mortiere sau cu camioane încăr-
cate cu explozibil. Controlul de acces la poartă
este extrem de sever, jeep-urile blindate nu pot
ieși în oraș decât cel puțin câte două, iar milita-
rii trebuie să mențină permanent contactul
radio cu baza, să poarte chiar și în mașină cască
și vestă antiglonț și să nu se despartă de pisto-
lul mitralieră (în Kosovo era suficient un sim-
plu pistol și nu era nevoie de vestă antiglonț
decât în situații speciale). Sunt puține și sărace
PX-urile din comandamentul NATO din
Kabul, iar seara, la grădina-restaurant *Milano* –
singurul loc de destindere colectivă, cu un dec-
or mai relaxat – se puteau cumpăra doar două
beri de căciulă (s-a rezolvat, acum nu se mai
poate). În schimb, vinerea – atunci este ziua lor
liberă conform obiceiului musulman – lângă
camp se deschide un bazar cu produse artiza-
nale locale, vânzătorii afgani fiind, desigur,
controlați la sânge, împreună cu marfa lor.

În aceste condiții, a fi *peace-keeper* înseam-
nă, printre altele, a trăi simultan în trei realități
diferite. Prima este realitatea monotonă a vieții
cotidiene din interiorul taberei multinaționale,
fie aceasta mai relaxată, precum în Sarajevo, fie
angoasant-claustrofobică, precum în Kabul. A
doua realitate este cea de dincolo de gardul de
sârmă ghimpată, în care trăiesc localnicii din
teatrul de operații, respectiv din Bosnia,
Kosovo sau Afganistan. Cu sau fără voia lor,
militarii se izbesc, uneori dramatic, și de lumea
din jur. Peste aceste două realități se suprapu-
ne – adesea obsesiv – dorul de casă, de familie,
de prieteni. Nici una dintre aceste realități nu
se conjugă cu celelalte, dimpotrivă, ele se con-
fruntă fără milă în sufletul și mintea oricărui
peace-keeper, bombardat, timp de patru sau șase
luni, cu cele mai imprevizibile și mai contra-
dictorii situații. Clivajul acestor trei realități
constituie, de cele mai multe ori, și cea mai
abundentă sursă de stres, periculoasă mai ales
pentru cei incapabili de un comportament
dual: una să ai în suflet și în minte și alta să ai
în vorba rostită și gestul afișat în public. De aici
rezultă numeroasele și niciodată raportatele
public pierderi psihice: militari mai tineri sau
mai bătrâni care o iau la un moment dat razna,
cad în depresii sau, mai grav, își trag scurt și
imprevizibil un glonț în cap.

**Mulți militari
români au
descoperit, cu
uimire, că în
taberele
internaționale
ale NATO sau
ONU se
mănâncă mult
mai bine decât
acasă, iar
condițiile de
igienă sunt
superioare
celor din
cazarmă sau
din propriile
case.**

IN AN ABSOLUT WORLD

THE

ABSOLUT
Country of Sweden
VODKA

*This superb vodka
was distilled from grain grown
in the rich fields of southern Sweden.
It has been produced at the famous
old distilleries near Åhus
in accordance with more than
100 years of Swedish tradition.
Vodka has been sold under the name
Absolut since 1879.*

40% ALC./VOL. (80 PROOF) 1 LITER

IMPORTED

PRODUCED AND BOTTLED IN SWEDEN
BY THE ABSOLUT COMPANY
A DIVISION OF V&S VIN&SPIRIT AB

DOSAR

Soldați în războiul altora

De ce pleacă militarii noștri să lupte pe fronturi străine? Pentru că România este parte a unor alianțe și organizații de tip NATO, ONU sau UE, iată răspunsul autorităților. Pentru glorie și bani, iată motivația celor care decid să plece în zonele de conflict. Rămâne totuși o întrebare: ce să faci cu gloria/banii dacă ele îți vin post-mortem sau după ce ai rămas invalid?

Bosnia-Herțegovina, 17 septembrie 1996: sublocotenentul (post-mortem) Remus Brânzan a căzut la datorie, în cursul unei misiuni de lărgire a coridorului Gorazde, în timp ce conducea excavatorul pe o pantă abruptă. Era primul nume dintr-un lung șir de victime în rândul militarilor români participanți la războaiele altora.

Afganistan, 11 noiembrie 2003: în cadrul misiunilor *Enduring Freedom* și *ISAF*, primii au căzut sublocotenenții (pm) Iosif-Silviu Fogorași și Mihail-Anton Samuilă. Au fost împușcați, în urma unui atac asupra transportorului amfibiu blindat în care se aflau. Acestor câteva nume li se adaugă un șir lung de morți și mai ales răniți.

Afganistan – „poarta iadului”

Pe 14 septembrie 1994, la Bruxelles, avea loc ceremonia oficială de acceptare a Programului individual de parteneriat România-NATO. Acesta prevedea schimburi în materie de planificare militară, exerciții comune și participare la operațiunile de menținere a păcii. Era epoca primelor misiuni românești în zone de conflict pe glob. Relațiile

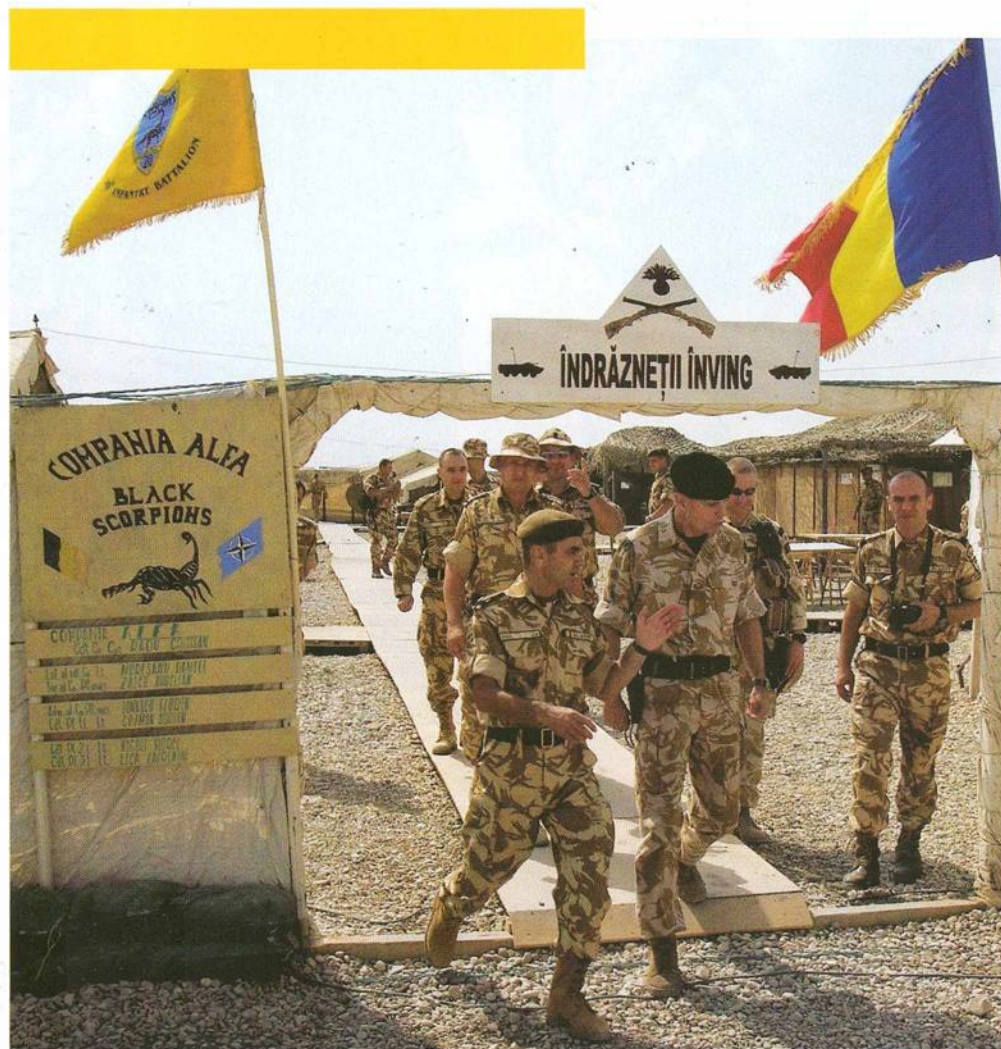
noastre cu Vestul au evoluat și România a devenit membră deplină a NATO în martie 2004, iar din ianuarie 2007 a pășit cu arme și bagaje în UE. Toate acestea au însemnat pentru țara noastră drepturi, dar și obligații. Printre ele se numără și participarea militarilor români în cadrul unor misiuni internaționale sub drapel NATO, UE sau ONU. De aici încolo începe povestea militarilor români în zonele de război din Afganistan, Irak sau Kosovo. Povestea este glorioasă pentru cei întorși acasă cu bine și tristă, foarte tristă pentru cei repatriați într-un sicriu cu drapelul național pe el. Dincolo de regretele camarazilor de arme și de

lacrimile rudelor soldaților pieriți în misiune, stă realitatea rece a unor tratate la care România este parte și de care nu se poate de-zice.

Începând cu anul 1990, când prima structură militară a fost dislocată într-o zonă de conflict, și până astăzi, aproximativ 30.000 de militari au participat la misiuni în afara teritoriului național. „În prezent, România are circa 1.900 de militari dislocați în teatrele de operațiuni din Afganistan, Kosovo, Bosnia-Herțegovina, Irak. De asemenea, are observatori și monitori militari ONU și UE. Peste 1.600 dintre aceștia sunt în misiune în Afganistan”, a precizat pentru *Flacăra*, maiorul Alin Petrescu, ofițer de stat major în Direcția Operații a Statului Major General din MAPN.

Din punctul de vedere al autorităților există o serie de avantaje ale implicării noastre armate în zonele de conflict. „Ca membru NATO, România și-a îndeplinit angajamentele asumate și, astfel, a câștigat credibilitatea aliaților, beneficiază de garanția securității și participă la luarea deciziilor politico-militare. Un alt beneficiu, din punct de vedere militar, este acela că forțele noastre sunt pe deplin interoperabile cu cele ale aliaților. Testarea echipamentelor din dotare într-o zonă de conflict, realitatea câmpului de luptă precum și călirea fizică și psihică a militarilor sunt avantaje incomensurabile pentru forțele noastre”, declară maiorul Alin Petrescu (el însuși participant la două misiuni în Afganistan – 2005 și 2010). În ceea ce privește costurile susținerii militarilor români în teatrele de operațiuni, în anul 2009 acestea au însemnat din partea României o cheltuială de 272,5 milioane de lei, iar în 2010 ele s-au ridicat la 288,1 milioane de lei. Cheltuielile ar putea crește în 2011, dacă hotărârea Consiliului Suprem de Apărare a Țării de la sfârșitul lunii ianuarie va fi pusă în aplicare. Atunci CSAT a decis să suplimenteze numărul celor trimiși în misiunile externe cu 183 de militari față de 2010. Cât despre o eventuală retragere a soldaților români din ariile de conflict, deocamdată nici nu poate fi vorba. „România, ca țară membră NATO, își respectă angajamentele asumate, iar un eventual calendar de retragere se va face în acord cu deciziile politico-militare ale Alianței Nord Atlantice”, a precizat maiorul Alin Petrescu.

Misiunile în care au fost și sunt trimiși ai noștri fac parte dintr-un spectru larg de operațiuni desfășurate în sprijinul păcii

Compania Alfa, una dintre subunitățile
unde generalul Jim Dutton – comandantul adjunct al trupelor ISAF – a discutat cu militarii români.

România trimite trupe în zonele de conflict, în baza unor acorduri internaționale. Misiunile de combatere a terorismului, de sprijinire a păcii sau cele umanitare sunt angajamente pe care România și le-a asumat ca membru al NATO, UE și ONU.

(operațiunea KFOR din Kosovo are ca scop asigurarea unui mediu de securitate sigur și stabil pentru dezvoltarea democratică și multi-etnică a regiunii), contra terorismului (*Operațiunea Active Endeavour* – OAE, lansată în 2001, a reprezentat una dintre cele opt măsuri luate de NATO pentru a sprijini SUA în urma atacurilor teroriste de la 11 septembrie, iar România participă la OAE din 2005), de asistență umanitară, de asistență militară și de instruire (Misiunea NATO de Pregătire – Irak NTM-I).

În urma participării la acțiuni militare externe în teatrele de operații, 20 de militari ai armatei române și-au pierdut viața, astfel: 1 militar în Bosnia-Herțegovina, 2 în Irak și 17 în Afganistan. 69 de militari au fost răniți în acțiuni militare externe: 2 în Bosnia-Herțegovina, 14 în Irak și 53 în Afganistan. Așa cum arată cifrele, zona cu cel mai mare grad de risc este Afganistanul. De altfel, se povestește că în peșterile munților Argandab din Afganistan s-ar găsi *Șambala* – *Poarta Iadului*, locul de trecere către lumea de dincolo. Legendă sau nu, Afganistanul nu-și alege victimele! Numai anul trecut au murit aici șase oameni de-ai noștri, iar șapte au fost răniți. În timpul unor misiuni de patrulare pe autostrada Kandahar-Kabul, la trecerea autovehiculelor peste dispozitive explozive improvizate sau în misiuni de luptă, în urma unui atac al insurgenților asupra subunităților aliate la care participau și românii, militarii noștri și-au pierdut viața ori au fost grav răniți. Au fost decorați post-mortem cu Ordinul Național *Steaua României* sau Ordinul *Virtutea Militară* în grad de Cavaler, cu însemn de război, pentru militari. Merită, însă, sacrificiul în războiul altora doar pentru o decorație și o înaintare în grad post-mortem?

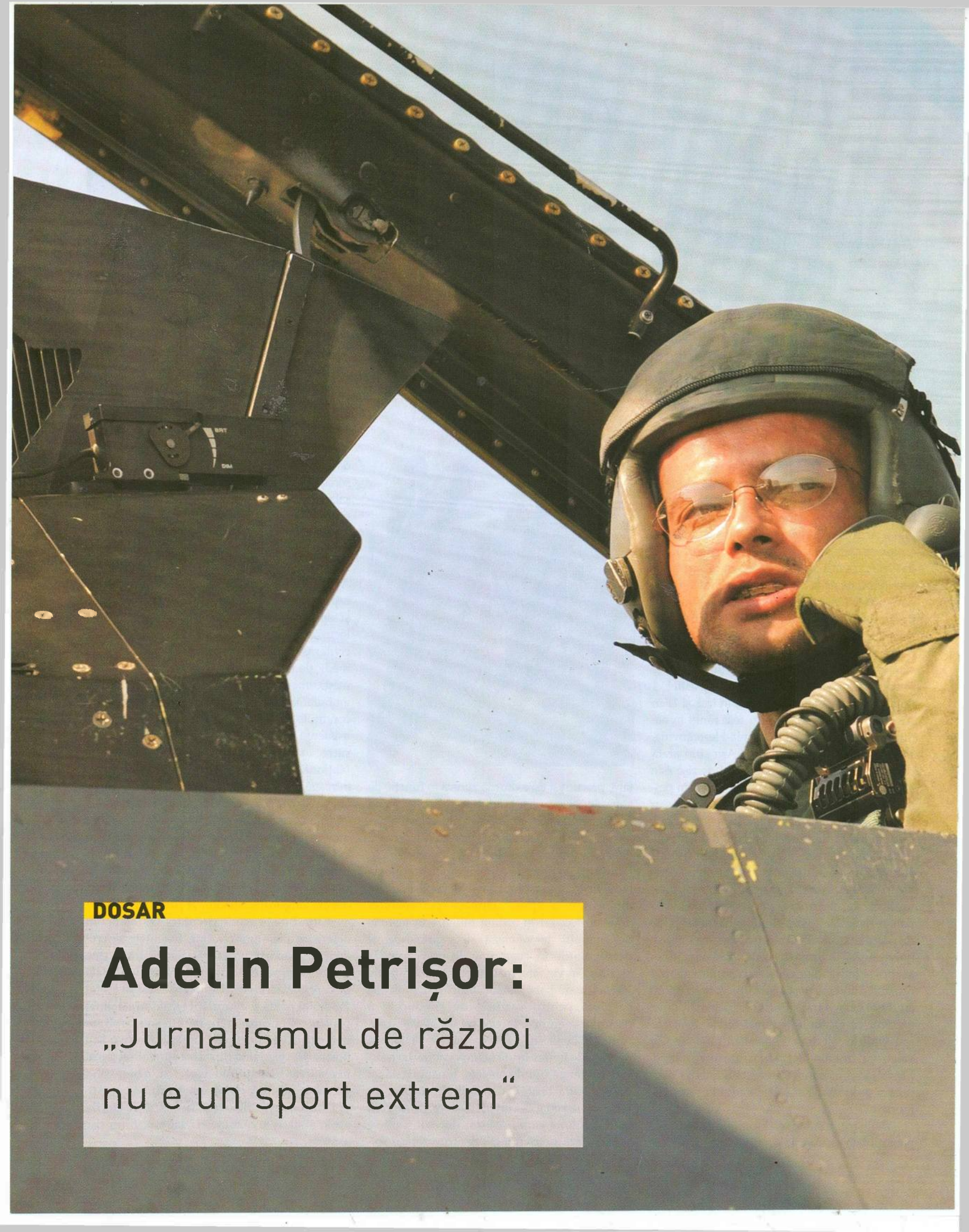
„Militarii români dislocați în teatrele de operații beneficiază de drepturile salariale din

țară, precum și de o diurnă zilnică în funcție de zona de dislocare și gradul de risc. Nu putem face o comparație cu militarii din celelalte țări întrucât salarizarea este o problemă internă a fiecărui stat”, ne-a declarat maiorul Alin Petrescu. Cât privește compensațiile primite de familiile rămase fără soț, tată sau copil, oficialul din MAPN a spus: „Urmașii personalului armatei decedat în acțiuni militare în teatrele de operații beneficiază de: ajutoarele și despăgubirile în cuantumurile prevăzute de legislația în vigoare, mai exact remunerație de 100 solde de bază lunare brute; indemnizație cuvenită pentru cazurile de producere a riscurilor asigurate, în valoare de 80.000 euro, conform Legii nr.15/1998; ajutor de deces, două solde lunare brute neimpozabile. La acestea se adaugă o indemnizație lunară egală cu solda lunară brută/salariul de bază brut pe care cel decedat l-a avut la data producerii evenimentului care a cauzat decesul, care se actualizează potrivit legii, pentru urmașii sol-

daților și gradaților voluntari, precum și ai personalului civil, care nu realizează venituri din salarii sau din activități independente, indiferent de numărul acestora; închirierea și cumpărarea, cu prioritate, de locuințe din fondul de locuințe sociale al administrației publice; folosirea fondului construit al Ministerului Apărării Naționale destinat cazării, refacerii capacității de muncă și activităților recreative și sportive; asigurarea, în mod gratuit, a locurilor de înhumare în cimitirele militare și civile; asistență medicală gratuită în instituțiile medicale militare sau publice și asigurarea de medicamente gratuite, atât pentru tratamentul ambulatoriu, cât și pe timpul spitalizării, în condițiile stabilite pentru personalul armatei; asistență psihologică, asigurată gratuit, de către structurile Ministerului Apărării Naționale. La acestea se adaugă o serie întreagă de alte beneficii în ceea ce privește școlarizarea copiilor cadrelor militare decedate. Părinții personalului armatei decedat în acțiuni militare în teatrele de operații beneficiază de o indemnizație lunară egală cu jumătate din indemnizația cuvenită urmașilor celui decedat, în situația în care nu există urmași, dacă cel decedat era singurul susținător al părinților săi.”

Citind toate aceste drepturi, câștigate din nefericire post-mortem, am fi tentați să credem că, până la urmă, sacrificiul uman este destul de bine răsplătit. Fals. Plata și răsplata pe care auzi că le-au primit alții, când tu ai stat în fotoliu acasă și ai urmărit știrile, arată altfel pentru cei ai căror frați, părinți sau copii nu mai există. Afganistanul, Irakul, Kosovo sau Bosnia-Herțegovina din ziare sunt altfel decât în realitate. Soldații știu, însă, foarte bine când pleacă în misiuni, că într-un teatru de operații nu cunoști niciodată ce vei găsi efectiv acolo și dacă te mai întorci sau nu. E un risc asumat.

DOSAR

Adelin Petrișor:

„Jurnalismul de război
nu e un sport extrem“

Adelin Petrișor s-a întors de curând din Afganistan, dintr-o nouă misiune. A câta? Probabil, nici el nu mai știe. Singurul – dacă ne luăm nu neapărat după statistici, cât mai ales după rezultate – jurnalist de război din România a fost plecat la început de an pentru două săptămâni într-una din cele mai fierbinți zone de conflict din lume, cu scopul de a face un material la un spital aparținând unei unități militare americane.

Război și pace. Și viață...

Din punct de vedere al dotărilor, noi nu avem spitale în România care să aibă aparatura aia. Americanii au absolut toate domeniile medicale, de la neurochirurgie, până la stomatologie. Unitatea e înființată în septembrie, e o companie întărită și se ocupă de zona de est a Afganistanului, care, după zona de sud, este cea mai periculoasă, din punct de vedere al conflictelor. Ca să dau un exemplu, 50 de elicoptere au fost implicate până la începutul lui ianuarie în nu mai puțin de 400 de misiuni. Sunt niște date care cred că spun multe...” Dar, dincolo de cifre, care sunt cazurile reale? „Când eram acolo, la un moment dat au fost aduși trei pușcași marini. Unul avea coloana fracturată. Al doilea, o mână arsă, jumătate de ureche căzută, iar obrazul era făcut praf. Ultimul, era capsat de la torace până la gât. Din cauza șocului produs de o bombă pe șosea, avea ruptură de ficat, de splină, era ferfeniță pe dinăuntru. L-au operat, l-au stabilizat și apoi i-au evacuat pe toți trei la un spital mai mare în Germania, la Ramstein. Inițial, când există răniți, sunt trimiși la un spital mai mic, apoi vin aici.” Cifra militarilor români care au trecut prin spitalele de război în Afganistan este destul de impresionantă: nu mai puțin de 60 de compatrioți au avut nevoie de

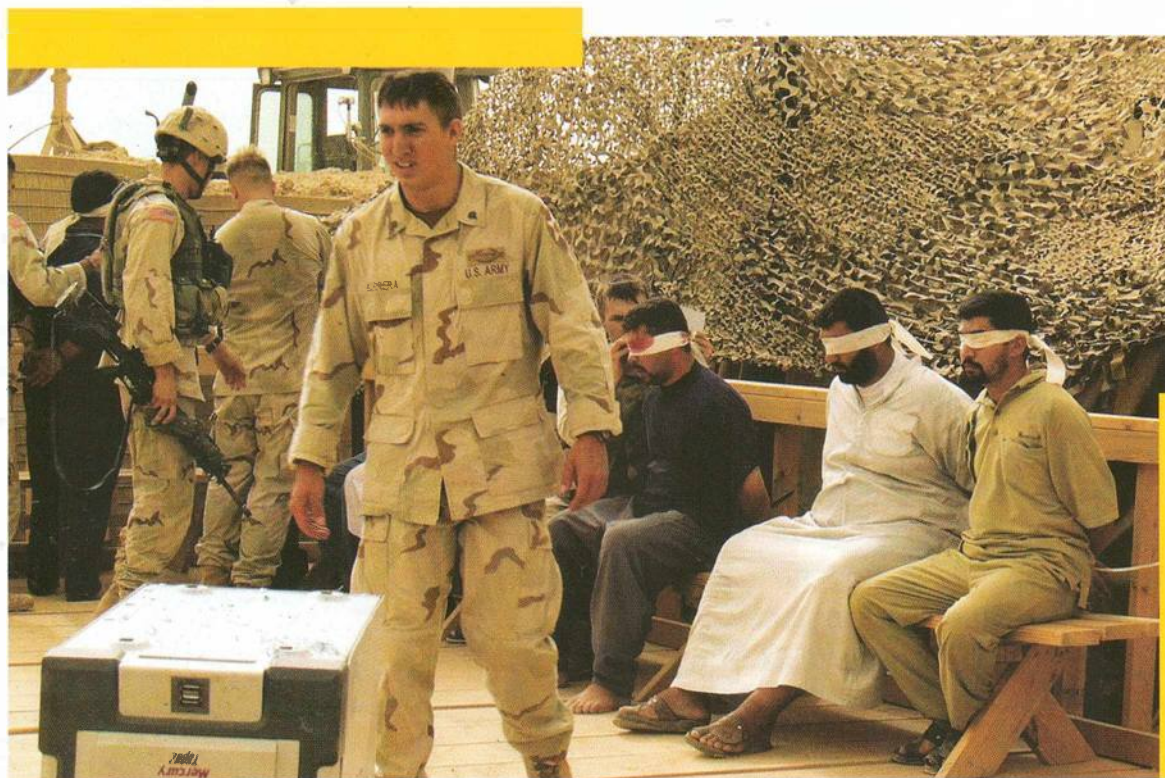
asistență medicală. Din fericire, Adelin Petrișor nu a întâlnit de data aceasta vreun militar român pe paturile de spital. „Am avut norocul să nu întâlnesc astfel de cazuri acum. De altfel, nici nu m-am întâlnit cu prea mulți compatrioți, doar în aeroport, dar sunt oameni care nu au legătură cu frontul.”

Război și pace. Și viață. O fotografie postată de Adelin Petrișor pe blogul său personal mi-a atras atenția. O fotografie în care se află un bebeluș mutilat. Îl întreb care e povestea acelei imagini. „Băiețelul unor afgani a ajuns la spital în urma unui accident domestic. Avusese loc o explozie în bucătărie. A sărit în aer o canistră de gaz și a ajuns la spital jumătate din familie. Și părinții lui, și bunicii... Băiețelul avea jumătate de față carbonizată, o mână era mutilată. L-au operat de nu știu câte ori, era mai bine acum”, povestește jurnalistul. Ce paradox! Dacă n-ar fi fost războiul, acel copil n-ar fi trăit. Americanii l-au botezat... Arizona. De altfel, mulți civili – care nu sunt victime ale confruntărilor – sunt tratați acolo, beneficiind de servicii medicale de calitate. Totuși, cum poți să spui că datorezi ceva războiului? E ingrată și stranie viața în aceste condiții. Mai ales atunci când nu mai poți face diferența dintre bine și rău. Iar pe front, stările de conștiință sunt ele însele mici bombe gata să explodeze, ca să nu mai vorbim de confuziile de interpretare a realității, care pot fi uneori dezastruoase. Ne povestește chiar Ade-

lin. „Coaliția a făcut multe greșeli, au fost bombardate din greșeală chiar și nunți. Localnicii au obiceiul să tragă focuri de armă la astfel de evenimente. Din nefericire, forțele Coaliției s-au alertat și au deschis focul asupra nuntașilor. Ca să nu mai spun de *Friendly Fire*, unde, dintr-o confuzie, americanii și britanicii au tras unii asupra altora.”

Revenind la cazul de dinainte, l-am întrebat cât de recunoscători au fost părinții bebelușului. „Erau mulțumiți, sigur asta n-o să-i facă pe afgani să-i iubească la nesfârșit pe americani. Acolo, oamenii lucrează la două capete. Se întâmplă asta de sute de ani. Ei gândesc foarte simplu: Coaliția mâine, poimâine pleacă, și rămânem tot cuăștia ai noștri. Țara e polarizată în funcție de interese imediate. Iar asta e valabil de la politicieni la oameni obișnuiți. Știu o familie de afgani, în care trei frați făceau parte din organizații militare opuse. Afganistan este o societate care, în mare, mai trăiește ca în Evul Mediu. Nu există sentimentul de apartenență la națiune, neam etc. Ei se raportează la familie și la trib. Așa că e greu de crezut că poți să faci o democrație acolo în câțiva ani.” Nu doar societatea afgană este fragmentată, ci și experiențele de viață trăite acolo sunt de pe o zi pe alta noi, imprevizibile. „Și dacă te duci săptămânal într-o astfel de zonă de război, experiențele sunt altele.”

Cât curaj îți trebuie pentru a fi în centrul acțiunii? „Nu e vorba de curaj, ci de meserie.

2006, Ramadi, Irak. Insurgenți arestați pentru că au pus bombe pe șosele.

(foto Adelin Petrișor)

Nici nu fac jurnalism de război ca pe un sport extrem. Dacă mi-e teamă? Sigur, trăiești cu teamă, dar nu poți să faci duș fără să te uzi, nu? Dar nu e așa tot timpul. Sunt momente mai tensionate, când te sperii. Recent, am fost cu o mașină într-o zonă destul de periculoasă. În situații de astea, mergi cu o mașină cu număr de Kabul, cu un look cât mai afgan, ca să nu atragi atenția. Tot mergând, într-o noapte ne-am rătăcit. Nu mai era lumină, ajunsese unde unde se terminase asfaltul, am avut niște emoții... Și nici nu poți să te oprești și să întrebi: Băi, unde suntem? Cred că jurnalistul de război nu este cel care trebuie să fie pe baricade ca să fotografieze niște soldați care trag. O imagine din aceasta ar arăta, cu mici retușări, ca într-un poligon oarecare de tragere. Mi se pare mult mai interesant să arăt ce se întâmplă după un asemenea moment. Răniții din spitale, civilii. Ei sunt prinși la mijloc și nu prea au încotro." De câte ori pleacă pe front, Adelin încearcă să nu fie încărcat emoțional. Familia e cea care trebuie să tragă greul. „Tu știi ce faci, dar ei nu. E o îngrijorare de fiecare secundă. Nu pot să doarm liniștiți. Nici mama, nici Maria (soția lui) nu mi-au spus-o niciodată. Însă jurnalismul de război este o meserie ca oricare alta. La început mai mult sau mai puțin asumată. Dar nu e mai mult decât orice formă de jurnalism specializat."

Dacă-l întrebi, prin comparație, cât i se par de specializați militarii români din Afganistan, Adelin îți răspunde franc. „Sunt foarte bine văzuți de Coalitie. Dotarea e problema. Americanii ne-au dat 40 de blindate care costă un milion bucată.

Românii sunt apreciați în primul rând pentru că muncesc foarte mult. Părerea mea e că fac mai mult decât îi ajută tehnica. Sunt adevărați profesioniști. Unii îi văd ca pe niște căpșunari plecați după bani. Dar e ceva normal, fiecare vrea să câștige mai bine. Nu văd nimic rău în asta. Cu diferența că, acolo, pericolul e de o sută de mii de ori mai mare. Am cunoscut mulți militari români în Afganistan, fiecare cu problemele sale, cu credite acasă. Ei sunt plătiți cu 70 de euro pe zi. Un ofițer are 90 de euro. Nici nu mi se pare mult." Afirmatia e justă, numai un răuvoitor ar putea să-i acuze de mercenariat. Totuși, unde apare patriotismul aici? De fapt, mai există, azi, așa ceva? „Patriotismul? Există. Gândește-te că au stema României pe braț. Nu de puține ori, e o dovadă de mândrie."

Creditul pe care îl dă poporul român armatei – una dintre puținele instituții ale statului în care au încredere – e justificat, în opinia jurnalistului. Și mai e ceva. „Datorită militarilor români care s-au achitat cu succes de diverse misiuni în zone de conflict, țara noastră a ajuns unde e. Dacă nu erau ei, nu eram nici în NATO, nici în UE. 41 la sută dintre români se duc la WC în spatele casei. Ce să ofere România, lumii, în aceste condiții? Dacă în 2003 nu aveam șansa să le oferim americanilor bazele militare, și niște soldați care să lupte pe ici pe colo, nu am fi fost

„În Afganistan, românii se ocupă de o zonă periculoasă. O țară ca Germania, care are 4.000 de militari, stă în nordul liniștit, iar noi ne ocupăm de provincia Zabul – cam de mărimea Dobrogei –, a treia ca pericolozitate, având 1.700 de oameni.”

„Am steagul României cu mine mereu. Nu cred că a fi român e un handicap. Ține de tine, de modul cum îți faci meseria.”

„Am vorbit deschis despre misiunile românești care nu au fost duse la capăt, despre starea deplorabilă a armatei. Doar în 2010, 25 de militari au murit în țară, mai mulți decât în Afganistan.”

în Europa. Cred că armata a făcut mult pentru politica externă."

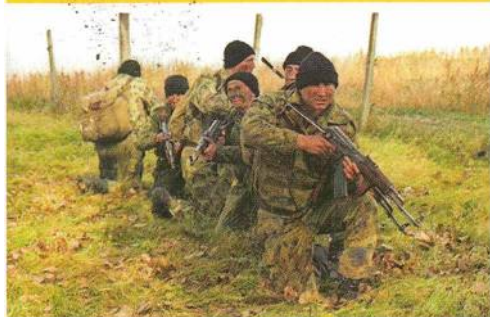
Pe de altă parte, Petrișor își păstrează un punct de vedere critic cu privire la felul în care sunt gestionate treburile armatei, inclusiv cele care îi privesc pe militarii din Afganistan. „Cred că ministrul Apărării ar prefera să mă calce cu tancul”, glumește el. „90 la sută din dotarea armatei este uzată moral și fizic. Nu sunt un fan al armatei, dar cu acei oameni care își riscă pielea în fiecare clipă nu ai cum să nu empatizezi. Știu situații când și-au plătit singuri modificarea vestei antiglonț, pentru că nu aveau cum să le folosească pe cele din dotare, erau prost croite, ca pentru cineva care se plimbă pe stradă. Acest lucru trebuia să-l facă MAPN. Sau că i-a dotat cu niște bocanci de piele foarte groși, cu care riști vara să-ți pierzi piciorul din cauza căldurii. Și-au cumpărat bocanci cu banii lor din Afganistan. Nu de puține ori vezi colonei care umblă să vadă ce cumpără militarii români, suspecți de așa-zisul turism militar. Eu n-am criticat niciodată armata, având o agendă ascunsă. E vorba și de bani, și de proastă gestionare. Or, la nivel micro, armata reprezintă imaginea societății în ansamblul ei."

Și dacă n-ar mai exista – evident, fabulă – jurnalismul de război, ce-ar face Adelin? Unde s-ar duce? „Dacă n-aș mai face jurnalism, m-aș duce la ONU, tot în zona asta. Sincer, m-a bătut gândul. Sau la UNICEF. Diferența ar fi că n-aș mai avea expunerea asta, la TV, dar tot în zona asta mi-ar plăcea să lucrez. Nici nu știu ce altceva aș putea face. În meseria asta cunoști oameni care nu se supun unor reguli, unei normalități, iar poveștile lor sunt mult mai expuse, îți apar mai direct și repede. Or, în momente de criză vezi altfel decât în momente liniștite." Sentimentul acesta îl face pe Adelin ca de fiecare dată când se întoarce în România să aprecieze faptul că s-a născut aici.

„Am fost în Italia, pe vremea când ziarele vuiau despre cazul Mailat, și am făcut un material cu români care sunt medici și operau la spitale importante din Europa. N-am avut niciodată senzația că avem numai scursuri." După ce a văzut viața atârând de un fir de păr, orice conflicte dintr-o societate unde există pace, i se par mărunte. „Sigur, sunt și conflicte reale, chirurgul care n-are mânuși să intre în operație, sau faptul că trăiește la mila pacientului, dar în general văd partea plină a paharului." Așa încât nu are tentația emigrării. De fapt... „Uneori îmi pun problema educației fetiței mele. N-aș vrea ca primele cuvinte pe care le învață să fie șmecher, șmecherie. M-aș gândi să pot să strâng bani să învețe afară, nu să emigrăm... Puteam să mă duc și eu în America, să obțin cetățenie străină pentru copilul meu, ca Prigoană, dar nu cred că asta e soluția. Suntem români, nici mai breji, nici mai proști decât alții. Nu există rase superioare, inferioare. Dar nici nu poți să ceri ca în 20 de ani România să se schimbe atât de ușor."

DOSAR

Departe, sub arme!

- „L-am dat Armatei și ni l-a adus în coșciug” 06
- În misiune ONU prin Africa 10
- Cumpărături, chefuri și depresii în comanda-
mentele NATO 14
- Soldați în războiul altora 18
- Adelin Petrișor: „Jurnalismul de război nu e un sport extrem” 22

ZOOM

p. 32

Om bogat, om sărac

PEOPLE

p. 50

Florin Călinescu în rolul lui Florin Călinescu

CULTURĂ

p. 60

Luis Miguel Rocha: „Într-o zi mă voi muta în România”

FLACĂRA Nr. 1-2
ianuarie-februarie 2011

DOSAR

„L-am dat Armatei și ni l-a adus în coșciug” 06
În misiune ONU prin Africa 10
Cumpărături, chefuri și depresii în comanda-
mentele NATO 14
Soldați în războiul altora 18
Adelin Petrișor: „Jurnalismul de război nu e
un sport extrem” 22

ZOOM

Om bogat, om sărac 32
ARCA: de la Pământ la Lună 38
Diva virtuală 44
Atenție la telefonul mobil 46
Moda jucătorilor și politicienilor
suspendați 48

PEOPLE

Florin Călinescu în rolul lui Florin Călinescu 50
Alina Sorescu – de la Mini-Song la Atelierul de
muzică 54

BUSINESS

Mădălina Uceanu: „Nu se acordă suficientă
importanță resurselor umane” 58

CULTURĂ

Luis Miguel Rocha: „Într-o zi mă voi muta în
România” 60
Film 62
Teatru 64
Top cărți 66
Cărți proaste, de ieri și de azi 68

LIFESTYLE

Auto 70
Turism 72
Berestroika, o afacere de familie 74
Food & drink 76
Gadgets 78

DIVERTISMENT

..... 82

foto coperta 1: Octavian Tibăr

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Banu
www.revistaflacara.ro

Biroul Român de Audit al Tirajelor a eliberat
Certificatul de Audit pentru revista Flacăra în con-
formitate cu Standardele Internaționale de Audit.
Publicație ce beneficiază de rezultate de audiență,
conform Studiului Național de Audiență FOCUS,
măsurate în perioada iulie 2009 – iulie 2010

PUBLISHER – Alexandru Arion
alexandru.arion@publicatiileflacara.ro
CONSILIER EDITORIAL – Bogdan Hrib
bogdan.hrib@publicatiileflacara.ro
REDACTOR-ŞEF – Liliana Petruș
liliana.petrus@revistaflacara.ro

SENIOR EDITOR
Radu Pocovnicu
radu.pocovnicu@revistaflacara.ro

EDITORI
Alice Gherman
alice.gherman@revistaflacara.ro,
Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
COLEGIUL REDACȚIONAL:

Andrei Ioan Dimulescu, Claudia Golea Sumiya,
Călin Hentea, Andrei Ichim, Mugurel Mărgărit,
Claudia Nedelcu Duca, Steluța Năstase, Silvana
Pătrășcanu, Raluca Spătareanu, Tudor Călin Zarojanu

SENIOR EDITOR FOTO – Octavian Tibăr
octavian.tibar@revistaflacara.ro

TEHNOREDACTOR – Laura Tibăr
dtp@publicatiileflacara.ro

CONCEPT GRAFIC:
Alexandra Bardan

PUBLICAȚIILE FLACĂRA

Societate comercială înmatriculată la **Oficiul
Registrului Comerțului București** sub nr.
J. 40/5888/1991 din 04.07.1991 Cod Unic de
Înregistrare RO1582276 S.C. PUBLICAȚIILE
FLACĂRA S.A. este membru al Biroului
Român de Audit al Tirajelor – BRAT

PREȘEDINTE DIRECTOR GENERAL: George Arion
george.arion@publicatiileflacara.ro

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păsărin
alexandru.pasarin@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR COMERCIAL: Gabriel Bumb
gabriel.bumb@publicatiileflacara.ro

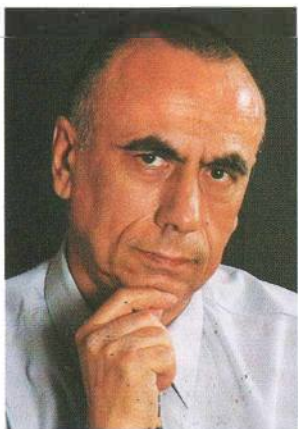
DIRECTOR RESURSE UMANE: Manuela Ruxandra Arion
manuela.arion@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR VÂNZĂRI PUBLICITATE: Emil Dumitru
emil.dumitru@publicatiileflacara.ro

DIRECTOR MARKETING-COMUNICARE: Corina Anghel
corina.angel@publicatiileflacara.ro

ŞEF DEPARTAMENT PRODUCȚIE – Petruț Stoian
petrut.stoian@revistaflacara.ro
SECRETARIAT: Anca Veliu
Tel: 021.317.91.42; 021.317.91.44
Fax: 021.317.91.43

E-mail: office@publicatiileflacara.ro
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr.
1, cod 013701, O.P. 33, C.P. 12
Cont IBAN RON: RO64BRMA0720072654400000,
Banca Românească Băneasa
Cont IBAN USD: RO14BRMA0720072654430000,
Banca Românească Băneasa
Cont IBAN EUR: RO02BRMA0720072654495400,
Banca Românească Băneasa

ALTCEVA

Incredibil!
Ce repede au trecut o sută de ani!

FLACĂRA

Ca mai ieri un profesor – viitor deputat și ministru! – se frământa neștiind ce nume să aleagă pentru revista pe care dorea s-o propună cititorilor din Regat și de peste munți. S-a consultat cu unul și cu altul, a cerut părerea unor jurnaliști cu experiență. Până la urmă s-a decis, a botezat-o FLACĂRA, deoarece acest substantiv amintea și de forța distrugătoare a focului – răzvrătirea țăranilor din 1907 era încă vie în memoria tuturor – dar și de virtuțile lui purificatoare.

Parcă au trecut numai câteva ceasuri de când acest fondator de revistă strângea în jurul lui colaboratori de elită: Delavrancea, Slavici, Coșbuc, Brătescu-Voinești, Isac, Sadoveanu, Goga, Minulescu, Bacovia, Enescu, Agârbiceanu, Lovinescu... O pleiadă de semnături cum puțini au reușit să adune.

Și parcă de-abia am avut timp să clipim de când noua publicație ieșea de sub tipar, pe o hârtie bună, cu ilustrații de Iser, și se impunea rapid, cu autoritate, în peisajul presei noastre, cunoscând tiraje fantastice în acele timpuri – 40.000 de exemplare, la o populație cu mult sub 10.000.000. Era așteptată cu nerăbdare la chioșcuri – costa 10 bani, dar, pe vremea aceea, banul era ban. Din teama de a nu pierde vreun număr, cei grijulii se abonau. Se difuza și peste hotare – 15 bani exemplarul! Era vie. Stârnea polemici. Și pleda convingător pentru unirea, prin cultură, a tuturor românilor, o fază pregătitoare pentru întregirea deplină a neamului.

Iar această reușită remarcabilă se datora abordării incitante a unor subiecte de literatură și artă, unor dezbateri de interes social, unor reportaje și interviuri. Totul realizat cu maxim profesionalism. Fără prejudecăți și parti-pris-uri. Cu dorința de a face mai multă lumină în jur. Fiindcă o flacăra alungă bezna.

De-a lungul acestor o sută de ani s-au perindat mulți la conducerea revistei FLACĂRA. Dar numai unul dintre ei, în 1911, i-a pus titlul sub care e cunoscută și astăzi: CONSTANTIN BANU.

George Arion

Fundația
„Premiile Flacăra România”
Președinte: George Arion

Director al publicațiilor de divertisment:
ALEXANDRU PĂSĂRIN

REBUS®

Publicație auditată BRAT
Redactor-șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA
Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
Tehnoredactare computerizată:
Angela Ciocăzanu
Culegere computerizată: Elena Florescu
Corectură: Pompiliu L. Dumitrescu

PUBLICITATE ȘI MARKETING:
publicitate@publicatiileflacara.ro
Telefon, fax: 021.317.91.38, 021.317.91.42
Șef Departament Distribuție:
Nicoleta Predescu

Distribuție: (021.317.91.37):
Laurențiu Marian Celcan, Victor Celcan,
Constantin Epure, Ion Mihail, Mihăiță Stoian

ADMINISTRATIV:
Constantin Balica, Iulian Stanciu
Cititorii din țară și din străinătate se pot
abona prin SC „Publicațiile Flacăra” S.A.,
Abonamente: Camelia Neagu,
abonamente@publicatiileflacara.ro;
telefon: 021.224.60.53

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis,
Flacăra Focus, Rebus, Almanah Rebus,
Rebusache, Rebus Bis sunt mărci
înregistrate ale SC Publicațiile Flacăra SA

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenții de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: Megapress SA,
tel./fax: 021/461.08.08/09

Revista
FLACĂRA

Ballantine's®
Ballantine's®
Ballantine's®

Moscova sub teroare

August 2000, bombă într-un pasaj subteran, 12 morți, 150 de răniți. Februarie 2001, explozie într-o stație de metrou, 20 de răniți. Octombrie 2002, 50 de teroriști iau 900 de ostatici într-un teatru. 130 de morți. Decembrie 2003. Un sinucigaș se aruncă în aer în centrul Moscovei. Șase morți, 14 răniți. Februarie 2004. Atac sinucigaș într-un tren în drum spre capitala rusă. 41 de morți, 250 de răniți. August 2004. Explozie la o gură de metrou. Zece morți, 50 de răniți. August 2006. Explozie într-o piață. 14 morți, 61 de răniți. Noiembrie 2009. Atentat asupra unui tren plecat din Moscova. 28 de morți, 95 de răniți. Martie 2010. Două femei cecene se aruncă în aer într-o stație de metrou. 40 de morți, 90 de răniți. Ianuarie 2011. Atentat pe aeroportul Domodedovo din Moscova. 35 de morți, peste 130 de răniți.

Model de urmat

O știre de senzație a trecut neobservată, așa cum se întâmplă cu majoritatea informațiilor realmente importante, mai ales dacă sunt – *horribile dictu!* – pozitive: *Dacia* a vândut anul trecut numai în Franța peste 100.000 de mașini, adică de trei ori mai mult decât în România. Poate că ar fi momentul, măcar acum, după 21 de ani de haos, să ne oprim o clipă din cearta pe kilometri de autostradă și să ne ntrebăm: Oare ce știm să facem cel mai bine? Două, cinci, zece produse. Și să le facem numai pe acelea! Pe vremuri, în *Neckerman* apăreau biblioteca *Bonanza* și salamul de Sibiu.

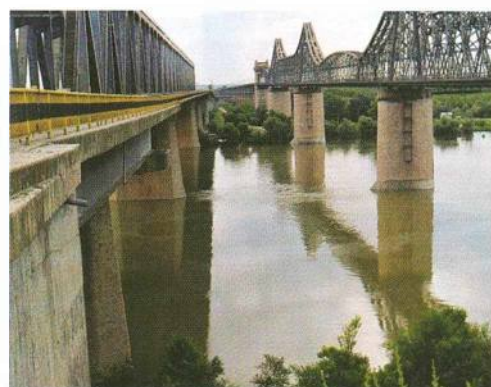
Un mare artist

S-a stins din viață Marin Constantin, „tătăl” *Madrigalul*-ui, corul-fenomen creat în 1963, care a uimit lumea decenii de-a rândul și despre care s-a spus că a atins perfecțiunea. Muzician, compozitor, dirijor, specialist în muzica renescentistă, cântul gregorian și baroc, ca și în muzica tradițională românească. Mai puțin se știe că a fost asistent la Facultatea de Filosofie din București (!) sau că și fiul său, Ion Marin, este dirijor, în Austria. Din 7 iulie 1963, când a avut loc primul concert, până la concertul de adio din 1999, a condus *Madrigalul*-ul în peste 3.500 de concerte în toată lumea, cucerind numeroase premii și distincții, inclusiv titlul de „Goodwill Ambasador UNESCO”, „Omul Internațional al Anului” (de trei ori), „Crucea Patriarhală a Sf. Sinod”, Ordinul Național „Serviciul Credincios” în grad de Mare Ofițer.

O posibilă ratare

Întrearea României în spațiul Schengen (despre care prea puțini români știu cu ce se mănâncă) pare să se amâne. Dacă va fi vorba de câteva luni, așa cum de asemenea e probabil, uriașa zarvă care s-a stârnit e cumva bizară. Pentru NATO ne-au amânat cu cinci ani și nu s-a agitat nimeni! Oricum, preventiv, președintele Traian Băsescu și-a asumat deja responsabilitatea politică a întârzierii. Tot preventiv, restul clasei politice (Guvern, Parlament, partide) nu și-a asumat nimic. Ministrul de Externe, Teodor Baconschi, a declarat: „Demisionez fără nici un fel de problemă, dacă eu sunt considerat vinovat pentru Schengen”. Remarcați: „dacă” și „considerat”.

Tragedie mediatică

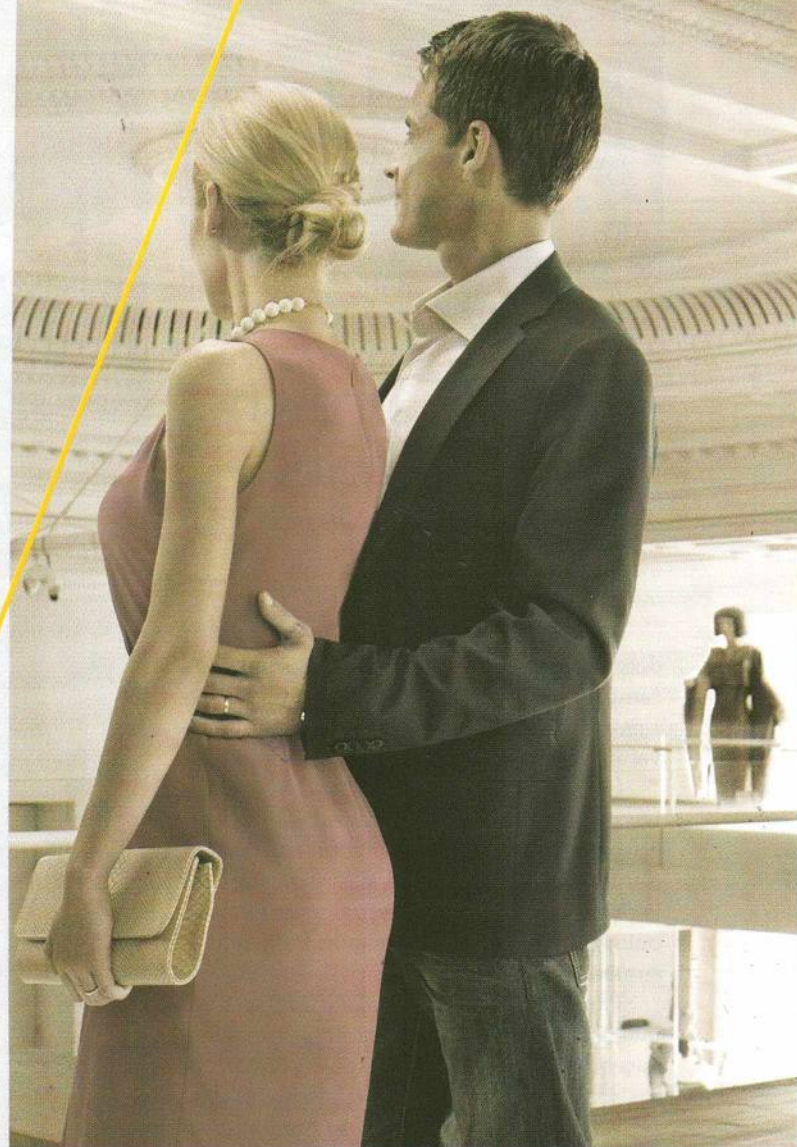
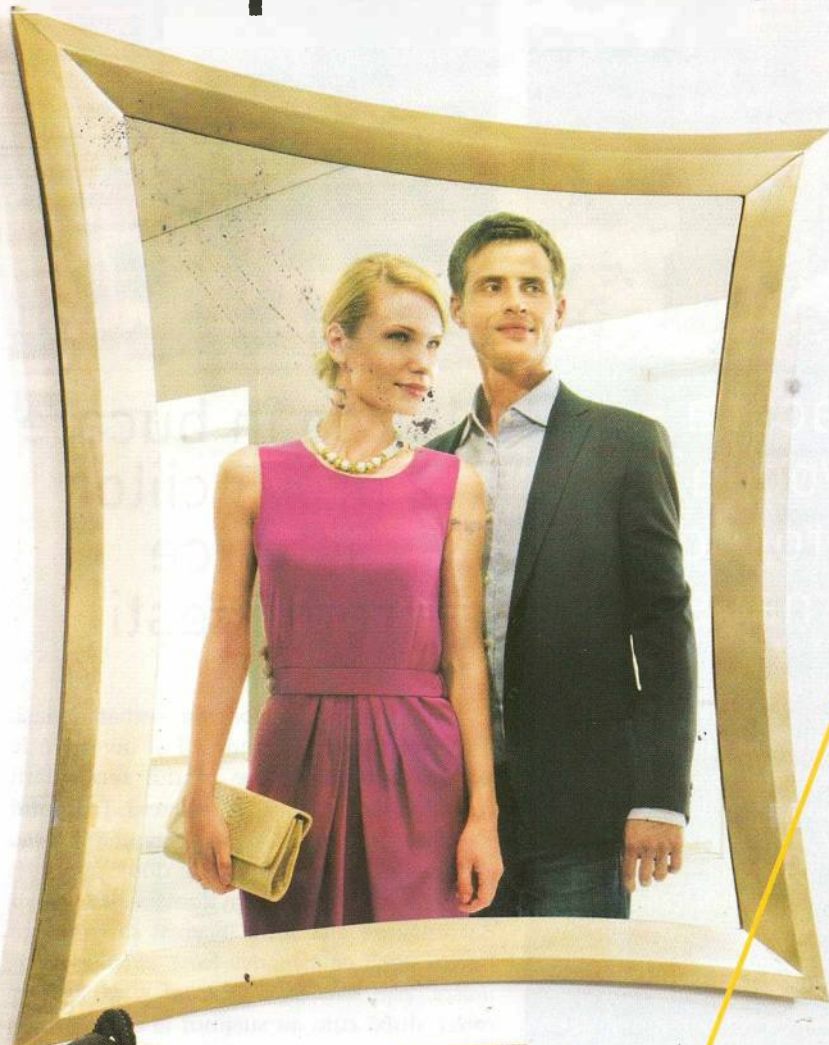
Cum în dosarul Elodia nu s-a mai adăugat de mult nici o informație-bombă, pentru presă drama de la Cernavodă a venit ca un balon de oxigen. Sinucidere sau crimă, mort sau dispărut, complici sau criminali independenți, căutări în apa înghețată, cadavre în șifonier, un copil traumatizat psihic, o mărturisire neașteptată, zeci de întrebări fără răspuns – n-a lipsit nimic. Printr-o spectaculoasă coincidență, după o săptămână de investigații, *breaking news* și *talk-show*-uri, s-a-nchis pentru un an podul rutier de la Cernavodă! Degeaba zic autoritățile că e vorba de o consolidare programată de mult, conspiraționistii știu că există o legătură!

Măcel

Șase morți și 12 răniți, printre care o membră a Congresului american, împușcată în cap și aflată în stare critică la ora redactării acestor rânduri. Un dement cu o armă, probabil și un complice. Gabrielle Giffords, membră a Camerei Reprezentanților, care se afla la o întâlnire cu alegătorii, a fost supusă mai multor intervenții chirurgicale. Nici o motivație aparentă a măcelului, doar o postare pe o rețea de socializare, în care suspectul principal (Jared Lee Loughner, arestat la locul atacului, 22 de ani) își ia la revedere de la prieteni și le cere iertare. Printre victime se numără un judecător federal și o fetiță în vârstă de nouă ani.

**Mai încrezător,
din orice perspectivă
ai privi lucrurile.**

**Știm că ai multe planuri de viitor.
Și știm cât de important este să rămâi
încrezător pentru a le putea împlini.**

**Tocmai de aceea, vrem să-ți oferim
siguranța că vei lua mereu cele mai bune
decizii financiare, punându-ți la dispoziție
un bancher personal, locații dedicate și
consultanță financiară personalizată.**

**Te așteptăm în locațiile Premium Banking
din agențiile Raiffeisen Bank, pentru a
obține mai multe detalii.**

X Raiffeisen Premium
Banking

Primul serviciu de premium banking din România.

www.raiffeisenpremium.ro ☎ 0800 811 111

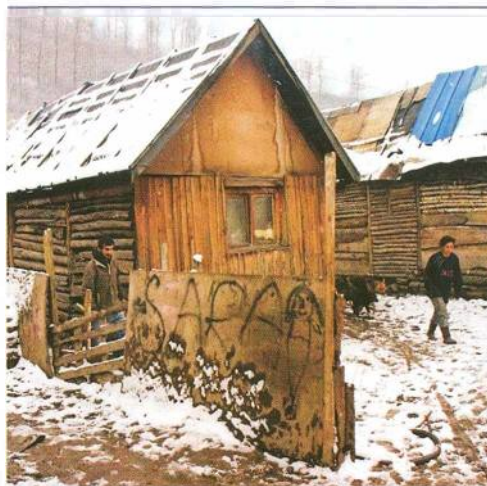

UNICEF previne abandonul școlar

UNICEF România a inițiat, în perioada 15 decembrie 2010–15 ianuarie 2011, prima sa campanie de strângere de fonduri online – *Viitorul copiilor începe la școală*, pentru prevenirea abandonului școlar.

Campania a debutat pe microsite-ul www.sustineunicef.ro, în cadrul căruia sunt prezentate poveștile unor copii vulnerabili, dornici să ajungă la școală și să participe activ la procesul de învățare, precum și un formular online care să faciliteze donațiile, indiferent de sumă.

Până acum, inițiativa UNICEF a trezit interesul a 27.000 de prieteni de pe pagina de Facebook și peste 15.000 de vizitatori pe www.sustineunicef.ro. Prin acest proiect, UNICEF a ales un nou canal de comunicare și strângere de fonduri ce poate aduce avantaje concrete viitoarelor campanii. Această strategie s-a dovedit utilă și în cazul strângerilor de fonduri online, care s-a desfășurat printr-un sistem de plată funcțional și transparent (Gecad E-payment). Tot în social media, cu precădere pe Facebook, au fost postate filmulețe din viața lui Ion, unul dintre miile de copii care își doresc cu ardoare să meargă la școală și să își construiască un viitor mai bun. De asemenea, mediul online a facilitat diseminarea mesajului și chiar a atras o serie de bloggeri care au împărtășit mesajul cu diverse comunități în care activează. În acest sens, a avut loc o inițiativă specifică acestui mediu, o leapșă, a cărei finalitate s-a concretizat în 26 de povești inspiraționale care demonstrează beneficiile educației, ce vor apărea publicate ulterior într-o carte electronică, disponibilă pentru download.

Flacăra - „vocea” viitorilor jurnaliști

În luna martie revista *Flacăra* va găzdui o serie de articole pe tema fenomenului discriminării, redactate de către studenții Facultății de Jurnalism din cadrul Universității Alexandru Ioan Cuza, din Iași. Proiectul, la care suntem parteneri, se desfășoară în cadrul campaniei Comisiei Europene *Pentru Diversitate. Împotriva Discriminării* și își propune să atragă atenția tinerilor și, în mod special, viitorilor jurnaliști asupra problemelor discriminării și diversității. Campania de informare pan-europeană *Pentru Diversitate. Împotriva Discriminării* se desfășoară încă din anul 2003 și are ca temă combaterea discriminării pe criterii ce țin de origine etnică, rasă, religie sau credințe, vârstă, dizabilități și orientare sexuală. Totodată, campania își propune să crească gradul de conștientizare a publicului cu privire la fenomenul discriminării și să ajute la o mai bună înțelegere a legislației UE în această privință.

De la lansarea sa, în 2003, campania a strâns laolaltă aproximativ 500 de organizații și a derulat sute de activități informative, creative și de divertisment.

Unirea în bucate a provinciilor istorice românești

Dacă Unirea Principatelor, serbată la Iași, a fost presărată cu huiduieli și invective la adresa autorităților, pe fondul recalculării pensiilor, în Capitală, la Muzeul Țăranului Român s-a realizat *Unirea cea din bucate*. Produse tradiționale din cele două provincii istorice – Moldova și Țara Românească – și-au dat întâlnire aici și au încercat să convingă bucureștenii că *mâncarea bună, autentic românească, este sănătoasă, gustoasă și la un preț corect*, după cum au susținut la unison micii producători participanți la târg.

Pentru trei zile vizitatorii *Unirii celei mici întru bucate* au făcut o întoarcere în timp, la sfârșit de secol al XIX-lea, și au servit sub îndemnul *Oca de marțipan pentru orice bucureștean* prăjiturele delicioase din ciocolată și marțipan modelate în formă de oca, *Albă ca zăpada* pufoasă și cu unt de casă, negrese de la bunică și cozonaci ca la Botoșani. Acestor deserturi li s-au alăturat cârnații tocați la satâr și afumați cu lemn de fag și cireș, mușchiulețul afumat în lemn de brad și cașcavalul cu verdețuri.

Două bucătărese pricepute, una din Moldova și una din Țara Românească, au pregătit cum au știut ele mai bine bucate gustoase care au reînviat vremea lui Cuza. Cantautorul Ioan Popa a cercetat prin arhive și a găsit câteva melodii din preajma anului în care s-a înfăptuit Mica Unire, 1859.

ORAȘUL WIENERBERGER

ȘTIAȚI CĂ?

V-ați imaginat vreodată ce înseamnă construirea de la zero a unui oraș de dimensiunea Brașovului? Adică peste 100.000 de locuințe pentru 350.000 de locuitori?

Vă puteți gândi că un astfel de oraș s-a construit în doar 12 ani, utilizând numai produse Porothersm create de Wienerberger România?

Deși pare incredibil, noi, cei de la Wienerberger am reușit!

Investițiile noastre de peste 75 milioane de Euro în trei capacități moderne de producție, la Gura Ocnitei (lângă Târgoviște), la Sibiu și Triteni (lângă Cluj), alături de importuri, ne-au permis ca, în doar 12 ani, să punem pe piața din România peste 5.500.000 de metri cubi de blocuri ceramice Porothersm, la cele mai înalte standarde de calitate.

Confortul, siguranța, durabilitatea sunt principalele beneficii pe care cei 210 angajați ai Wienerberger Sisteme de Căramizi România sunt preocupați să le ofere clienților săi.

Și vrem să continuăm! Ne propunem în următorii ani să dezvoltăm noi capacități de producție, motto-ul companiei noastre fiind "Building value", astfel încât tot mai multe familii din România să beneficieze de construcții de valoare.

Wienerberger
Building Value

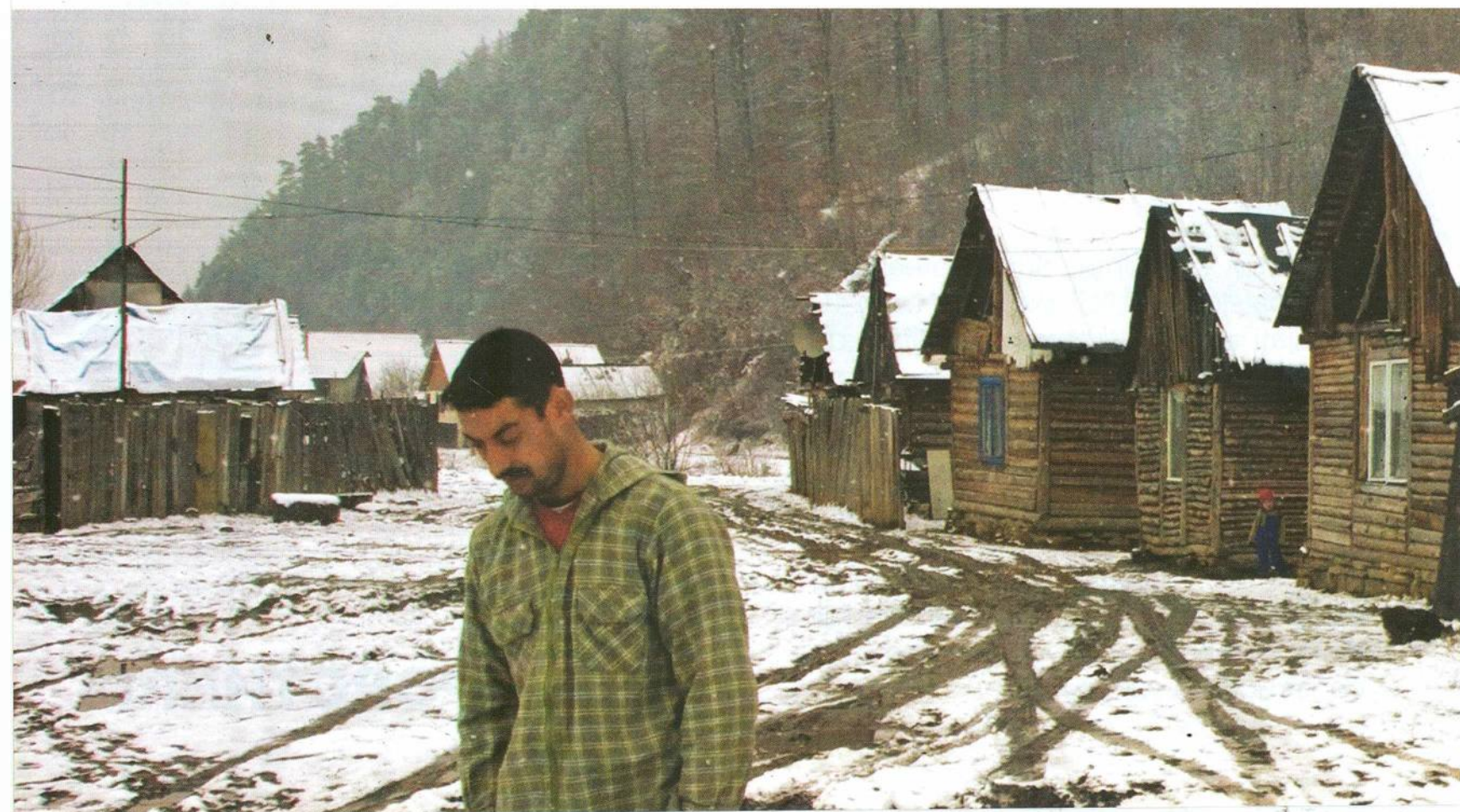

POROTHERM

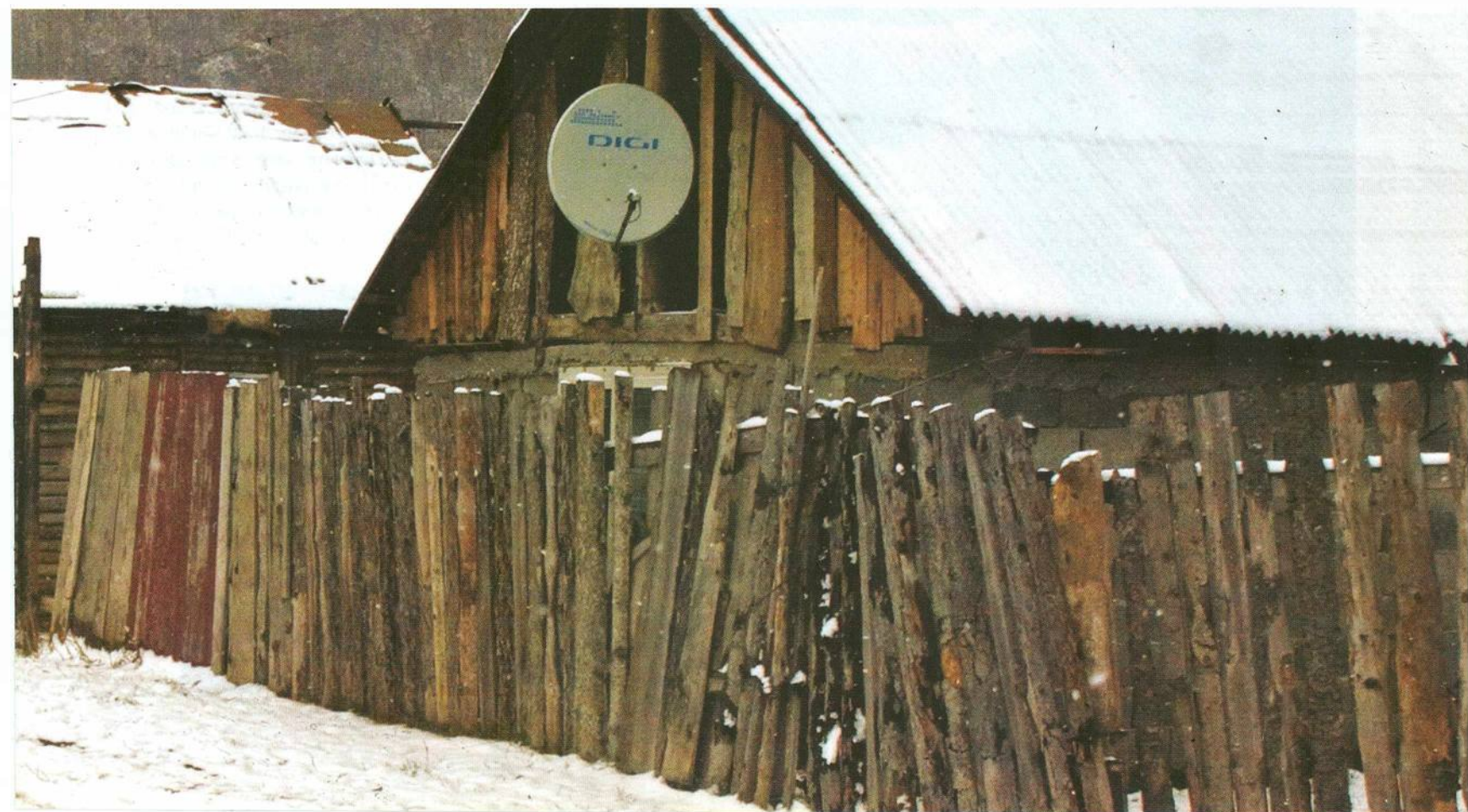
ZOOM

Om bogat, om sărac

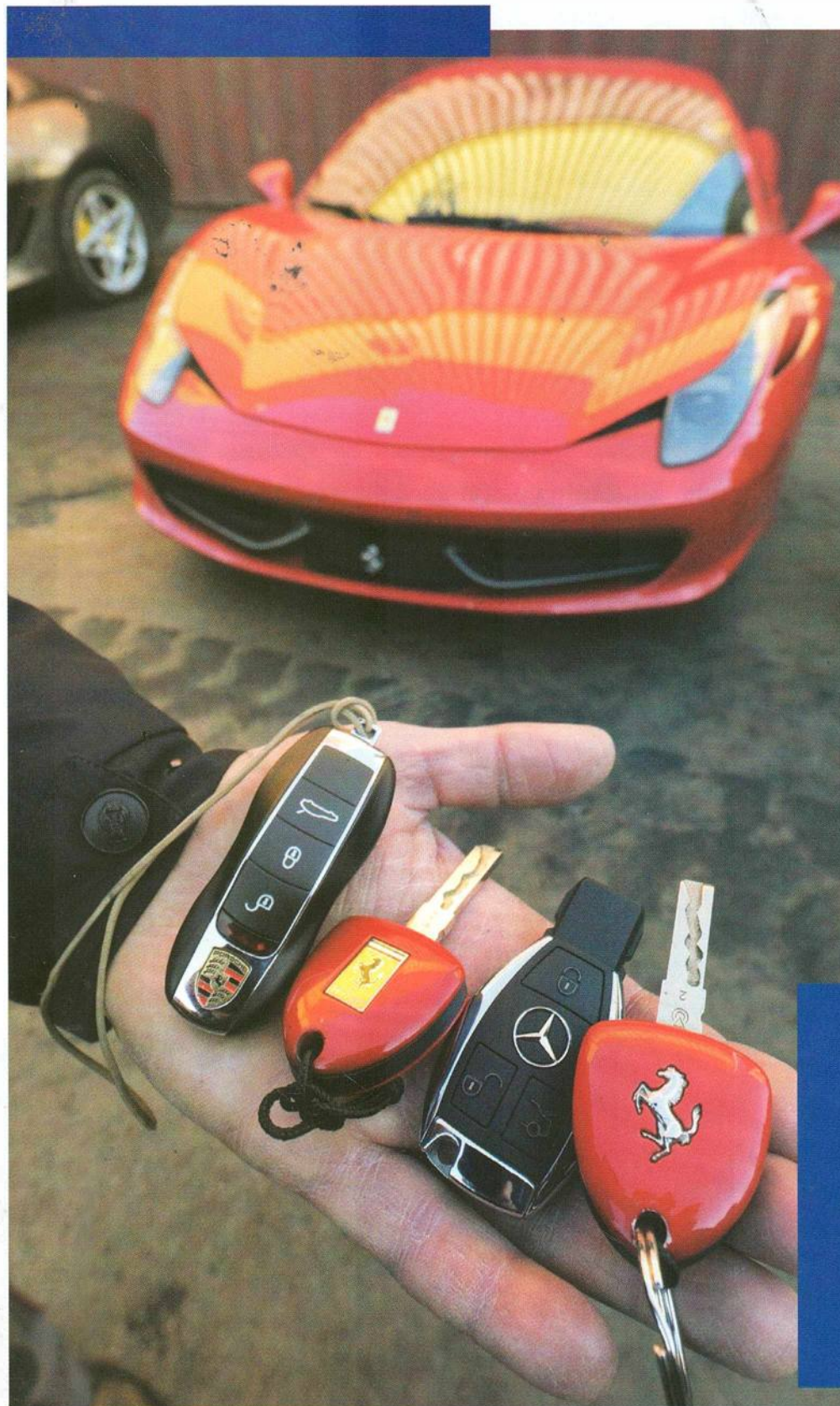

Înainte de revoluție era simplu. Diferența de standard dintre un român mediu și un „grangur” era nesemnificativă. Nu numai că acesta din urmă câștiga doar de câteva ori mai mult, dar nici nu prea avea pe ce să-și cheltuiască banii. Ia să-și fi tras un Ferrari! N-ajungea nici până la colț înainte să fie săltat. Azi, distanțele între nivelul minim de trai și cel maxim sunt uriașe iar frustrarea e pe potrivă. Și totuși, cât sunt de bogați bogații noștri și cât suntem noi, ceilalți, de săraci?

Planul la Ferrari a fost îndeplinit

Fiecare individ se simte bogat sau sărac în funcție de un reper. O referință inevitabilă este Occidentul. Problema apare când comparația se face brutal, unu la unu, scurtcircuitându-se nu doar istoria ci, mai ales, memoria interioară. Suntem atât de rupți de noi înșine, încât ni-l amintim mai limpede pe străbunicul nostru „Desculț” din aberația metaforică a lui Zaharia Stancu decât pe străbunicul mic meșteșugar, negustor sau țăran stăpân al unei perechi de boi și al unui car înalt, plin cu lemne. Nu avem amintiri despre o Românie bogată în care se trăia bine, se mânca bine și erau multe locuri prin țară unde, *avant la lettre*, se construiau case cu meșteri și faianțe italienești. Așa că ne rămân ca variante de comparație Europa de azi și amintirile edulcorate din comunism, pe care oricum îl reducem la regimul Ceaușescu. Ce-ar fi să ne întrebăm cam câtă căldură, apă caldă, mâncare, educație am fi putut cumpăra cu un salariu ceaușist de trei mii de lei, dacă toate acestea s-ar fi găsit la liber?

În decembrie 1989 bogăția părea să aibă o unică dimensiune: robinetele de aur ale lui Ceaușescu. Dând năvală în reședința din Bulevardul Primăverii, unii s-au bucurat să le pipăie și chiar să plece cu câte ceva de acolo. Așa, ca amintire. Alții, mai retrași din fire, dar și din *formație* (grupă, pluton, divizion), au luat doar modelul, pe care l-au implementat pe scară din ce în ce mai largă. Oferindu-ne astfel noi termeni de comparație, efectul secundar a fost, paradoxal, binevenit: ne-am lămurit că România comunistă era atât de săracă încât

În România există peste 100 de mașini **Ferrari**, peste 50 **Rolls Royce**-uri, peste 40 de **Lamborghini** și 325 de vehicule **Hummer**. În 2010, deci în plină criză, a fost înmatriculat un **Ferrari 599 GTO**, care costă cam 400.000 euro.

chiar privilegiații se lăfăiau într-un lux care astăzi ni se pare, dacă nu derizoriu, cel mult banal.

În acest timp, în viața noastră au apărut portocalele, ouăle și carnea la discreție. Doar că prețul lor a început să crească treptat și discret. Treptat și discret au apărut și vilele, dar și oră-tăniile din curțile oamenilor și chiar porumbul în pături. Astăzi, în ciuda tuturor Casandrelor, România rurală e mult mai aproape de cea a anului 1938 decât de cea din 1989.

Ne-am întors. Cu greu, cu contorsiuni și cu mineriade gândite să nu ne lase să ne amintim istoria. Și nu cu aceiași oameni. Cei care dețin acum bogății și putere au rareori vreo legătură cu cei nedreptățiți, schingiuiți, încarcerati, jefuiți, omorâți cu cincizeci de ani în urmă. Și nici nu vrem să ne amintim de ei. Sărac sau bogat, e mult mai convenabil să trăiești bogăția și sărăcia privind televizorul. O simplă atingere a unui buton te telepoartă în lumea chi-loșeilor de firmă și a poșetelor *Louis Vuitton* sau îți poate oferi mândria că românii au depășit cotele la *Ferrari*. Dacă îți amintești că trebuie să plătești întreținerea, atunci poți privi o dezbatere despre salariile medicilor și te relaxezi aflând că pensia sau salariul tău depășește net cei șase sute de lei ai unui rezident.

Sigur, comparații se fac și de către cei care au trăit permanent într-o lume normală. Acolo unde marea majoritate a averilor s-au constituit fie în câteva generații, fie ca urmare a unei idei geniale, fie prin lovituri de bursă. De fapt, ceea ce ne lipsește nouă este încrederea că avem ce merităm. Că suntem proprietarii a ceea ce am putut cu adevărat noi să câștigăm. Ba cu asu-pra de măsură – creditul să trăiască!

Una dintre sechelele societății socialiste

**Când lipsește până și
acoperișul de deasupra
capului, orice discuție pe
cifre, planuri, măsuri
trebuie să înceteze și să
fie înlocuită de fapte
concrete.**

multilateral dezvoltate este aberația economi-că. Despre care nu e bine să vorbim, fiindcă am desființat definitiv comunismul. Și unii mai au nevoie de el. Pe lângă multele fabrici și uzine transformate în tunuri imobiliare, pe lângă car-tierele-dormitor vopsite azi în culorile psihede-lice ale economiei de piață, comunismul a creat și clasa socială aferentă. O lume născută la țară și trăită la oraș, cu orgoliul rolului „clasei mun-citoare”. Orgoliu care s-a spulberat la primul contact cu piața liberă. A reieșit că producem prost, încet și scump.

La televizor, o femeie cu zece clase, care înainte de 1990 ajunsese șefă de secție într-o fabrică, dar în economia de piață nu își putea găsi locul decât ca menajeră, plângea cu lacrimi adevărate. Soluția salvatoare? Pensio-narea „pe caz de boală”. Tot înainte!

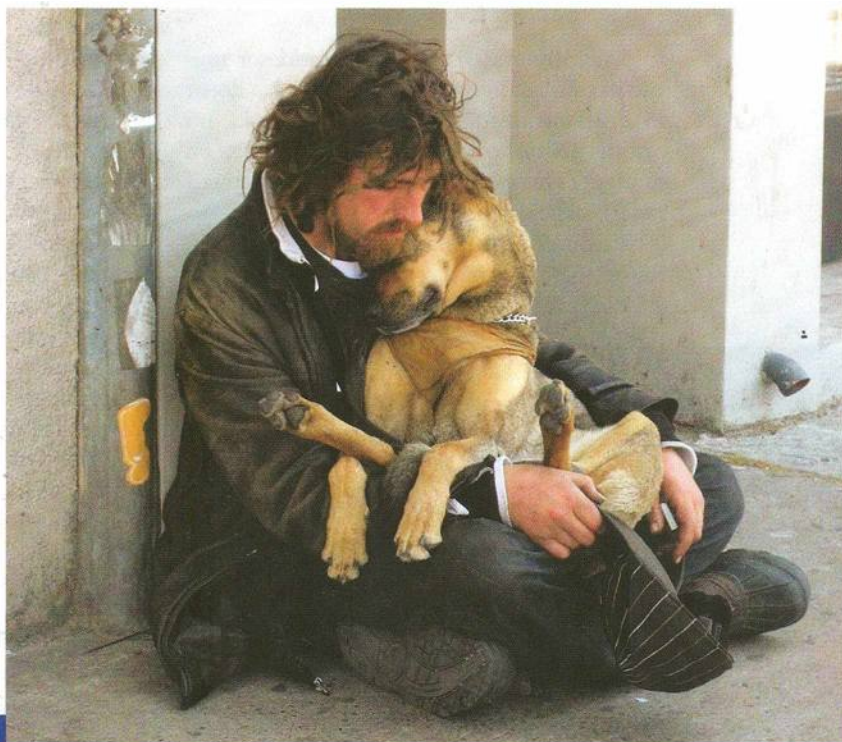
Un alt mod de a te lupta cu sărăcia, despre care am aflat recent, se bazează pe pensionarea timpurie a militarilor. Bărbați de patruzeci și ceva de ani cu pensii de 1.500 – 1.600 de lei lucrează ca bodyguarzi. Pensionari ninja! Vedeți? Sunt soluții...

Rămânem însă fără nici o reacție atât în fața celor care de 21 de ani ne manipulează în toate felurile, cât și față de cei, puțini, care ne spun că trebuie să schimbăm lucrurile în profunzime.

Câteva întrebări își cer răspunsul.

Mai întâi, ce înseamnă să fii sărac? În Luxemburg, pragul oficial de sărăcie este 1.400 de euro pe lună. Brrr!

Există însă și un prag al bogăției? Oficial, nu, dar într-o carte a sa, Ioan Grigorescu susținea că marile familii americane (atenție, e vorba despre averea întregii familii) sunt soco-tite cele care posedă peste o sută de milioane de dolari, și din astea ar fi fost, în anii '70, vreo

Una dintre obsesiile bogaților români este o casă cât mai mare. Eventual mai multe, indiferent cât timp ajung să stea în fiecare dintre ele. Pentru locuitorii din Buzescu, Teleorman (și nu numai pentru ei), casele arată într-un fel special...

două sute. În prezent, cele mai bogate 1% din familii din lume dețin 32% din bogăția lumii, fiecare având peste jumătate de milion de dolari.

Ar mai fi o întrebare, cam delicată: ce bani numărăm când vorbim despre nivelul de trai al unui individ? Nu cumva statisticile și declarațiile personale vizează exclusiv salariile și pensiile? Există vreo statistică serioasă referitoare la *venituri*? Căci aici intră colaborările, ajutoarele de la apropiați, „atențiile”, chiriile, dividendele etc. și toate serviciile plătite fără a fi înregistrate undeva (implicit fără a plăti vreun impozit), de la zăgrăveli și tâmplărie până la meditații școlare.

Ce fac bogații cu banii? Iată o întrebare interesantă! Beau, mănâncă, se coafează, se-mbracă, se cosmetizează, fac fitness, călătoresc. Adunați prețul maxim al două-trei case cu cel al patru-cinci mașini, cu câteva sejururi pe an în locuri luxoase etc. și o să constatați că n-atingeți decât o câțime din averea celor din TOP 100. Ei, bine, indiferent de părerea noastră despre bogați, cea mai mare parte a averii lor e imobilizată, o parte din bani merg în investiții și o parte deloc neglijabilă la rude și prieteni. Care pot apărea în statistici ca săraci.

În fine, cum e pe la alții? Un milionar din Austria, Karl Rabeder, a renunțat la întreaga avere (trei milioane de lire sterline) „pentru a trăi fericit”. El s-a retras într-o cabană mică de lemn, la munte. Cum știți deja, atât Bill Gates, cât și Warren Buffet, numărul 2 și 3 în topul mondial al miliardarilor, au decis să-și doneze 80% din averi. Fundația lui Gates o face „tintit” (sănătate, tineri supradotați, fermieri etc.) și urmărind cu atenție felul în care sunt cheltuiți banii.

Americanul Zell Kravinsky, profesor universitar, doctor în retorică și în engleză, a donat 45 milioane de dolari pentru săraci și... un rinichi pentru o persoană necunoscută, cu condiția ca aceasta să fie de origine afro-americană și săracă.

Vladimir Lisin este cel mai bogat om din Rusia: 18,8 miliarde de dolari. În ciuda crizei, averile miliardarilor ruși au reînceput să

crească. Mexicanul Carlos Slim, cel mai bogat om din lume, face însă cât trei Lisini: 53,5 miliarde de dolari. Dinu Patriciu e cotate cu 2,2 miliarde dolari, Ioan Nicolae cu 1,1 și Ion Țiriac cu 1 miliard.

Cel mai bogat sat din China, *Huaxi*, aflat în provincia Jiangsu, își cumpără propria flotă aeriană! Mai exact, 20 de avioane pentru turism și antrenamentul piloților, după ce guvernul de la Beijing a anunțat că va deschide spațiul aerian de joasă altitudine pentru aparatele private. Bucureștiul are, previzibil, cei mai mulți milionari români (120), cu o avere totală de 16 miliarde de euro. Județele de frunte sunt Cluj (21 milionari, 1,052 miliarde euro), Constanța (15, 1,11 miliarde euro), Prahova (14, 829 milioane euro), Timiș (11, 1,13 miliarde euro), Brașov (11, 935 milioane euro), Iași (10, 880 milioane euro). Nu vi se pare ciudat că există Clasamentul Forbes, Top 300 milionari, Top 500 – dar nu și un top al celor mai săraci oameni din țară lume?

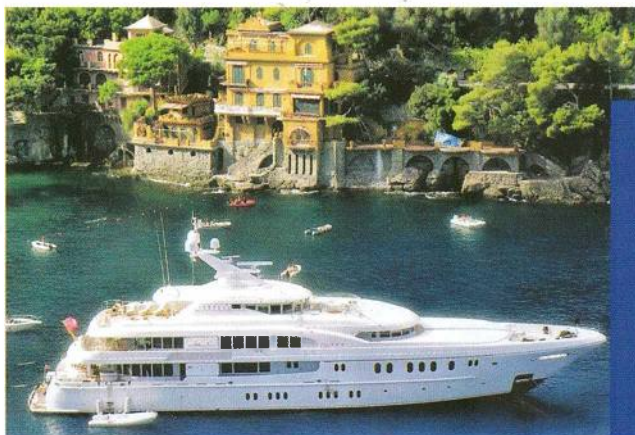
În satul Glodenii Gândului e curent electric doar pe ulița principală. Oamenii muncesc cu ziua ici-colo. E drept, trei sferturi din cele 1.200 de familii au rude plecate în străinătate, dar bani vin când și când. Însă sărăcia nu ucide omenia. Daniel Anton, un băiat de 11 ani, și-a riscat viața anul trecut pentru a salva din incendiu o fetiță de nouă luni. Daniel are opt frați și trăiesc toți din alocații.

Cele mai mici salarii sunt în județul Călărași (medie 992 de lei în aprilie 2010), urmat de Neamț, Vaslui, Vrancea și Suceava.

Dar de unde bani? Din activitatea economică, desigur. Numai că există 50 de căi prin care statul român încurajează nemunca. Aproape jumătate dintre români primesc, în diferite forme, ajutor de stat. Cheltuiala anuală: 5 miliarde de euro. În 2000 erau 0,75 miliarde. Pentru a obține venitul minim garantat (de pildă, 100 de lei), este suficientă o cerere la primărie. Legea prevede o anchetă socială care să certifice situația fără venituri – dar cine s-o facă și pe asta? Pe lângă bani, există drepturi asociate: compensarea 100% a facturii de încălzire, bonus de 15% la valoarea alocației pentru copii, asigurare de sănătate plătită din bugetul public etc.

În Etiopia s-a lansat o mașină electrică de 12.000 – 15.000 de dolari. Producția e de numai șase bucăți pe săptămână. Știrea e relevantă prin *background*: jumătate dintre cei 80 de milioane de etiopieni câștigă mai puțin de un dolar pe zi.

O ultimă întrebare: îi numărăm la săraci și pe cei care au făcut credit ca să-și cumpere plasmă și au descoperit că nu pot plăti ratele?

Dacă ai rezolvat cu terenurile, casele și mașinile, mai rămân iahtul și vaporul. Eventual o insulă. După aia sigur începi să te plictisești.

Ofertă specială!

- CS 1 - Zâmbet ucigaș - Lisa Sottoline - 5 lei
- CS 2 - Dansul morții - Linda Fairstein - 5 lei
- CS 3 - Filiera grecească - B. Hrib - 5 lei
- CS 4 - Crima zen - Oliver Botini - 5 lei
- CS 5 - În gura presei - Robert B. Parker - 5 lei
- CS 6 - Sunetele morții - Alex Mihalcea - 5 lei
- CS 7 - Atac în bibliotecă - George Arion - 5 lei
- CS 8 - Masca Morții Roșii - Edgar A. Poe - 5 lei
- CS 9 - Câinele din Baskerville - Sir Arthur Conan Doyle - 5 lei
- CS 10 - Spada - Bogdan Teodorescu - 5 lei
- CS 11 - Atingerea Sultanului - Hakan Yel - 5 lei
- CS 12 - Trei cu ghinion - Eugen Simionescu - 5 lei
- CS 13 - Dreptate fără lege - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 14 - Crima Lordului Savile... - Oscar Wilde - 5 lei
- CS 15 - Indicii anatomice - Oana Stoica Mușea - 15 lei
- CS 16 - Ziua Lupului - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 17 - Casa secretă - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 18 - Plăceri nevinovate - VT Morogan - 15 lei
- CS 19 - Fabrica de păcate - Richard Aleas - 15 lei
- CS 20 - Consiliul justiției - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 21 - Cameleonul - George Arion - 5 lei
- CS 22 - Pactul roșu - Olivier Descosse - 20 lei
- CS 23 - Final Exit - Richard Aleas - 5 lei
- CS 24 - Parfumul văduvei negre - Oana Stoica Mușea - 5 lei
- CS 25 - Strada șobolanilor - François Forestier - 5 lei
- CS 26 - Hoji de timp - Ivona Boitan - 5 lei
- CS 27 - Almost Blue - Carlo Lucarelli - 5 lei
- CS 28 - Justițiarul din Cordoba - Edgar Wallace - 5 lei
- CS 29 - Asasin la feminin - Monica Ramirez - 25 lei
- CS 30 - Greuceanu, roman (cu un) polițist - Stelian Turlea - 5 lei
- CS 31 - Crima de la jubileu - Lucia Verona - 9,9 lei
- CS 32 - Legea celor patru justițari - Edgar Wallace - 9,9 lei
- CS 33 - Necuratul din Colga - George Arion - 15 lei
- CS 34 - Pasiunii primejdioase - VT Morogan - 20 lei
- CS 35 - Criminali în paralel - Denis Georgescu - 20 lei
- CS 36 - Ultimul Papă - Luis Miguel Rocha (vol1) - 9,9 lei

TALON DE COMANDĂ F1-211 (cu plata ramburs)

cod carte

Nume prenume localitatea strada nr.
bloc sc. ap. județ/sector cod
telefon

Trimiteți talonul la: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33, C.P. 12.** Menționați pe plic: **CRIME SCENE.**

Pentru orice detalii legate de comanda dumneavoastră vă rugăm să ne contactați la 004/021/224.60.53, persoană de contact: Camelia Neagu, e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro. Ofertă valabilă până la 25.02.2011 data poștei.

NUMAI ÎMPREUNĂ CU REVISTA REBUS LA DOAR 7,9 LEI

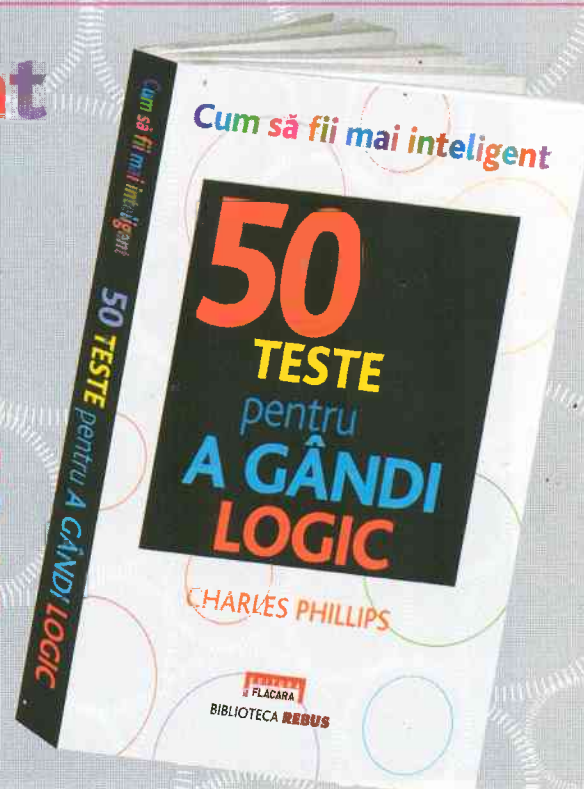
Cum să fii mai inteligent

puzzle-uri care te
antrenează să îți schimbi
felul în care gândești

DACĂ
**gândești
LOGIC**

POTI SĂ
clarifici situațiile confuze
iei decizii raționale
acționezi cu calm,
sub presiune

Serie Cum să fii mai inteligent
50 de puzzle-uri pentru a gândi rapid
50 de puzzle-uri pentru a gândi creativ
50 de puzzle-uri pentru a gândi logic
50 de puzzle-uri pentru a gândi vizual
50 de puzzle-uri pentru a gândi tactic
50 de puzzle-uri pentru a gândi lateral

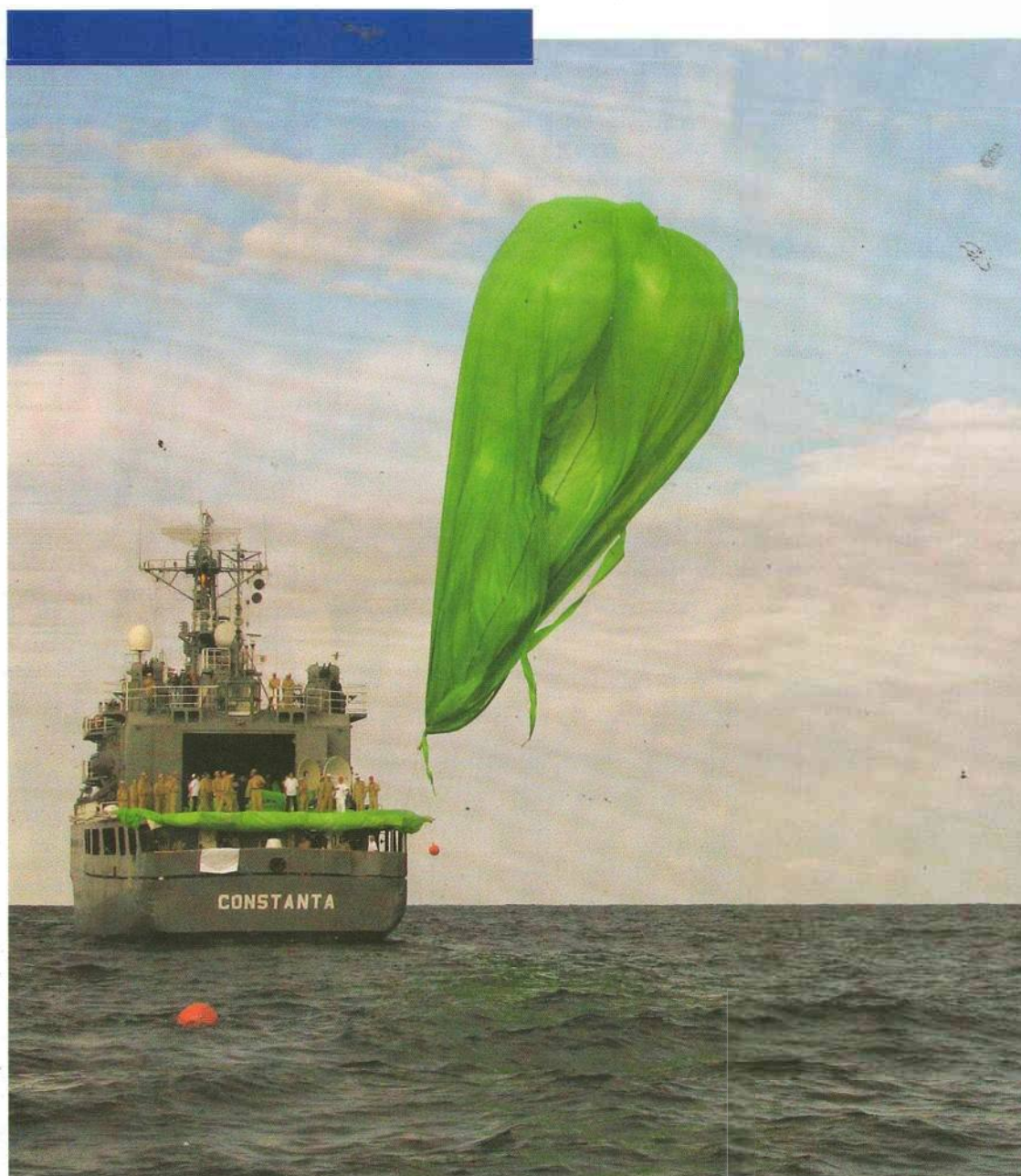

din februarie, la chioșcuri,
numai cu Rebus nr. 2/2011

Mergem în cosmos! Acesta este sloganul și promisiunea făcută de către membrii Asociației Române pentru Cosmonautică și Aeronautică – ARCA. Organizație non-guvernamentală, ARCA are un proiect ambițios: să ajungă pe Lună și să câștige cei 30 de milioane de dolari reprezentând Google Lunar X Prize.

text Alice-Claudia Gherman
foto arhivă ARCA

ARCA: de la Pământ la Lună

Racheta suborbitală Helen și lansatorul orbital Haas (Haas a fost lansat din stratosferă cu balonul solar) au fost trimise spre cer pe 1 octombrie 2010. Misiunea a fost asistată de nava NSS281 Constanța aparținând Forțelor Navale române.

V

Vom trimite un roboțel pe Lună. Cel puțin așa ne fac să credem cei patruzeci de membri ai ARCA – Asociația Română pentru Cosmonautică și Aeronautică. Sună destul de incitant? Da, mai ales când ARCA este o organizație privată românească. Și care român nu va fi mândru să-și vadă compatrioții că au trimis un obiect în spațiu, un robot minune, care odată ajuns pe suprafața selenară mai și transmite imagini de acolo? Așa-i că pare totul desprins dintr-un film SF? Parcă n-ați crede urechilor. Și totuși, ARCA, în frunte cu președintele său, Dumitru Popescu, s-a lansat în această aventură spațială acum 11 ani. Ce-i drept, mulți ingineri și specialiști în aeronautică români privesc, însă, cu scepticism realizările și proiectele asociației. Unii îi declară *amatori*, alții fac haz de combustibilul utilizat la lansări – apa oxigenată, unii spun că ARCA toacă de pomană banii sponsorilor, alții sunt sceptici în ceea ce privește realizările de până acum ale ARCA. Chiar și lansarea din largul Mării Negre, la 1 octombrie 2010, a rachetei *Helen 2*, proiectată și realizată de ARCA, a fost considerată de către mulți ingineri de aeronave drept nesemnificativă, comparativ cu scopul final al proiectelor agenției, trimiterea unui roboțel pe satelitul natural al Terrei. În schimb, specialiștii agenției au declarat misiunea drept un mare succes, racheta lor s-a înălțat cu ajutorul celui mai mare balon solar din lume până la altitudinea de 14.000 m, iar de acolo i-au pornit motoarele care au dus-o la 40.000 de metri altitudine, realizându-se astfel primul zbor suborbital românesc. Cărcotașilor le răspunde prompt Sorin

Dinea, dr. ing. în aeronautică, membru al ARCA: „Suntem singurii care am făcut până acum lansări spațiale, de pe teritoriul țării noastre, cu forțe proprii. Rezultatele vorbesc despre noi.”

Povestea ARCA a început în 1998. Atunci, câțiva studenți de la Inginerie Aerospațială, aflați la Sibiu, în apropierea casei memoriale Hermann Oberth (unul dintre părinții fondatori ai astronauticii) și-au propus să impulsioneze nivelul scăzut al activității cercetării aerospațiale din România. Cel care a strigat adunarea a fost Dumitru Popescu, președintele de astăzi al ARCA, un tânăr vâlcean care s-a zbatut să înființeze o asociație privată, alta decât Agenția Spațială Română (ROSA). Abia în 1999, ARCA a căpătat statut juridic și a fost înregistrată ca asociație non-guvernamentală. „ARCA a apărut ca urmare a necesității de a crea și de a face lucruri bune, de a cerceta în mod aplicat și a ajunge sus, cât mai sus, pentru că principalul scop este acela de a ieși în cosmos, de aici s-a plecat”, ne-a declarat Sorin Dinea, purtătorul de cuvânt al ARCA.

Primul proiect aerospațial ARCA a fost realizat în 1998 și reprezenta un motor de rachetă conceput să producă 85.000 kgf. Totuși, prima mare realizare a membrilor ARCA a constituit-o înscrierea, începând cu anul 2002, la com-

petiția internațională *Ansari X Prize*. Competiția *Ansari X Prize* a fost câștigată de americanii de la *SpaceShipOne*. Cu toate acestea, înscrierea românilor în concursul amintit a însemnat realizarea câtorva proiecte pe care, altfel, România nu le-ar fi avut în derulare. Programele dezvoltate la ARCA au fost: rachetele *Demonstrator 1*, 2 și 2B (*Demonstrator* au participat la competiția americană *Ansari X Prize*, dar au pierdut în fața celor de la *SpaceShipOne*), vehiculul suborbital *Stabilo* (un vehicul suborbital lansat din stratosferă cu ajutorul unui balon solar), racheta suborbitală *Helen* (a cărei lansare în 2009 a fost ratată de două ori, dar a reușit anul trecut, la 1 octombrie) și lansatorul orbital *Haas* (capabil să plaseze pe orbita terestră joasă până la 400 kg de sarcină utilă). Începând cu 2008, ARCA s-a înscris la *Google Lunar X Prize*, o competiție internațională la care iau parte peste 20 de echipe și care își propune să deschidă drumul explorării private a Lunii. Ideea este ca participanții să reușească să trimită un dispozitiv pe Lună capabil să transmită pe Terra imagini HD de pe satelitul planetei noastre.

Ca și în cadrul concursului *Ansari X Prize*, finanțarea proiectului celor care vor să ajungă pe Lună trebuie să fie în proporție de 90% privată, restul de 10% putând constitui finanțare guvernamentală. Românii de la ARCA se bazează 100% pe finanțarea privată.

Despre sediul și membrii ARCA, președintele organizației, Dumitru Popescu, dar și purtătorul de cuvânt Sorin Dinea păstrează secretul. Se încearcă ținerea la cât mai mare distanță a curioșilor care vor să aibă o viziune din interior a organizației. Se știe doar că hangarele și laboratoarele ARCA se află undeva la Râmnicu Vâlcea, locul de baștină al lui Dumitru Popescu. Cât despre membri, aceștia sunt în număr de 40, cu media de vârstă între 30 și 35 de ani.

În cursa Google Lunar X Prize, 22 de echipe din întreaga lume au luat startul având proiecte dintre cele mai ciudate, cu care speră să aselenizeze. Există informații că echipa Universității Harvard este cea mai avansată în cursa pentru cucerirea Lunii, lansată de Google. ARCA vrea prin E-111 și Haas II să câștige competiția.

La sfârșitul anului trecut, *Asociația Română pentru Cosmonautică și Aeronautică* a prezentat presei proiectul primului avion supersonic românesc *E-111*. Avionul a fost conceput pentru a înlocui baloanele purtătoare de rachete folosite de echipa ARCA până acum în misiunile sale. Cei de la ARCA par să se fi convins singuri de adevărul criticilor aduse, pe forumurile de profil, de către specialiștii în construcția de aeronave cu privire la dificultatea/imposibilitatea tehnică a trimeriei în spațiul extraterestru a unei rachete cu ajutorul unui balon solar/cu heliu. Supersonicul românesc *E-111* va fi destinat transportului deasupra atmosferei terestre a lansatorului orbital *Haas II* pentru competiția *Google Lunar X Prize*. Avionul experimental *E-111* va fi realizat la Râmnicu Vâlcea.

Cine este *E-111* și mai ales cum va fi el realizat? Dumitru Popescu ne-a dezvăluit câteva despre viitorul supersonic românesc: „*E-111* va avea capacitatea de zbor supersonic cu viteze de Mach 1,5 la altitudini de 16.000 m în cazul transportului rachetei *Haas II*, cea care va duce pe Lună un aparat capabil să se deplaseze circa 500 de metri și să transmită de acolo imagini, așa cum cere concursul *Google Lunar X Prize*. Dar supersonicul ar putea fi folosit și ca platformă de dezvoltare a tehnologiilor pentru turismul spațial și va dezvolta viteze de Mach 2,6 la altitudini de 30.000 m. Avionul va fi echipat cu două motoare de tip rachetă. Despre caracteristici geometrice și de masă ale acestui aparat, deocamdată, am decis să nu dezvăluim nimic. Nu uitați! Suntem înscrși la o competiție de anvergură și nu este oportună comunicarea lor”, ne-a explicat Dumitru Popescu.

Zborul final al lui *E-111* cuprinde decolarea de pe suprafața mării, executarea unui zbor orizontal de accelerare, până la viteze subsonice ridicate, urmat de ascensiunea rapidă, în

circa două minute, până la altitudinea de 16.000 m. La această altitudine avionul va elibera racheta *Haas II*, care va urma programul de zbor propriu și va fi capabilă să atingă viteze de 14 km/secundă pentru a duce pe Lună roboțelul care va trebui să filmeze acolo. Roboțelul care urmează să se deplaseze pe suprafața selenară nu este gata, ARCA va anunța anul acesta partenerul care va lucra la această parte a proiectului.

Deși planurile ARCA sunt foarte ambițioase, ele au stârnit multe controverse în mediile științifice de la noi. Una dintre acestea este legată de carburantul folosit pentru deplasarea vehiculelor ARCA și anume apa oxigenată. Acestei obiecții, Dumitru Popescu îi răspunde susținând că: „Dacă spui apă oxigenată, nu înseamnă că este apă oxigenată pe care o cumperi de la farmacie și îți colorezi părul în blond. Apa oxigenată de la farmacie are o anumită concentrație, 3%, or, apa folosită de noi are o concentrație de 85%, ceea ce e altceva. Combustibilul va fi format din apă oxigenată și kerosen. Apa oxigenată e concentrată într-un rezervor și kerosenul într-un alt rezervor. Apa oxigenată este introdusă în motor cu presiune și acolo are loc descompunerea ei în vapori de apă fierbinți și oxigen, se injectează apoi kerosenul și, din cauza temperaturii create în motor, în urma descompunerii apei oxigenate, are loc pornirea motorului.”

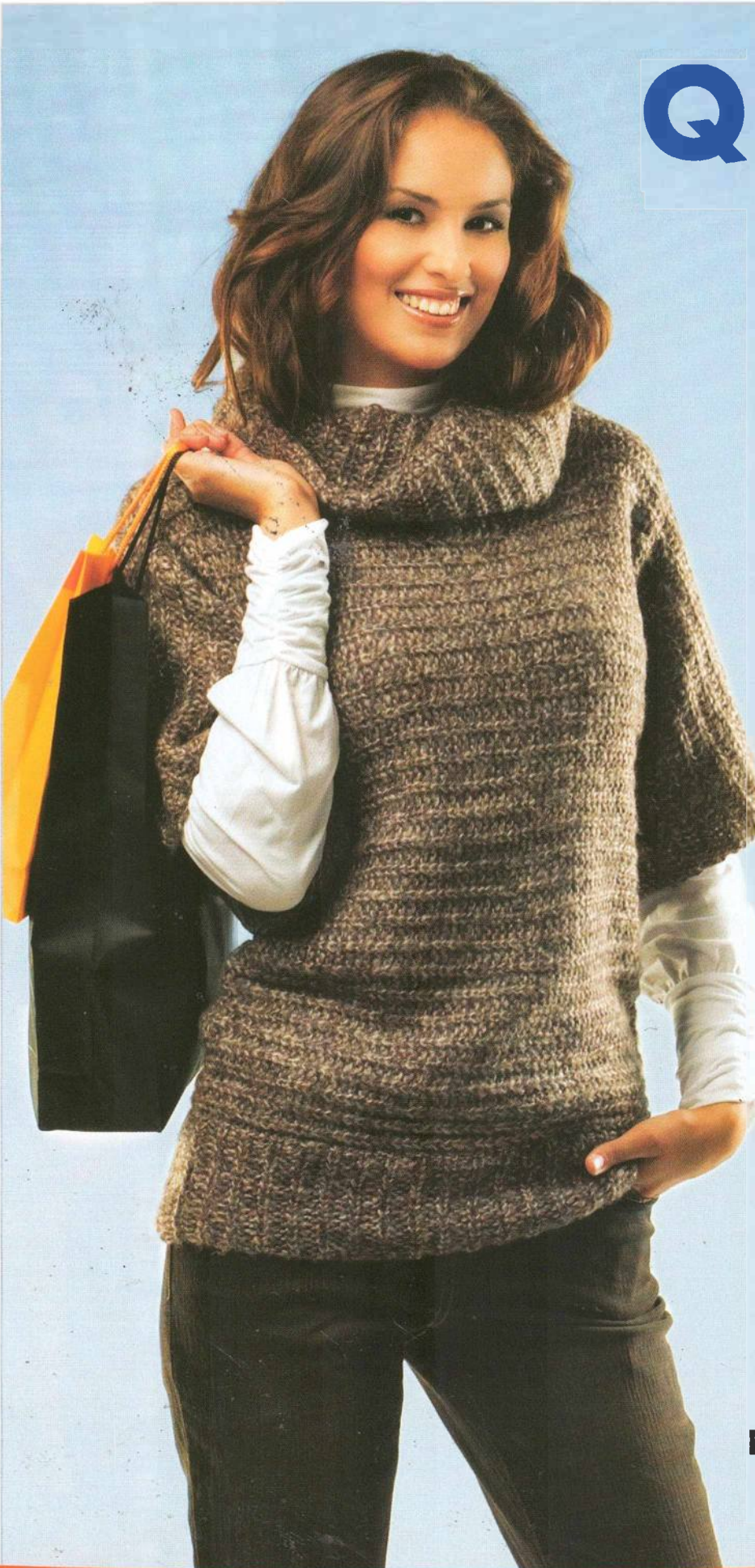
Dacă proiectele celor de la ARCA sunt simple utopii sau au șanse să se transforme în realizări românești de mare valoare, timpul și finalul competiției *Google Lunar X Prize* o vor dovedi. Până atunci, românii au tot dreptul să viseze frumos la ascensiunea în cosmos, alta decât a binecunoscutului astronaut Dumitru Prunariu și, cine știe? Poate visul devine realitate, așa cum s-a întâmplat de multe ori în istoria zborului omului către înălțimi.

Întrebat despre proiectele ARCA și ambiția organizației de a trimite rachete către Lună cu ajutorul unei rachete lansate de pe un supersonic românesc, directorul Agenției Spațiale Române – ROSA, Marius Ioan Piso, ne-a declarat: „Băieții de la ARCA sunt simpatici, entuziaști, dar trăiesc în mare parte din publicitate. Eu nu vreau să-i vorbesc de rău, dar sunt niște amatori. Avion supersonic? Nu are nici Germania așa ceva. Oricum, decât să facă alte prostii, cu droguri de pildă, mai bine să se joace de-a rachetele, dar exagerează în declarațiile lor, iar cei care le stau în spate îi provoacă să declare asemenea prostii. Noi i-am promovat atunci când au făcut lucruri serioase, de pildă, modelul de rachetă antiaeriană care, odată ridicată în aer la 10 km altitudine, poate fi lovită de tun, dar cu ceea ce se laudă ei astăzi, de fapt, nu reprezintă lansări mult diferite de lansările germane din anii '40, când nemții trimiteau prima rachetă balistică V-2 la 206 km, ori ei abia au ridicat-o pe Helen la 40 de kilometri altitudine. Nimic nou sub soare!”

Echipa ARCA
alături de
racheta în trei
trepte Helen 2

QUICK 24

www.quick24.ro

Convingeți-vă de
atributele esențiale
ale serviciilor noastre:

- ✓ **PREȚURI ATRACTIVE**
- ✓ **CALITATE EXCEPȚIONALĂ**
- ✓ **OFERTĂ VARIATĂ**
- ✓ **CUMPĂRĂTURI COMODE**
- ✓ **RAPIDITATE ÎN
TOATE DOMENIILE**

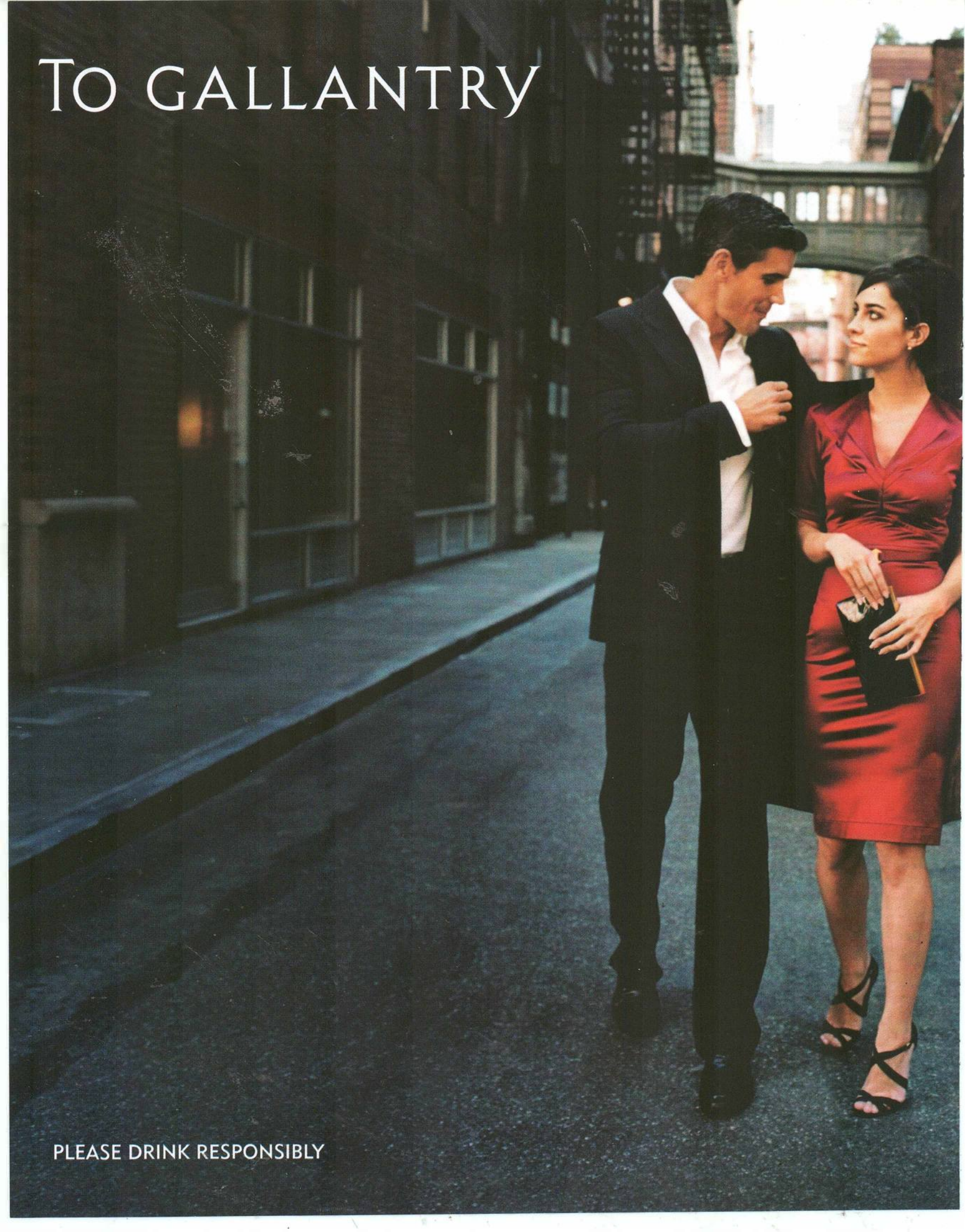
Str. Parc Industrial Sud, nr.15,
440247 Satu Mare

Tel.: 0361.403.403

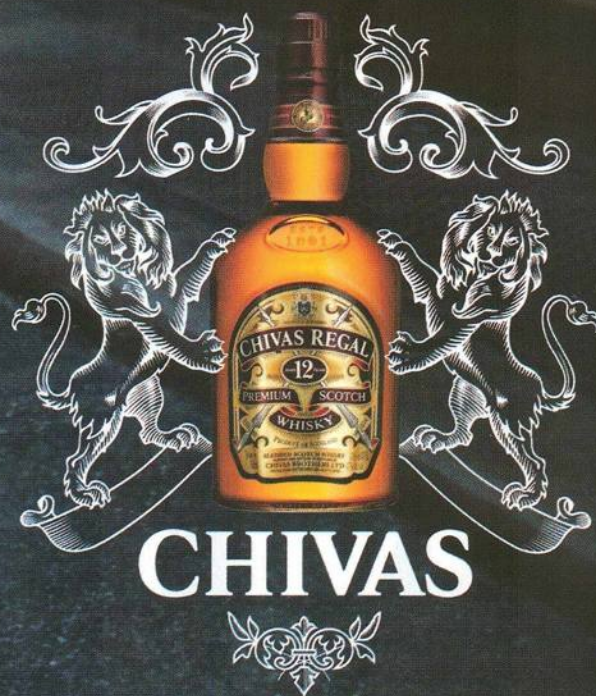
Email: service@quick24.ro
www.quick24.ro

Un click - cumpărături fără limite - **www.quick24.ro**

TO GALLANTRY

A man in a dark suit and white shirt is adjusting the lapel of a woman in a red dress. They are walking on a city street at night, with a building and a bridge in the background. The man is looking at the woman, and she is looking towards the camera. The scene is lit with warm streetlights, creating a romantic atmosphere.

PLEASE DRINK RESPONSIBLY

CHIVAS

LIVE WITH CHIVALRY

Întreaga audiență este în picioare și se leagănă de pe un picior pe altul, aclamând-o. Ea este pe scenă, cu rochița ei albă bordată cu albastru-verde, cu pantofiorii albaștri-verzi; își flutură codițele albastre-verzi până la genunchi și cântă de zor „Sunt cea mai faină prințesă din lume”. Doamnelor și domnilor, Hatsune Miku!

text Claudia Golea Sumiya

Diva virtuală

V-ați dat seama probabil că, așa de albastră și verde, Hatsune Miku nu este tocmai reală. Vorbim despre o cântăreață virtuală, o hologramă, mai precis un vocaloid proiectat în 3-D. Ultima modă în showbiz-ul japonez și nu numai. Invenția aparține firmei *Crypton Future Media*, care a folosit tehnologia sintetizării vocale a firmei *Yamaha*. Numele Hatsune Miku vine de la japonezul *hatsu* = primul, *ne* = sunet și *miku* = viitor. Primul sunet al viitorului, așadar. Vocea ei este sintetizată după cea a actriței Saki Fujita.

Diva virtuală a susținut primul ei spectacol în 22 august 2009, la Saitama Super Arena din suburbia tokyotă. De atunci, Hatsune Miku a concertat în toată Japonia, dar și în străinătate.

Până la Hatsune Miku, au existat alți vocaloizi, dar ea este primul proiectat în 3-D. Imaginea ei a fost pusă la punct de artistul manga Kei. Este creația lui în întregime, în afară de culoarea albastru-verde care i-a fost comandată astfel încât să se potrivească culorii firmei Yamaha. Altfel, Hatsune Miku are 16 ani, 1 metru 58 de cm și 42 de kilograme. O minionă, așadar.

Deși are deja 16 ani, Hatsune Miku s-a născut relativ recent, anume la 31 august 2007. Vocaloidului nu i s-a adăugat de la început holograma. Videoclipurile cu Hatsune Miku erau desene animate sau *computer graphics*. Începând cu 2009, însă, ea apare pe scenă și este aproape carnală. Ceea ce era mai ieri SF devine realitate.

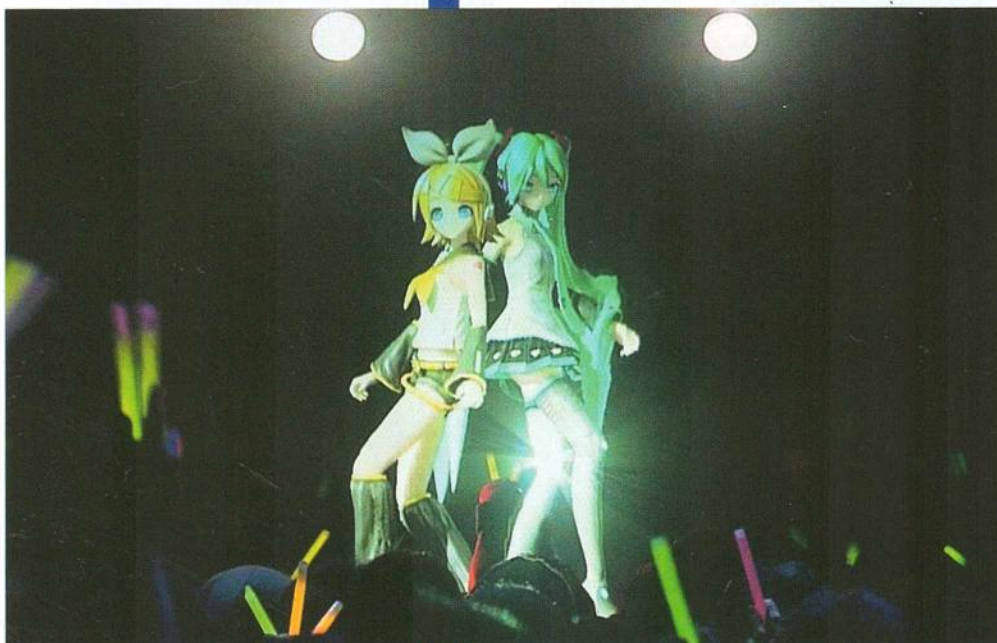
Cei de la *Crypton* se pregătiseră cu vreo mie de exemplare video software Hatsune Miku, în 2007. Numai că cererea a fost atât de mare încât, în nici 12 zile de la începutul vânzărilor, au trebuit să mărească producția cu trei mii. Într-un an vânzările ajunseseră la 40.000. *Amazonco.jp.* declara în septembrie 2007 că vânzările de videoclipuri Hatsune Miku atinseseră 570.000 de euro. Hatsune Miku era cel mai bine vândut software la acea dată.

În 2010, la trei ani de la lansare, Hatsune Miku a ieșit din computere. În data de 31 mai, cu albumul *Exit Tunes Presents Vocalogenesis feat.*, Hatsune Miku debuta în topul japonez pe prima poziție. Este, așadar, primul album vocaloid care să fi intrat vreodată într-un top din lumea asta.

Fie că se zbenguie în rochița verde-albastră din imaginea standard, sau îmbrăcată în polițistă, pentru un cântec mai venal, sau în soldat britanic, dacă e războinică, apariția lui Hatsune Miku este surprinzătoare și parcă ai vrea să o atingi.

Sunt vedetele virtuale prostioare sau sunt chiar artiștii viitorului? Deși are mii de fani în rândurile tineretului, mulți japonezi nu au auzit de Hatsune Miku. Dacă au văzut vreo imagine la televizor, li s-a părut o prostioară, un alt și alt personaj manga. Însă, dacă o vezi pe Hatsune Miku pe scenă, nu se poate să nu ți se pară măcar drăguță. Și aproape reală. Drept dovadă, concertele ei se țin „cu casa închisă”, iar spectatorii aplaudă și tipă „bis”, ca și când ar fi vorba de un star adevărat. Diva androidă are, evident, un fan-club, pagină de *Facebook*, dar și propria casă de discuri. Mai mult, imaginea ei a fost trimisă și în spațiu, după ce 14.000 de japonezi au semnat o petiție și au cerut acest lucru.

Tehnologia vocaloizilor cu hologramă este foarte scumpă, dar Hatsune Miku rentează. Crypton și Yamaha deja pun la cale o nouă serie de cântăreți virtuali, în ideea că ei ar fi artiștii viitorului. Or fi costisitori, dar sunt pur și simplu perfecți. Nu întârzie niciodată, nu au căderi de voce și nici depresii.

Omul modern aproape că nu mai poate concepe să-și desfășoare activitatea fără automobil, avion, computer și telefonul mobil. Tehnologia ne-a invadat, ne-a cucerit și ne-a făcut dependenți.

text Alice-Claudia Gherman
foto Octavian Tibăr

Atenție la telefonul mobil!

Datorită automobilului, avem un avantaj formidabil în a ne deplasa rapid, dar cu mari riscuri pentru viața pasagerilor atunci când nu adaptăm viteza la condițiile de trafic. Cu un simplu telefon mobil, salvăm vieți, aflăm noutăți, vorbim cu cei dragi, stabilim întâlniri, găsim soluții. Folosesc mobilul adulții, tinerii, dar și copiii mici, de doi-trei ani, bucuroși să vorbească la telefon cu mămică, sau bunicii ajunși chiar la 90 de ani. Nimic rău în asta și totuși! Studii recente, desfășurate mai ales în țările nordice, arată că dintr-un prieten, mobilul poate deveni un dușman redutabil.

Despre influența negativă și pericolul pe care îl reprezintă telefonul mobil, folosit fără chibzuință, am discutat cu prof. dr. Alexandru Vlad Ciurea, șeful Clinicii I Neurologie de la Spitalul Clinic de Urgență *Bagdasar Arseni*, Președintele de Onoare al Societății Române de Neurochirurgie.

„La noi în țară nu există studii pe această temă, dar cunoaștem faptul că românii vorbesc foarte mult la telefonul mobil. Singura nație care mai vorbește atât de mult la mobil cât vorbim noi, românii, o reprezintă italienii. În rest, ceilalți se rezumă la strictul necesar”, susține prof. Ciurea.

„Cu cât s-a perfecționat telefonul mobil, cu cât am devenit mai dependenți de ea, cu atât am constatat că au apărut o serie de elemente nocive. De la apariția acestui instrument care, inițial, a fost privit cu scepticism, în momentul de față toată lumea caută să aibă un telefon mobil. La ce e bun? Un copil la școală este bine să aibă un telefon mobil la îndemână, în ghiozdan, pentru a-l folosi în orice moment ca să își anunțe părinții dacă i se întâmplă ceva rău. Un alpinist pierdut în munți, la fel, îi este util în caz de accident. În timp, au apărut și o serie de elemente negative pentru că transmiterea prin unde electromagnetice este periculoasă pentru creier, întrucât îl expune unui câmp electromagnetic.

De aceea, în țările civilizate există restricții. Nu se doarme cu telefonul mobil deschis, la capul patului, fiindcă acesta pune creierul într-un câmp electromagnetic întreaga noapte. Nu se vorbește în mașină, în mers, fiindcă, în primul rând, există pericolul producerii de accidente și, în plus, undele electromagnetice în automobil se concentrează mai mult asupra sistemului nervos. Nu se vorbește pe aceeași ureche, e bine să schimbi telefonul la următoarea convorbire la cealaltă ureche. De asemenea, este recomandabil să apelezi, nu să primești telefon deoarece primirea apelului duce la încărcarea cu unde electromagnetice. Convorbirile trebuie limitate la strictul necesar, atenționează profesorul Ciurea.

„Într-o zi, nu trebuie să vorbim la telefon mai mult de o oră. Și în nici un caz, să nu vorbim în mod continuu, ci fragmentat. Numai la folosirea excesivă, mobilul influențează negativ creierul uman. Dintre dereglările minore

produse asupra sistemului nervos aș aminti: durerile de cap, vertijurile (amețelile), nervozitatea exagerată, oboseala, stresul continuu fiindcă știi că un apel poate să îți dea o veste bună sau una proastă. S-a dovedit că, în cazul în care o persoană vorbește foarte mult pe aceeași ureche, ore și ore pe zi, undele electromagnetice produse de telefonul mobil pot determina modificări cerebrale ducând până la dezvoltarea de tumori. Nu pot spune că telefonul mobil produce tumori, dar dacă o tumoră cerebrală a apărut, telefonul mobil favorizează dezvoltarea și creșterea ei”, precizează prof. Ciurea.

Dar telefonul mobil nu dăunează numai sistemului nervos central, ci afectează și sistemul digestiv, compoziția sângelui, funcționarea celulelor, aparatul reproducător și sistemul vizual și auditiv. Radiațiile produse de mobile afectează celulele din organism modificându-le. Și să nu uităm, până și zborurile aviatice sunt influențate negativ de undele telefoanelor mobile, drept pentru care, la orice zbor, pasagerilor li se solicită închiderea celulelor pe care le au. Cercetările privind efectele nocive ale telefoniei mobile sunt încă la început, iar rezultatele lor adesea sunt contestate de către operatorii mari de telefonie mobilă din lume, care minimizează efectele negative ale telefoanelor mobile și ale antenelor GSM. Însă, este bine să ținem cont de avertismentele medicilor. „Nu se ține telefonul mobil în dreptul inimii fiindcă s-a constatat interferarea cu ritmul cardiac, nu se merge cu acest telefon în apropierea unor dispozitive foarte sensibile cum sunt aparatele/monitoarele de la pacienții aflați la terapie intensivă. Nu este bine să se

„Este cunoscut faptul că sub antenele de telefonie mobilă

crește riscul dezvoltării anumitor patologii la persoanele care locuiesc în zonă. De aceea, este de evitat amplasarea unei antene de telefonie mobilă pe un bloc de locuințe. În acest caz blocul respectiv se va afla în spațiul de unde electromagnetice care modifică normalitatea organismului”, ne atenționează prof. Alexandru V. Ciurea.

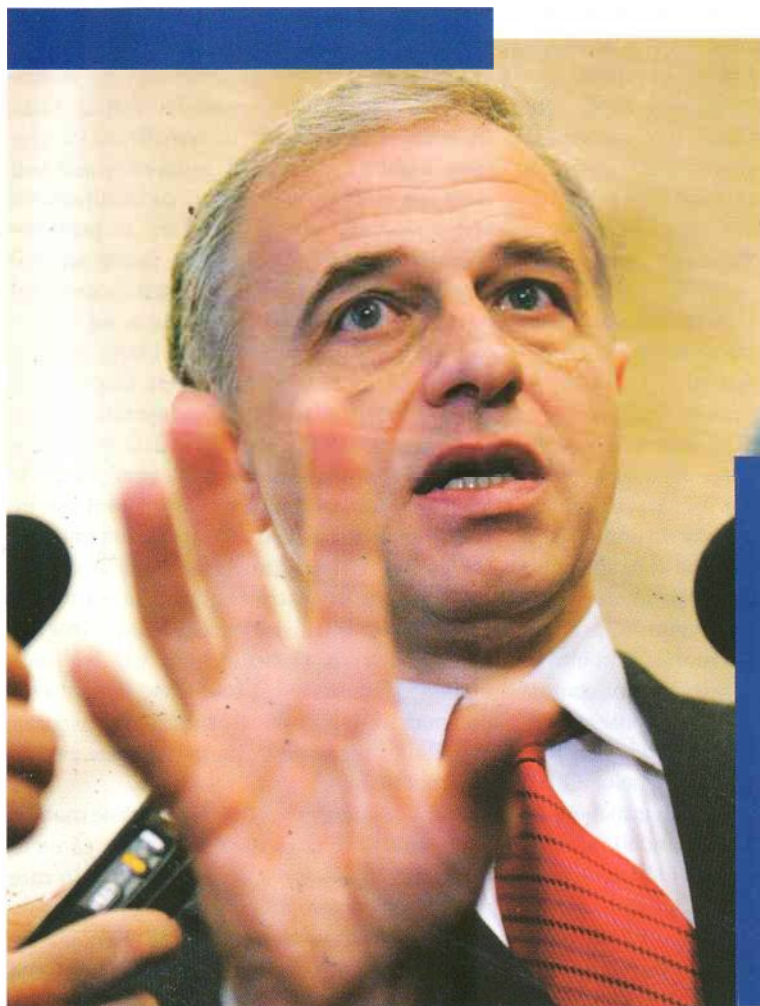
ține telefonul mobil în buzunar, fiindcă afectează aparatul reproducător”, mai spune medicul Ciurea.

„Până în momentul de față nu există, în România, studii privind neuroprotecția cerebrală în urma telefoniei mobile. Noi, medicii, am avut un congres internațional de neuroprotecție în care un suedez a declarat că studiile întreprinse în țara sa demonstrează că telefonul mobil influențează celula nervoasă mai mult sau mai puțin, în funcție de cantitatea de unde electromagnetice pe care o primește creierul respectiv. Copilul este foarte sensibil la undele electromagnetice fiindcă sistemul lui nervos este în dezvoltare și, din acest motiv, undele electromagnetice îl pot afecta în mod negativ. Apoi devine dependent. Copiii mici, de grădiniță, dar și școlarii privesc telefonul ca pe o jucărie, odată ce învață tastele vor fi tentați să se joace și să sune, dând zeci și zeci de apeluri. Mobilul influențează negativ și pe partea psihiatrică, plus că apare dependența de telefon și de jocurile conținute, o dependență față de un instrument care, la o anumită vârstă, este periculoasă pentru dezvoltarea sistemului nervos și ocular. Cu cât telefonul mobil emite unde cât mai joase cu atât este mai periculoasă, cu cât ele sunt mai sofisticate, mai înalte, sunt mai puțin periculoase pentru sistemul nervos.

Indiferent de generația de telefoane mobile, toate sunt nocive. Ceea ce este sigur că oferă protecție este telefonul de tip *handsfree*, în care nu vorbești direct ci trece apelul prin firul de cablu, *bluetooth*-ul este, însă, la fel de nociv. Se caută acum metode de protecție în telefonul mobil și vor apărea pe piață în curând.

Nu este o întreprindere ușoară să faci un bilanț pe decembrie și ianuarie al faptului politic românesc – sau al celui cu oarecare bătaie politică. A fost o vreme lunecoasă, presărată cu varii evenimente, în care gastează o evoluție posibilă pentru întreg anul 2011.

Moda jucătorilor și politicienilor suspendați

Mircea Geoană este deocamdată numai suspendat. Nu în ștreang, ci (doar) în partid. Tulbură cocaina politică?

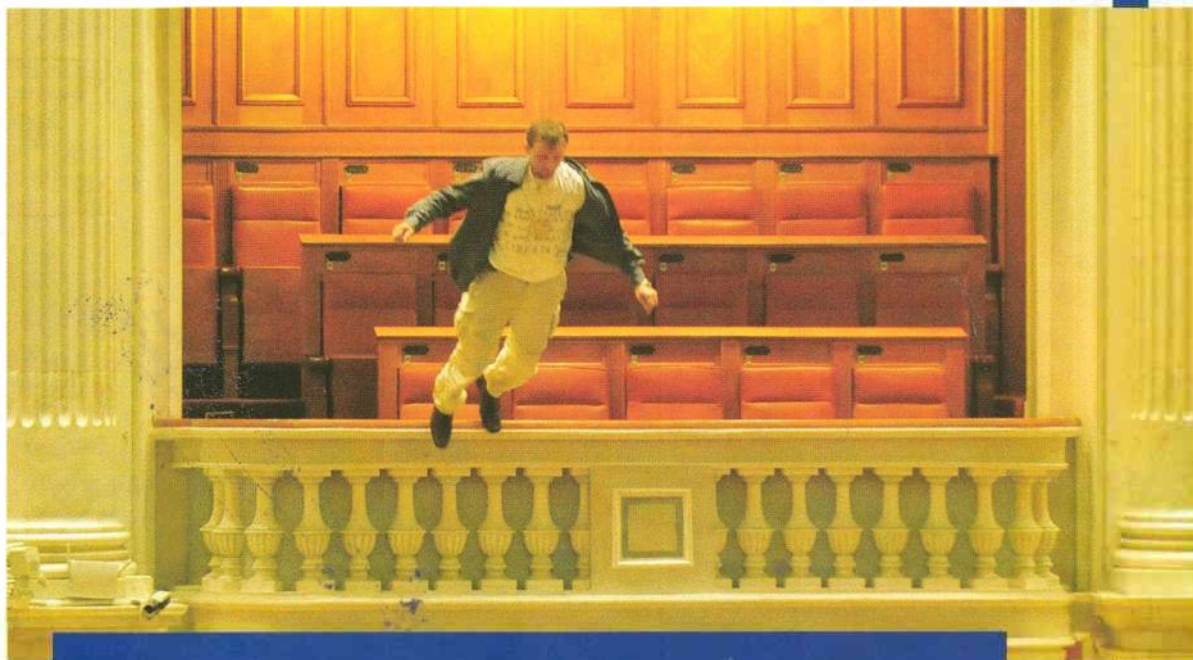
text Mihail Gălățanu
foto Agerpres

Mircea Geoană ar putea fi considerat o replică a cazului Adrian Mutu, de data asta în politică. Moda jucătorilor suspendați s-ar putea muta și în politica românească. Asta după ce un simplu și biet (umil) președinte de țară a ajuns și jucător. Adică, vreau să zic, președinte-jucător. În cazul său, Mircea Geoană a prizat câteva declarații *cocainice*. Și a fost prins *dopat*. Cu putere.

Până la urmă, s-a ales cu o suspendare. Ca și Adrian Mutu. *Fiorentina*, care seamănă mult cu PSD, l-a pus un pic (vreo șase luni) pe tușă. A rămas, însă, la o adică, șef la Parlament, singura funcție de care, în timpul suspendării, se mai poate agăța – ca de un pai instituțional.

Sigur, din punct de vedere moral, se pot reproșa câte în lună și-n stele PNL-ului, în urma omologării *tandemului* PC-PNL. Moral, este o alianță nefastă liberalilor. Politic, însă, este un pas ingenios. Este, de fapt, un ultimatum adresat PSD, ba chiar și celorlalți, societății civile, tuturor care se pot grefa pe o alianță a opoziției. Cum, care opoziție? O opoziție anti-PDL. Și, evident, împotriva lui Traian Băsescu. Cum în PDL sunt și *oameni de bine*, cine știe, poate și aici, la o adică, s-ar mai putea desprinde fracțiuni care să nu mai fie de acord cu acaparea deciziei (& imaginii) de către Traian Băsescu, Elena Udrea ș.a.m.d. Moral înapoi, ce paradox derizoriu, dar politic înainte...

Da, s-a deschis sezonul. La violat mame de politicieni. Mame de polițiști, încă nu. Doar dacă mamele comunică între ele. Întrebare de foarte multe puncte: cum se poate să fii polițist, în județul Argeș, să fii chemat de o bătrânică amărâtă, care strigă în gura mare după ajutor, să vezi că în casă s-a spart o fereastră, ceea ce denotă ca verosimilă o intrare prin efracție, în scop de jaf, viol, abuz etc. – și apoi să pleci fără să asiguri o minimă securitate persoanei amenințate? Oare cine îi învață pe polițiști să fie polițiști? Viața? Între timp, cum bine se știe, mama politicianului a fost violată, iar mama

Adrian Sobaru a tras semnalul de alarmă. Dar nimeni nu l-a auzit. A fost o dovadă că puterea actuală e surdă, oarbă și nici nu privește în sus.

polițistului – încă nu. Oare cât va mai dura până și mamele de polițiști să fie violate? Dar polițiștii?

Ați sărit vreodată de la balconul Parlamentului? Nu? Nu încă? Dar bună întrebare! Toată lumea (mediatică ori nu) a făcut mare hai de săritura omului de la TVR, Adrian Sobaru. Nu credem, însă, că ar fi ceva de șagă aici. E, mai degrabă, o dramă care se consumă sub ochii noștri. Sobaru este, oricum am da-o, o victimă. Faptul că unele canale media au făcut „mișto” de bietul om ține nu numai de proastă creștere, dar și de lipsa unui grăunțe (sau, cine știe, poate a mai multor grăunțe!) de minte.

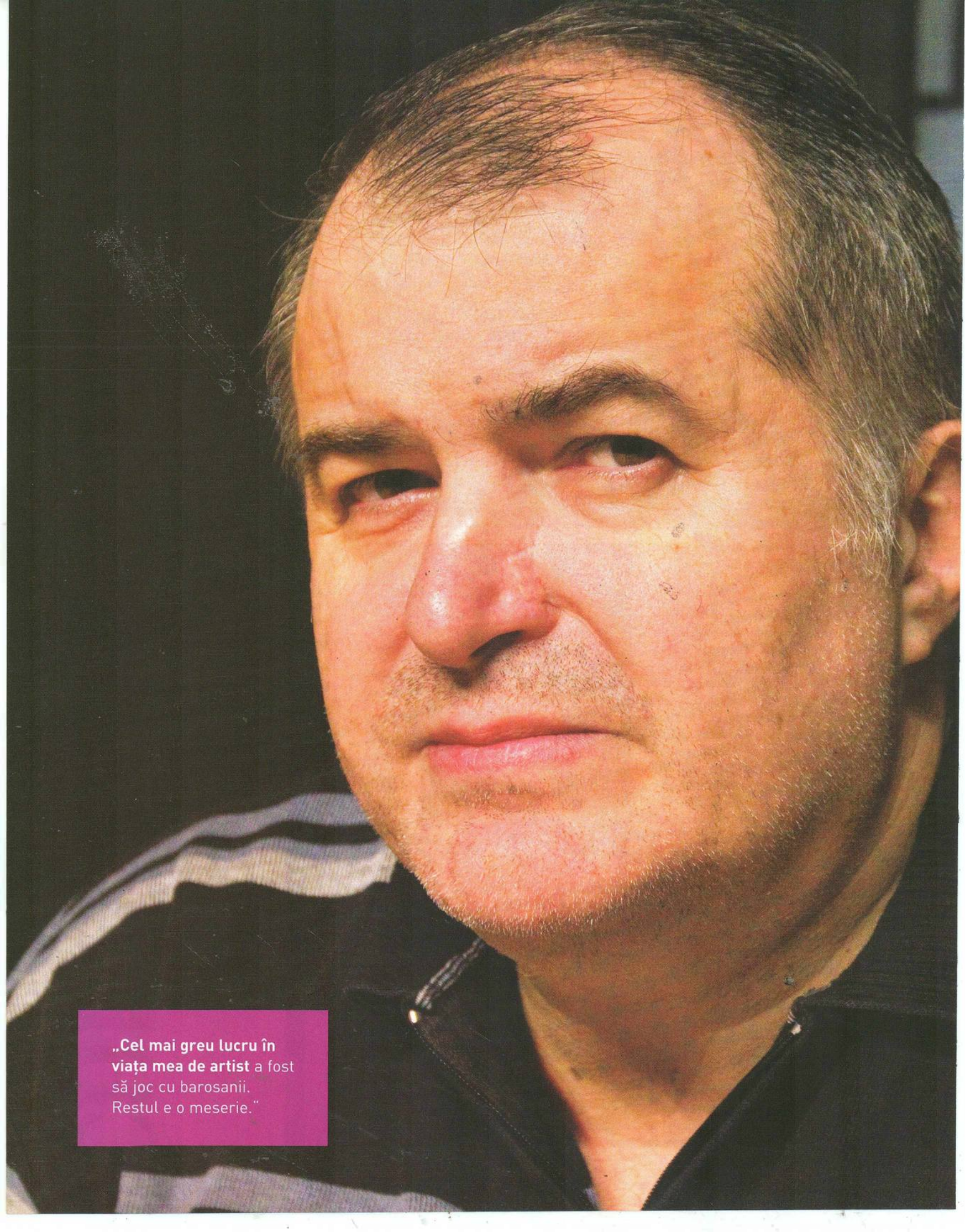
Protestele benzinărilor au reușit să încingă și mai mult atmosfera. S-a văzut și mai tare că statul-hapcagiu încasează bani mocca de pe urma benzinei. Și nici măcar nu e cafea. Benzinarii au ajuns la limita răbdării, s-au dovedit inventivi & creativi, în protestul lor, așa cum nici guvernul, nici partidul la putere, nici președintele, nici parlamentarii nu s-au ostenit să fie. În loc de a fi ingenioși, toți aceștia au mers pe jupuirea ultimei piei de pe omul simplu. Și omul simplu se va răzbuna în felul său: dacă puterea actuală continuă așa, va fi spulberată, la alegerile următoare, mai rău ca țărăniștii, cu un deceniu în urmă. Pe lângă PDL, PNȚCD de acum zece ani părea o adunătură de îngerași...

Guvernul Boc a ajuns la pragul cel mai de jos al (oricărei) credibilități. Pe rând, a reușit să bruftuluiească toate categoriile sociale. Pe rând, toți amărății & nenorociții soartei au defilat, ca

la fostul 23 August ori 1 Mai, prin fața Palatului Victoria. N-am văzut niciodată ceva mai macabru, ceva mai oribil, ceva care să îți întoarcă mai rău stomacul pe dos. Asistente, mame, copii, handicapați, militari, polițiști, cașchetari, privați, bugetari, toți au scuipat pe zidurile Palatului Victoria. Singura Victorie a fost împotriva propriului popor. Militarii au fost, poate, printre ultimii din această perioadă, care au protestat – și și-au lăsat, și ei, jertfa de sânge. Unul dintre ei a murit semnând un protest contra președintelui Traian Băsescu, perceput ca și buba absolută, capul tuturor răutăților. Toată lumea, mai puțin Emil Boc, a înțeles că primul-ministru e o marionetă a președintelui. Cetățeanul Boc mai are de lucrat aici.

CHIVAS CHIVAS CHIVAS

„Cel mai greu lucru în
viața mea de artist a fost
să joc cu barosanii.
Restul e o meserie.”

PEOPLE

Florin Călinescu, în rolul lui Florin Călinescu

Florin Călinescu încearcă să se așeze contemplativ în propria-i viață. Ca actor a ars tot, până a transformat vocația într-o îndeletnicire. Ca director de teatru și manager, face bani pentru că știe și ca să-i cheltuie. Cu bucuria lui și a „comesenilor” săi. Ca ființă, nu face bilanțuri, trăiește conectat senin între Cel de Sus și Cele de Jos.

„Dacă nu eram actor, aș fi fost fermier”

■ Dacă ați fi ministrul Culturii, care ar fi primele două urgențe?

– Aș face un congres al oamenilor de cultură, ca să ne stabilim primele două urgențe. Probabil că o măsură adecvată ar fi o discuție serioasă cu Ministerul Învățământului. Pentru că apetitul pentru cultură ar trebui să fie cultivat încă din clasa întâi.

■ Nevoia de artă?

– Artă, undeva mai sus decât cultura. Cultura e o nevoie de bază, te scoate din multe impasuri, informația culturală stocată este un instrument. Pe când arta este vocație. Un destin, un chin câteodată; îți tai urechea, înnebunești, te arunci pe geam... Nichita spunea, genial, că toată lumea vrea să scrie ca Eminescu,

dar nimeni nu are curaj să-i trăiască viața. Cu nevoia de artă ca și consum e mai complicat. Publicul vrea să ne devoreze și viețile, cu tot ce e mai dramatic în ele – divorțul, căsătoria, copilul, fuga, certurile, adulterul. Cultura nu te calcinează, dar, ca artist, arzi tot. Trăiești tot prin arta ta: din asta suferi, din asta iubești, din asta te încânți, din asta disperi.

■ Cum vă orânduieți zilele? Aveți agendă zilnică, săptămânală? Trăiți programat? Sau impulsiv?

– E o combinație, așa e Taurul în general: când programat, când impulsiv. Când e nevoie, mă țin de program, dar de obicei mai impulsiv. Așa, mai leneș, cu impulsuri „mai lente”.

■ Faceți bilanțuri? Cât de des vă ajustați viața?

– Nu fac chestia asta, pentru că nu aș putea să merg mai înainte. O parte din viața mea comportă și bilanțuri bizare. Și nedrepte. Nevastă,

mamă, tată... Înțeleg legea biologică a firii, dar una e să te duci la 80 de ani și alta, la 40. Trăiesc conform singurului meu cod deontologic: Vechiul Testament.

■ Ce fac banii în viața lui Florin Călinescu?

– Banii se fac și se cheltuiesc. Fie că sunt copii, fie că sunt cei trei, patru sute de oameni care lucrează, dar și depind de mine... Fac pe Moș Crăciun când trebuie, fac pe Mecena, fac pe banca personală – dacă vreun angajat are nevoie, îl împrumut. Am mintea setată să fac bani, de mic, din Timișoara, unde luam ceva cu un leu și îl dădeam în partea cealaltă cu un leu și cinci bani. Dar cu o finalitate foarte clară: bucuria de a-i cheltui, cu bucuria altora. Sintetizând, nu-mi place să mănânc singur la masă.

■ Deci, dacă nu erați actor, erați om de afaceri...

– Dacă nu eram actor, în ordine eram fermier. Acum chiar mă căznesc să fac asta; am o podgorie, cumpăr vaci, pun la punct niște chestii. Nu se poate compara, nu există un raport mai sincer decât cel dintre tine și doi viței, sau un pui de găină, sau un câine.

■ Care este bucuria pe care o așteptați de la ziua de azi, de exemplu? Prima dintr-un top, firește.

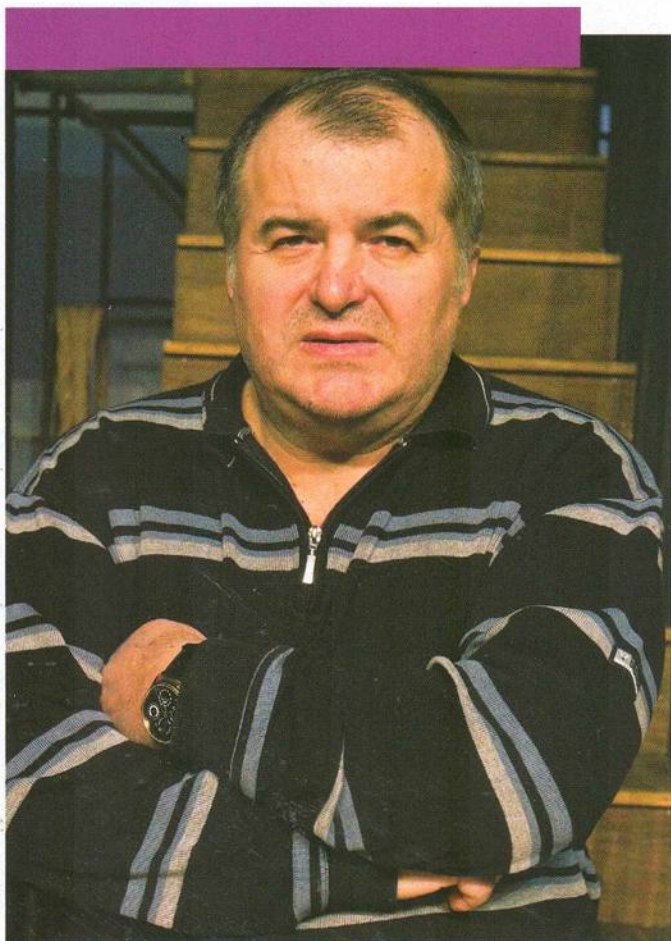
– După o vârstă, sensul bucuriei este constatativ, adică mă bucur că s-a făcut ora două și sunt încă în viață, sănătos, că m-am trezit dimineața... Încerc să-mi construiesc o nouă relație cu bucuria: trăiesc bucurii mici, dese și foarte aproape.

■ Scena? Un rol mai este o provocare?

– Teatrul, nu poți să-l faci decât dacă ești detașat, liniștit. Iar un rol nou nu e nici o provocare, decât dacă ești slujbaş. Eu n-am fost niciodată. Da, mi-a plăcut, am tremurat să dau admitere, dar niciodată nu mi-a plăcut goana după latura asta, nu am alergat niciodată pentru roluri, să dreg, să bifez...

■ În topul iubirilor, unde este teatrul?

– Nu are cum să fie înaintea de vreo trei, patru femei, Dumnezeu, copii și tot ce înseamnă El. Teatrul e o îndeletnicire, nu e un capăt de țară. Teatrul este o chestie frumoasă, dar constat că acum am alt raport cu jucatul. La 20 de ani eram prea plin energetic, puteam să ies cu trei femei odată, să repet de dimineața până seara, și să mai

„Aș face niște programe anuale: anul asta punem la punct vaca românească, la anul, mazărea, apoi sănătatea, iar anul următor, școala generală de 13 ani. Toată lumea ar înțelege planurile astea clare, concrete. Și ar avea răbdare.”

discut și toată noaptea cu doi regizori și trei pictori. Acum totul se sublimizează, cărbunele de la 20 de ani se transformă în diamant.

■ Un diamant care înseamnă bucurie...

– Crede-mă că nu e chiar așa o bucurie. E o bucurie în sensul că, dacă tot vin aici, o fac cu plăcere. Dar plăcerea asta nu e împărtășită de cei din jur. Îi văd pe oameni supărați, cocoșați de rate, de divorțuri, de amputări de salariu, goana după ciubucuri, oamenii vin aici, vor o pensie, dar cum vin, cum vor să plece, tertipuri, orgolii regizorale, rivalități de vedete...

■ Spre film v-ați mai întoarce?

E același lucru. Poate că o să mă întorc atunci când o să fac unul pe banii mei, pentru că la film mă terorizează altceva. Citez din Anthony Hopkins: „E interesant așa să-l faci, să-l vezi, dar să stai 14, 15 ore ca să zici un bură-ziua, mă termină”. Nu există bani, sau *challenge* artistic... Se pierde vremea, mulți nu sunt pregătiți. În plus, îți ratezi viața personală. De la De Niro la Pacino, de la Nicholson la cine vrei tu, toți sunt varză. Fac trei, patru filme pe an, nici măcar pentru bani, ci pentru că le e frică să stea acasă. Nu mai știu să trăiască decât pe platou. Și asta nu pot s-o fac. Nu există rol sau film, regizor sau onorariu care să mă facă să nu mai sorb cât mai apuc din relația cu copiii mei.

■ Ce nu aveți și vă doriți?

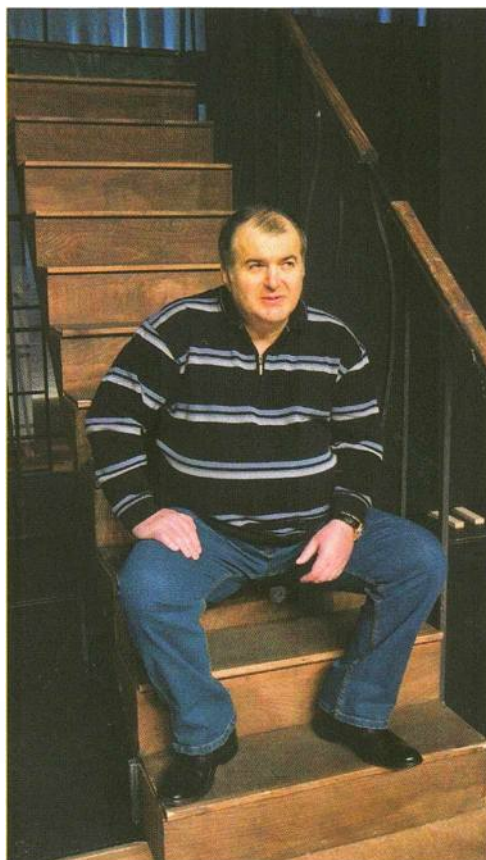
– Ah, multe! Am și foarte multe și nu am nici suficient timp ca să pot să mă contemplu pe mine dinafară, în tot angrenajul asta numit viață. Și mi-e teamă că nu mai am timp să mă descompun în tabloul lui Mendeleev, vreau să mă întorc așa cum am venit. Venirea din neființă e mai simplă. Întoarcerea în neființă e mult mai complicată, pentru că acumulezi o suită de reziduuri... și asta mă neliniștește. Și mai am o teamă, că nu mai am timp să fac lucrurile simple care trebuie făcute și care valorează mult mai mult. N-ai cum să le faci, decât dacă pleci din nebunia orașului. Și o s-o fac și pe-asta, probabil. Când mă duc la țară, plec din ce în ce mai greu înapoi. Acolo sunt eu, acolo mă văd, acolo mă știu. Acolo îmi ajunge și noaptea și ziua, și timpul. E de ajuns să stau trei zile și deodată mă transform înapoi în ceva foarte curat și sănătos.

■ Ce aveți și nu vă doriți?

– O groază de lucruri! Poftele, în general, plus cele două rele mari: lăcomia și invidia – la asta din urmă am renunțat de ceva vreme.

■ Vă e dor de Adrian Sârbu?

– Da, sigur, și mie de el, și lui, de mine. Ne-am văzut pe 1 decembrie, la Buftea, ne-am pupat. S-a băgat într-o moară în care o să iasă pe scut, n-are cum să scape. Vrea să fie manager universal, o să conducă televiziunile de pe Marte și de pe Venus și... asta este situația. Nici nu știu la ce i-o mai trebui atâta *challenge*. Nici

„Abia intrasem la Institut, am și fost luat în Lumini și Umbre și, dintr-un neica-nimeni, m-am trezit în brațe cu Vali Seciu, cu toțiăștia mari în jurul meu. Intra Dinică, Ciobanu, Margareta Pogonat, ieșea Caramitru, Besoiu, Moldovan... Sincer, habar n-aveam ce e cu mine, nu știu ce am jucat acolo.”

banii nu mai contează. Poate e un *gambler* care vrea să câștige toate pariurile.

■ Unde vedeți teatrul peste zece ani?

– Tot acolo. Unde e de două mii de ani.

■ Ce sfat de „să nu faci” le-ați da copiilor dv?

– Să nu fumeze. Atât. E tot ce mă interesează. O țigară are 4.000 de substanțe cancerigene. 4.000!

■ Și ce sfat de „să faci”?

– Să fie sănătoși. Ei rămân uimiți când le spun: „Vă rog să rămâneți sănătoși”. Nimic nu e mai important. Faci, dregi, și deodată când te duci la doctor, ăla dă din cap și gata; bani, orgolii, glorii, femei, imperii... nimic nu mai contează. Au început să înțeleagă și ei cât contează hrana, se interesează, mai citesc...

■ Pentru final: Florin Călinescu was born to be ... what?

– Îmi mai trebuie puțin timp ca să îmi dau seama de ce am venit eu pe lumea asta. Mai ales că în seara în care maică-mea s-a dus la control, doctorul i-a zis să stea liniștită încă două luni. Iar în următorul ceas am ieșit. La nici șapte luni, fără două zile. Un kil jumate, cu toate icterele, cu un Apgar 2, bun de dat la gunoi. Probabil că Dumnezeu a zis: „Ce ești tu, mă? Doctor? Ia să-ți arăt eu țiel!” A venit primul incubator sovietic, m-a luat un doctor bătrân și l-a experimentat pe mine. S-a prins, am stat trei luni... Încerc să nu-mi pun problema destinului, pentru că eu nu pot să mă preocup de ceva care îi aparține lui Dumnezeu. Mi-a dat viață, mă ține, El știe când se termină mosorul. Cu siguranță, însă, de la un moment încoace, de vreo 15 ani, trăiesc pentru un lucru, singurul pe care pot să-l urmăresc de la cap la coadă – în rest nu sunt foarte bine organizat: dacă pot să fac un bine, îl fac. Răul, mă abțin cât mai mult, conștient, să-l fac. E singura deviză pe care am luat-o de la maică-mea: „Încearcă să nu faci rău. Bine, fă cât poți!”

■ Și să fii sănătos!

– Asta e mai nouă, acum m-am trezit, mai spre final. Am ajuns cea mai profesionistă cititoare de reviste de de-astea cu afine, coacăze, broccoli, ghimbir. Trebuie să le memorez dinainte, pentru că, în magazin eu plec mereu către eugenii, costiță și slănină afumată. Iar când pleacă mâna, imediat încep: usturoi, broccoli, ghimbir, carnea roșie puțină, salata verde, două ouă pe săptămână, de prepeliță mai bine, fără lactoză... Și atunci, ca să scap de chestiile astea, am luat vreo două sute de găini, niște vaci. O să îți se pară exagerat, dar după nașterea copiilor, după viețuca aia a lor, acolo când sunt ei în patru labe, când măzgălesc pereții, când totul e lapte și miere, de atunci n-am mai avut așa o bucurie, decât când mi-a făcut o găină primul ou. Umblam cu el în mână, nu știam cui să-l arăt: „Uite, uite ce simplu e totul!”

Cu toate că este încă foarte tânără – anul acesta împlinește 25 de ani –, Alina Sorescu are o experiență de mai bine de 20 de ani în show-biz. De curând, interpreta a pus bazele unei școli, Atelierul de muzică și prezență scenică Alina Sorescu.

text Radu Pocovnicu
foto arhiva Alina Sorescu

Alina Sorescu

De la Mini-Song, la Atelierul de muzică

„Ioan Luchian Mihalea și Mini-Song, reprezintă un capitol foarte important în formarea mea.”

Alina Sorescu e un Rac veritabil, născut în București, în toiu verii lui 1986. Pe scenă și în lumina reflectoarelor este de la 4 ani, iar ca solistă a debutat în 1994, la Festivalul Național de Muzică și Tineret, unde a obținut locul 1. Mult timp principala ei carte de vizită a fost participarea la Festivalul Internațional „Cerbul de Aur” ediția 1996, eveniment pe care l-a prezentat apoi în 2008.

Cluburile și școlile tematice pentru copii care au ca scop dobândirea a diverse abilități artistice s-au înmulțit în ultima vreme în România. Ce aduce nou ideea atelierului Alinei Sorescu? „Vreau să le împărtășesc din experiența mea, să dau mai departe din micile secrete ale scenei pe care și eu le-am deprins la rândul-mi de la îndrumătorii mei”, spune Alina, care vrea să-i învețe pe copii din tainele unei astfel de cariere. Care sunt așteptările de la această școală? Cum se simte ea în rolul „profesorului”? „Poate că profesor este un cuvânt mult prea mare, îmi propun să fiu un ghid pentru juniorii care vor păși pragul *Atelierului de muzică și prezentă scenică Alina Sorescu*. Cât despre așteptările pe care le am, sunt convinsă că cei mici vor face din acest atelier un loc minunat, unde toți se vor simți ca acasă, și că voi reuși să remarc la ei în timp o mai mare dezinvoltură pe scenă și acea sclipire din ochii unui artist.

Vă mai aduceți aminte de *Mini-Song*? Grupul înființat de Ioan Luchian Mihalea a rămas și azi un etalon în domeniul muzical coral dedicat juniorilor, pentru calitatea repertorială și profesionalism. Printre micii artiști care au activat în *Mini-Song* se numără și Alina Sorescu. Practic, Alina datorează acestui grup lansarea în cariera de interpret. Drept pentru care își aduce aminte cu bucurie de acea perioadă. „Ioan Luchian Mihalea și *Mini-Song* reprezintă un capitol foarte important în formarea mea. Îmi amintesc cu drag de repetițiile de la *Preoteasa* și de la Școala 197 din Drumul Taberei, de perioada de pregătire pentru a fi parte a grupului de bază, pentru că, în ciuda faptului că era foarte apropiat de noi, era și foarte exigent. Era ca la fotbal: nu știai decât înainte de spectacol dacă intri sau nu pe scenă; iar semnele erau rucsacul și treningul inscripționat cu *Mini-Song* pe care el le ținea și le distribuia înainte de spectacol, în funcție de

„Îmi propun să fiu un ghid pentru juniorii care vor păși pragul Atelierului de muzică și prezentă scenică Alina Sorescu.”

performanță. Era o bucurie imensă dacă primeai rucsacul! Îmi amintesc cum lumea venea la spectacole pentru el, de petrecerile de ziua lui, de bomboanele pe care ni le dădea mereu... Iar în turneele din străinătate el ținea loc și de mamă, și de tată, mai ales pentru mine, care eram la vremea respectivă mezină grupului."

Una dintre ultimele sale realizări este melodia *All my love*, în al cărei videoclip Alina apare împreună cu Alexandru Ciucu. Distribuția celui care i-a cucerit inima și care, între timp, i-a devenit soț – interpreta declara anul trecut, înainte de nuntă, că Alexandru este prima sa relație în adevăratul sens al cuvântului –, a fost o surpriză plăcută pentru admiratorii celor doi, șarmul și naturalețea acestuia născând întrebarea dacă e vorba de o colaborare întâmplătoare sau este doar începutul unui nou drum pentru ei. Din plan personal, în plan profesional... „L-am rugat să joace rolul iubitului meu în videoclipul *All my love*. M-am gândit că ar fi frumos să marcăm și în acest fel anul în care ne-am căsătorit, dând și un plus de credibilitate poveștii de dragoste gândite de regizor.” Ar fi interesant de știut în ce sens s-ar mai putea implica Alexandru, un cunoscut business-man în industria modei din România, în cariera Alinei. „Nu știu dacă vom avea astfel de ocazii, lăsăm aceste momente să vină de la sine. Însă în general ne susținem unul pe altul, fiecare păstrându-și totuși drumul său din punct de vedere profesional.” Sâmburele este însă acolo. Cei doi tineri sunt unul dintre cele mai frumoase și invidiate cupluri din show-biz-ul românesc, singurul lucru care lipsește fiind un copil. Alina Sorescu-mamă? Iată o întrebare pe care și-o pun mulți. Când se va întâmpla acest lucru? „Mă gândesc, pentru că îmi plac foarte mult copiii. Sunt convinsă că apropierea de ei în cadrul atelierului mă va antrena pentru acel

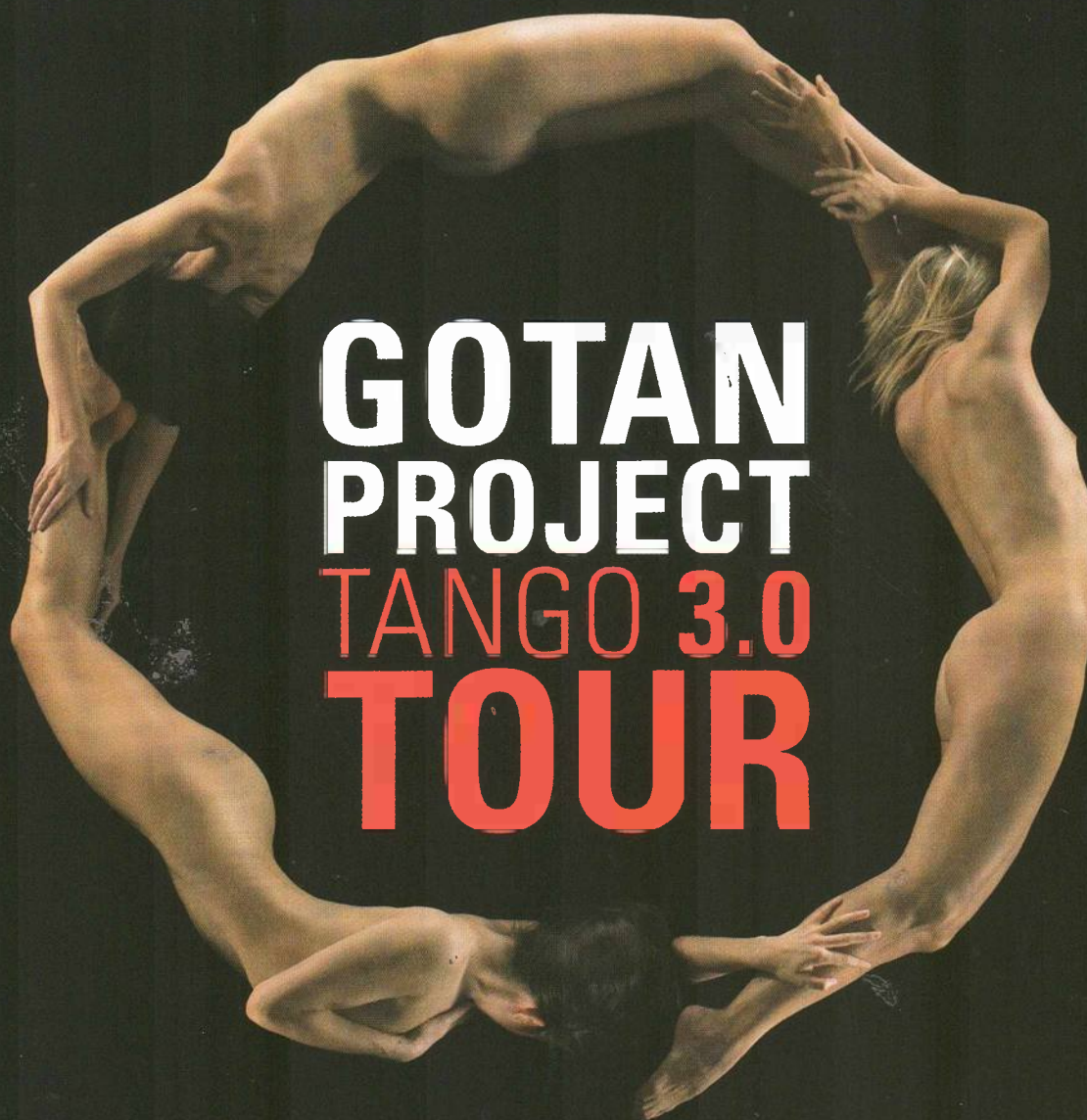

În televiziune a debutat în 2002 cu emisiunea „Ploaia de stele”, produsă de regretatul Valeriu Lazarov. De la TVR 1, la Kanal D și TVR 2.

moment. Însă deocamdată nu l-am programat.”

Până anul trecut, Alina Sorescu a avut o activitate neîntreruptă în televiziune. În cele din urmă a plecat de la TVR, unde prezenta *Tonomatul DP 2* și *Întâlnire pe 2*, nu fără oarece tam-tam. Diplomată, Alina n-a turnat gaz peste foc, și și-a văzut de drum. Nu cu mult timp în urmă, întrebată care este visul ei în materie de televiziune, declara: „Ceea ce îmi doresc este să ajung să realizez eu însămi emisiuni, să mă implic și în partea care nu se vede, din spatele camerelor. Cum a sărit peste tele-novele – o tentație pentru mulți artiști din zona show-bizului – o persoană cu o prezență atât de agreabilă, ca Alina? „Nu țin să apar la televizor cu orice preț, ci doar în contextele în care mă consider pregătită și potrivită. Actoria e diferită față de ceea ce am făcut eu până acum, e o cu totul altă meserie. Tocmai că îi admir pe cei cu adevărat competenți adevărat, deocamdată nu m-am implicat”, îmi declară ea la un moment dat. Ce se va întâmpla în viitor? „Voi reveni atunci când voi considera că am găsit contextul potrivit.” Cât privește cariera muzicală, lucrurile sunt mult mai clare. „Am început deja promovarea single-ului *Cuvinte de dor*, urmând ca în acest an să aibă loc lansarea oficială a noului meu album.” O singură, și ultimă întrebare. O curiozitate, de fapt. Alina Sorescu este absolventă a două facultăți, Sociologie și Comunicare. După ce a fost mereu în lumina reflectoarelor, apare întrebarea: La ce-i folosesc? „Sunt pe scenă de când mă știu, așa că mi-e greu să mă imaginez deocamdată într-o altă lume. Dar mi-am dorit în același timp să urmez aceste studii pentru a-mi oferi și alte perspective de gândire. Așa că aplic acum ceea ce am învățat în cazul meu, poate cândva și în al altora.”

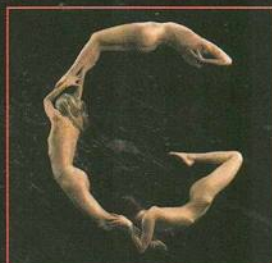
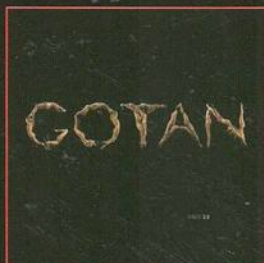
GOTAN PROJECT TANGO 3.0 TOUR

SALA PALATULUI
28 FEBRUARIE 2011

BILETE PRIN EVENTIM: MAGAZINELE GERMANOS, ORANGE, VODAFONE, LIBRĂRIILE HUMANITAS
SAU ÎN RATE PRIN CARDAVANTAJ LA SEDIUL EVENTS.

DISTRIBUTED BY ALMA ARTEX

TANGO 3.0 NOW AVAILABLE IN A 2CDs DELUXE LIMITED EDITION

**RADIO
GUERRILLA**
ELIBERADIO

SAPTE SERI

FLACĂRA

REBUS

PLAYBOY Men'sHealth GLAMOUR

metropotam.ro

iConcert.ro

anyplace.ro

youmago
shop fun relax

apropo.ro

BEST MUSIC

WWW.GOTANPROJECT.COM

eventS
www.events.ro

Mădălina Uceanu este un profesionist cunoscut în mediul online și nu numai. Career Advisor este numele sub care firma sa oferă servicii de consiliere și coaching în carieră, recrutare posturi de management și training pe subiecte legate de HR.

text Radu Pocovnicu
foto arhiva personală

Mădălina Uceanu: „Performanța folosește din plin talentele individuale”

După lansarea PortalHR, Mădălina a demarat blogul <http://careeradvisor.ro>, cu obiectivul de a transmite informații legate de managementul carierei într-un limbaj mai accesibil și de a potența dezvoltarea PortalHR.

De ce se acordă atâta importanță resurselor umane? Nu e un moft occidental?

– Dacă a trăi mai bine și a realiza performanțe este un moft occidental, atunci cu siguranță și resursele umane s-ar putea încadra în aceeași categorie. Cred că cele două componente sunt strict legate, performanța reală se poate realiza doar în condițiile în care activitatea pe care o desfășori folosește din plin talentele individuale, ceea ce îți oferă în același timp satisfacția muncii tale și dă dorința de a te dezvolta pe mai departe. Cred că încă nu se acordă suficientă importanță resurselor umane, însă sunt convinsă că acest lucru se va schimba în curând.

Vă mai aduceți aminte cum a decurs primul dumneavoastră interviu?

– Am trecut o singură dată prin experiența interviului de recrutare, la prima angajare, care a durat aproape 16 ani. Aș putea spune că, ulterior, în cei peste 10 ani de când sunt implicată în activitatea de vânzări, am continuat un lung șir de interviuri cu fiecare client în parte care mă cunoștea pentru prima oară, au fost destule situații în care nivelul de stres perceput de mine în asemenea întâlniri a fost cel puțin la fel de mare precum cel din interviul de

recrutare. Îmi amintesc cu plăcere primul interviu, în 1994, când am îmbrăcat singurul sacou pe care îl aveam în garderobă, încercând să adaug câțiva ani celor 19 pe care îi aveam în acel moment, să par cât mai serioasă, și să conving că faptul că trecusem prin patru ani de cursuri de dactilografie în liceu și fluența în limba engleză mă recomandă pentru un post de recepționistă. Primul loc de muncă a fost un post temporar de secretară, câteva săptămâni în perioada verii, urmat imediat de un post de recepționistă chiar în compania de recrutare în care am rămas în următorii 16 ani.

■ Prin activitatea dv. sunteți mai degrabă legată de profesiile moderne ale orașului. Cum s-ar face HR în localitățile rurale?

– Din păcate, în decursul carierei mele n-am derulat suficient de multe proiecte în afara Bucureștiului. În ceea ce privește posturile de management, diferențele sunt totuși puține, mai ales atunci când vorbim despre companii multinaționale. Din colaborarea cu Manageri de Resurse Umane care lucrează de ani de zile în filialele unor organizații mari din afara Bucureștiului, aș spune că diferența majoră este dată de nivelul de încredere și comunicare, lumea este mai mică, relațiile se stabilesc pe termen mai lung, se întâmplă des să ai angajați mai mulți membri ai aceleiași familii în organizație, inclusiv copiii la un moment dat. În plus, cred că diferența majoră este dată de faptul că sunt zone în care opțiunile de angajare nu sunt prea multe, iar factorii motivatori se raportează de multe ori la o comparație a satisfacerii nevoilor de bază (nivel de venit, mediu de lucru).

■ Care credeți că este azi procentul românilor care își găsesc împlinirea prin muncă, și cât al celor care muncesc doar pentru a supraviețui?

– Aș fi curioasă să văd rezultatele unei asemenea cercetări, părerea mea este că nivelul de așteptări și de obiective pe care ni le stabilim este suficient de redus, ceea ce mă face să cred că sunt încă puțini cei care încearcă să își găsească împlinirea prin muncă. Pe de altă parte, acei puțini care au reușit să facă pasul acesta, se remarcă atât prin rezultate, cât și prin entuziasmul și energia emanate în jur. De altfel, în ultimele luni am demarat chiar pe PortalHR o serie de interviuri numite *Career Renegade* după titlul unei cărți apărute pe acest subiect în SUA. Motivul a fost tocmai acela de a vorbi mai mult despre cei care au reușit să facă într-adevăr o schimbare majoră și a învăța din poveștile lor de succes. <http://www.portalhr.ro/fii-si-tu-un-career-renegade>.

■ Dacă, presupunând prin absurd, ați rămâne fără job, și ați merge la un interviu, cum ar decurge acest interviu?

Împreună cu un alt profesionist în domeniul HR, Andeea Călin, Mădălina Uceanu a fondat și proiectul www.portalhr.ro care aduce în România informații despre cele mai noi tendințe în practicile de resurse umane pe piața internațională.

– De multe ori m-am gândit la această întrebare, ce aș fi dispusă să fac dacă n-aș avea prea multe opțiuni și ar trebui să îmi câștig existența ștergând cu buretele tot ce am făcut până acum. Concluzia mea a fost aceea că atâta vreme cât nu îmi este frică de muncă și îmi face plăcere să iasă ceva din mâinile mele, o pot lua de la capăt chiar de la un nivel de junior într-o industrie nouă.

■ Mulți români care au lucrat în corporații au o părere proastă despre acestea. Și, în primul rând, că angajații sunt exploatați. Care e părerea dv?...

– Cred că adevărul este la jumătatea drumului, am găsit de asemenea mulți români care consideră că n-ar fi avut oportunitatea de a se dezvolta, de a avea impact asupra unui business atât de mare, decât în calitate de reprezentanți ai unei mari corporații. Dacă prin exploatare înțelegem orientarea către rezultate, atunci probabil că așa este. Însă această părere proastă cred că ține mai mult de managerii cu care lucrează, fie managerii direcți și abordarea specifică a acestora, fie de liderii din România ai unor organizații de acest gen. Regulile și procesele sunt aceleași ca în piața internațională, în modul de aplicare al acestora însă este normal să se simtă amprenta personală.

■ Sunteți profesor în cadrul MBA Bucharest School of Management. Cu ce se deosebesc absolvenții acestei școli față de o facultate obișnuită de studii economice?

– Prima diferență este făcută de faptul că este o școală post-universitară, un MBA, care își propune să adauge atât elementele de *know how* cât și de abilități ale profesioniștilor în management. Diferența majoră cred că este dată de faptul că mulți dintre profesorii programului au o experiență consistentă și rezultate în ariile pe care le predau la MBA, iar studiile de caz și exemplele concrete cresc impactul unui asemenea curs.

■ La un moment dat ați prezentat o carte, Omul în căutarea sensului vieții, de Viktor Frankl. Însă de aceste lucruri, cel puțin dacă mă iau după titlu, se ocupau odată filosofi. În ce sfere ale vieții mai sunt căutate azi răspunsurile acestei dileme?

– Dezvoltarea personală este una dintre aceste zone, care de fapt reia într-un limbaj mai accesibil o parte dintre ideile care erau apanajul filosofilor. De altfel, pe lângă zona de *coaching*, o nouă direcție pentru dezvoltarea personală este consilierea filosofică. Aceasta construiește pe ideile multor filosofi un tip de dialog cu consilierul care îl poate ajuta pe cel consiliat să tragă singur concluziile potrivite pentru a ieși dintr-un potențial blocaj.

Am o bună prietenă în Portugalia. Editor de carte. Și într-o zi am întrebat-o: „N-aveți și voi un autor tare de thrillere?” Mi-a răspuns fără ezitare: „Ba da. Rocha. Luis Miguel Rocha.” Până să-l caut eu, destinul mi l-a adus în față, la Muzeul Țăranului Român unde prezenta un volum despre „Fado” invitat de Ambasada Portugaliei în România. Văzut, plăcut, luat. Adică luate drepturile de editare în România. Și așa a apărut șeria Vaticanului: „Ultimul Papă”, „Papa trebuie să moară” și „Asasinul Papei”. Dar să nu ne grăbim...

interviu realizat de Bogdan Hrib
foto archiva

Luis Miguel Rocha: „Într-o zi mă voi muta în România...”

Pe site-ul tău, la rubrica „biografie” serie: „Așadar, m-am născut la Porto, în nordul Portugaliei, în 1976. Era o zi însoțită de februarie... cel puțin așa zice mama mea... Mi-am petrecut copilăria în Viana do Castelo, un orașel la nord de Porto.” Poți să ne spui mai multe despre acel februarie însoțit și despre copilărie? Cum sunt amintirile de atunci?

— (Râde) Păi, a fost un 14 februarie, dar fără Valentine's Day, așa cum suntem obișnuiți acum. Copilăria în Viana do Castelo e plină de amintiri minunate. E un oraș foarte mic din nord, dar încărcat de istorie. Un loc unde toată lumea cunoaște pe toată lumea. L-am iubit cu disperare și încă îi simt magia de fiecare dată când îmi vizitez părinții acolo.

Care a fost primul vis al tânărului Luis? Să fie scriitor sau jurnalist? Sau altceva?..

— De fapt primul meu vis a fost să fiu regizor de film. Am avut acest vis mult timp și, chiar și acum, nu aș zice nu dacă mi s-ar oferi regia unui film. Asta-i frumusețea viselor, vin și pleacă...

Când ai avut revelația că vei fi scriitor?

— N-am avut-o. Așa s-a întâmplat. Într-o zi am devenit scriitor.

Care a fost reacția Vaticanului la apariția primului roman din serie (apărut în două volume împreună cu revista Flacăra, anul trecut în decembrie și acum), Ultimul papă?

— Liniște totală. Am primit o cerere specială, totuși. Un jurnalist al Vaticanului mi-a cerut două copii ale cărții în portugheză pentru cineva care îl întâlnea pe papă în mod frecvent. I le-am dus la Roma și l-am rugat să-mi comunice reacția celor de acolo. Mi-a spus că a fost cea

mai citită carte a ultimului an, dar că nimeni nu a recunoscut asta. Iar persoana care ne-a cerut copiile în portugheză a mărturisit că tot ceea ce este scris în carte e perfect adevărat. Cunoșteam asta deja, desigur, dar era bine de știut că și ei sunt de acord cu mine. Acestea fiind spuse, cred că liniștea a fost o reacție inteligentă din partea lor. Spre deosebire de *Codul lui Da Vinci*, nu au avut pretenția să controleze dovezile asupra cărții mele.

Crezi că Mafia italiană sau CIA ar avea vreun amestec în misterioasa moarte a Papei Ioan Paul I?

– Nu în mod direct. Oricum, CIA a finanțat P2, liga masonică ce a condus complotul.

După cea de-a treia carte din seria Vatican, Asasinul Papei, vor urma a patra, a cincea?... Sau vrei să schimbi un pic zona de interes, poveștile sau personajele? Poate un roman de dragoste sau un roman polițist clasic? Ți poți vedea viitorul ca scriitor pentru următorii 20 de ani?

– Am o datorie față de cititorii mei, așadar voi continua să scriu ceea ce așteaptă ei de la mine. Dar îmi doresc să scriu și alte genuri. Nu știu ce voi scrie în 20 de ani, nici în 10. Va dura cât va dura!

În ceea de a treia carte, Asasinul Papei, unul dintre personajele principale, Sarah Montiero, care a publicat câteva volume conținând evenimente legate de viețile papilor Ioan Paul I și Ioan Paul al II-lea, are o conferință de presă legată de acest subiect, chiar la Roma... tu ești de fapt în spatele ei?

– Într-o oarecare măsură, da. Dar nu pe de-a-ntregul! Am vrut să o leg de cititor. Ea are un profund simț al onestității și al adevărului. Ea descoperă lucrurile pagină cu pagină, la fel ca și cititorii romanelor mele...

„Asasinul papei” este al treilea volum al seriei. Acțiunea se petrece în 2010, în epoca papei Benedict al XVI-lea. Un secret bine păzit timp de sute de ani riscă să iasă la lumină provocând o furtună la nivele înalte ale Bisericii Catolice. Serviciile secrete și poliția intervine. Sarah și Rafael primesc un ajutor neașteptat din partea unui personaj întunecat care trece de partea celor buni...

Ce ne poți spune despre noile dispozitive de citit cărți virtuale? Ce crezi despre viitorul cărții pe hârtie? Și despre cel al ziarelor pe hârtie?

– Cred că volumele pe hârtie, ca și ziarele pe hârtie, vor fi piese de muzeu în zece sau douăzeci de ani. Lectura pe *e-reader*-e sau pe telefoanele mobile va fi predominantă. Am folosit, experimental, un *e-reader* și când începi să citești și te concentrezi pe textul din el, uiți că folosești o mașinărie. Cred deci că nu contează suportul pe care se află o carte, atâta vreme cât te simți confortabil când citești!

Care este programul tău zilnic? Muncești toată ziua? Câte zile pe an?

– Muncesc doar când scriu. Îmi trebuie șase sau șapte luni pentru a termina o carte. Îmi scriu cărțile pe un telefon mobil, așa că scriu toată ziua, cu unele pauze...

Care este întrebarea care ți-a fost pusă cel mai des?

– Întrebarea la care a trebuit să răspund

Romanul „Ultimul Papă” combină fapte reale și ficțiune într-o povestire palpitantă centrată pe moartea misterioasă a Papei Ioan Paul I în 1978, la numai 33 de zile de la alegerea sa. Tânăra jurnalistă Sarah Montiero împreună cu părintele Rafael Santini, un agent al Vaticanului care a lăsat în urmă un trecut legat de un alt important serviciu secret, colaborează pentru a descoperi cauza decesului papei Luciani.

aproape în fiecare interviu a fost cam în felul următor: „De ce ai scris cartea asta sau cartea aia?” Urască această întrebare.

Și ce întrebare nu ți-a fost pusă niciodată?

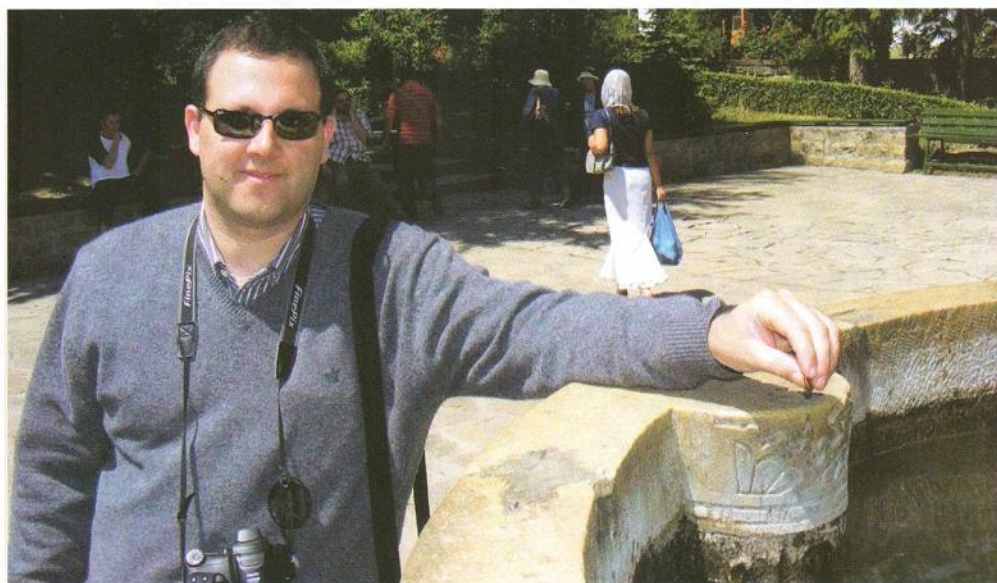
– De fapt sunt două. Prima, dacă mi-aș fi dorit ca JC să nu-mi fi spus niciodată anumite lucruri? A doua, dacă m-am gândit vreodată să renunț la a scrie despre Vatican? Răspunsul este da, la amândouă.

Ai vizitat România de două ori pentru promovarea cărților tale. Ce fel de amintiri ai din țara noastră?

– Iubesc România. Iubesc peisajele, misterul, magia, oamenii, femeile, mâncarea. Aș vrea să trăiesc în România, cândva, undeva în Transilvania.

Ce ai mai vrea să transmiți cititorilor tăi?

– Vreau să mulțumesc cititorilor mei români. Îi iubesc foarte mult.

text Andrei Ichim

Iluzionistul

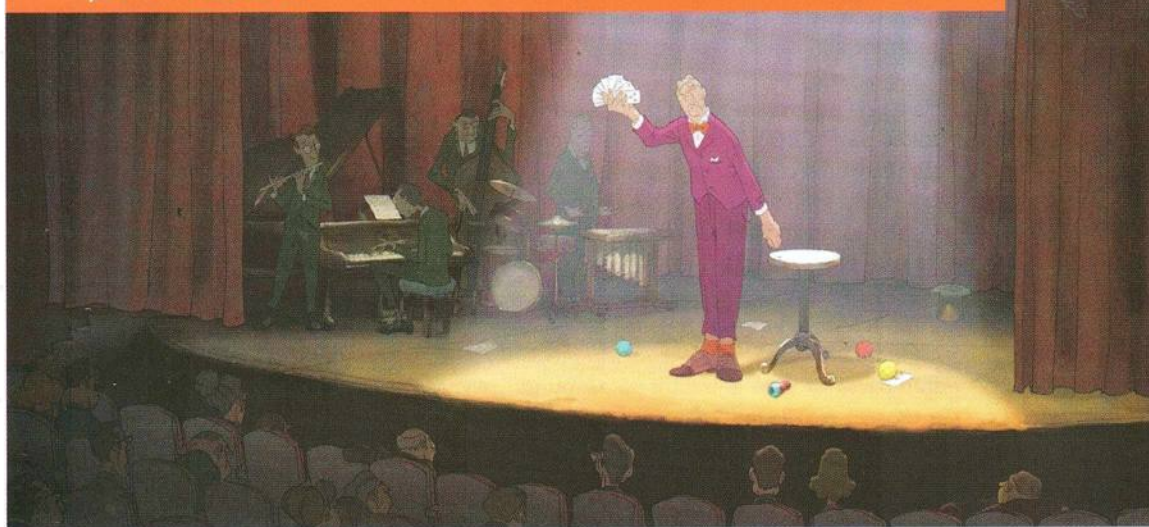
Animația clasică, mă refer aici la animația 2D, îți transmite, mai ales când este frumos desenată, un sentiment special. O combinație între organic, natural și magie. Stilul în care este desenat, mai ales texturile, fac din această animație o mică minunăție. Îți dă impresia de

melancolie, de ușoară tristețe și de dor de o lume care, dacă încă nu a pierit, în curând o va face. Pelicula descrie povestea unui iluzionist, un magician din timpuri străvechi, nu de tipul David Blaine și prozeliții lui.

În timpul unui spectacol pe o insulă din Scoția, bătrânul magician o impresionează pe o tânără, Alice, care este foarte emoționată de scamatoriile lui. Bătrânul se atașează de ea și

face numere de magie din ce în ce mai extravagante pentru a menține entuziasmul fetei, aceasta fiind printre singurele persoane care mai „crede” în el. Prestidigitația este și una dintre puținele lui rațiuni de a mai exista, pentru că este împins de pe scenă de noile trenduri, cum ar fi bandurile de băieți. Vă recomand această poveste despre o epocă și o meserie uitate.

Șarm desuet

Recomandare:

Autorul acestui film, Sylvain Chomet, este cunoscutul realizator al animației „Tripletele din Belleville”. Acesta și „Iluzionistul” trebuie văzute neapărat.

Regizor: **Sylvain Chomet**

Actori: **Edith Rakin**

Durata: **90 de minute**

Django Films, Marea Britanie, Franța

0 familie de coșmar (Little Fockers)

Glumițe cu tentă sexuală pentru familie

Regizor: **Paul Weitz**
Actori: **Ben Stiller,**
Robert De Niro
Durata: **98 de minute**
DreamWorks SKG,
SUA

Recomandare: O reușită comedie de familie este pelicula „Toy Story”, unul dintre filmele care a deschis apetitul pentru animația 3D.

Turistul

Punctul forte al peliculei este cuplul sugerat mai sus. Și când spun asta, mă refer la potențialul comercial. După o comedie romantică cu Angelina Jolie și Brad Pitt, acum este încercat un nou aranjament. Întrebarea este: veți merge la acest film cu gândul că vizionați un nou *Mr. and Mrs. Smith*? În nici un caz, această peliculă fiind mai slabă decât filmul menționat anterior. Singurele lucruri care salvează producția sunt unele momente de real umor realizate de Johnny Depp. Cam în stilul în care a procedat și în *Pirații din Caraibe*: „Să ne batem joc de aceste filme cu un buget extravagant, deși jucăm în ele” – stilul autoironic. Un stil autoironic care îl prinde foarte bine pe Depp, de altfel.

Cum sună totuși intriga? Un turist american, cam insipid și cam trist, se întâlnește cu o femeie care fuge de poliția engleză. Ea se folosește inițial de el pentru a bulversa Interpolul. Tipa este sofisticată și elegantă, ceea ce el nu e. Pe acest tip de antiteză se bazează filmul, dar nu funcționează deloc. Doar Johnny

Johnny Depp și Angelina Jolie

Regizor: **Florian Henckel von Donnersmarck**
Actori: **Johnny Depp, Angelina Jolie**
Durata: **126 de minute**
GK FILMS, Italia,
Franța, SUA

Depp mai mișcă puțin, pentru că în acest echilibru fragil Angelina Jolie este foarte slabă.

Miza inițială, charisma și șarmul celor doi actori, relația care se poate crea între ei, tocmai aceste lucruri nu merg. Și, în plus, aproape toată acțiunea se desfășoară în Veneția. O comedie romantică în Veneția. Un alt stereotip. Cine ar fi crezut că acest film este regizat de Florian Henckel von Donnersmarck, cel care a realizat și *Das Leben der Anderen*?

Recomandare: Pe lângă acest film, v-aș putea recomanda „Domnul și doamna Smith”, dar nu o voi face. În schimb, vă recomand „Pillow Talk”, un film cu supervedetele de odinioară, Rock Hudson și Doris Day.

Firul roșu – care abia mai pâlpâie la final – ce străbate această piesă, este pasiunea. Puternică atunci când cei doi se întâlnesc, firavă, când viața i-a așezat într-o poveste normală. O investigație sumară a relației de cuplu, dar concludentă datorită acțiunilor. Atenție, însă, teatrul nu oferă soluții!

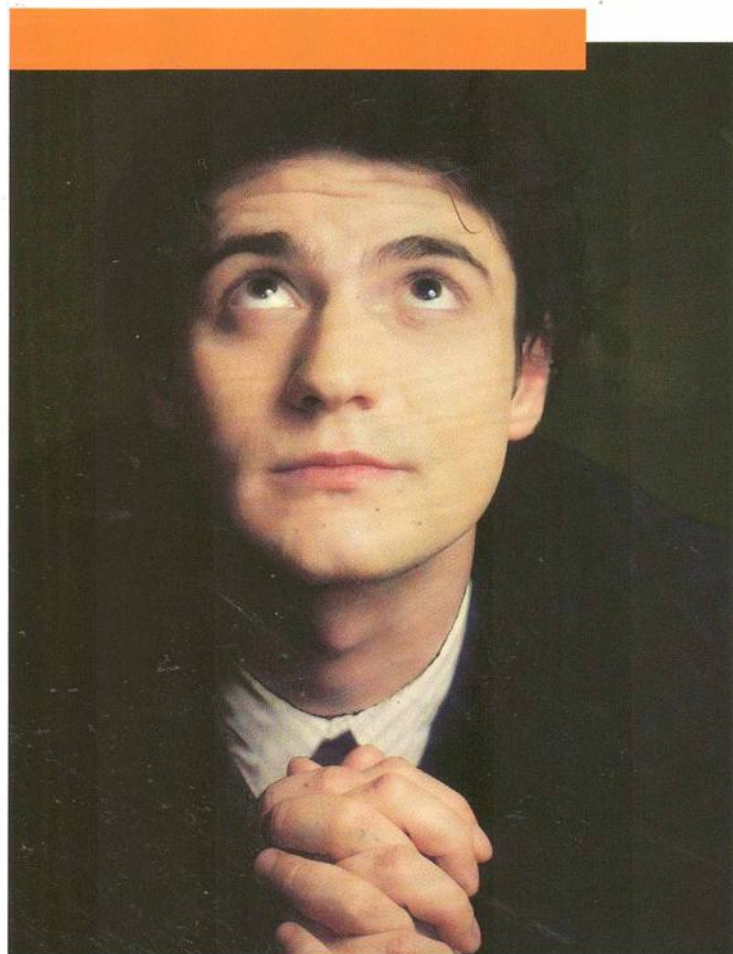
text Radu Pocovnicu
foto arhiva personală

Te iubesc! Te iubesc?

Întrebarea esențială nu se pune, dar ea rupe gura spectatorilor la final, ca după o lungă muțenie: poate fi ciorba reîncălzită?... *Te iubesc! Te iubesc?*, pus în scenă de Chris Simion la *Lăptăria lui Enache*, îi are în distribuție pe Corina Moise și George Corodeanu. Spațiul neconvențional de la *Lăptărie* era plin la ora reprezentației la care am asistat, iar

actorii au primit aplauze la scenă deschisă. Textul lui Dumitru Solomon, *Zăpezile de altădată*, dramatizat de Simion, e ofertant, actual. Dar ce poate fi mai actual decât dragostea și complicațiile ei? Conflictul e centrat pe relația inegală a celor doi protagoniști. Iar puterea – nu e un secret că în orice relație de iubire există unul mai puternic, și altul mai slab – se dă în balansoar, când e unul sus, când celălalt. Până când balansoarul se înțepenește. Corina e o prezență tipică, acea combinație specific feminină de sensibilitate, neîncredere și vicleanie – chiar și atunci când, în încercarea de a-și

Te iubesc! Te iubesc?, o dramatizare după
Dumitru Solomon
Regia:
Chris Simion
Cu: **Corina Moise, George Corodeanu, Manuela Hărăbor**
Locație: **Lăptăria lui Enache**

După mai bine de un an și jumătate de la premieră – de curând a avut loc cea de-a 190-a reprezentație –, spectacolul realizat de compania de teatru independent D'Aya are încă priză la public.

recuceri iubitul, vrea să devină o fată rea. Nu-i ține. În schimb, George Corodeanu, centrul de greutate al spectacolului, e tumultuos și veridic, frumoasa nebunie de la început transformându-se în vervă, în locul îndrăgostitului fiind acum un tip a cărui singură dorință este să doarmă, evident! Sau să se uite la un meci de box, la TV. Altfel spus, o latentă stare de veghe din care iradiază acum, când amorul a intrat în umbră, un savuros simț al umorului, ludic pentru ceilalți, dar al naibii de cinic pentru nevastă. Concluzia? Probabil una obișnuită pentru orice bărbat ajuns într-un asemenea punct, aceea că a obosea să fie cicălit de nevastă cu veșnica ei nevoie de a fi și, mai ales, de a primi demonstrații că e iubită. Nevoie pe care el nu știa cum să o împlinească mai deplin atunci când era îndrăgostit. Deh, uneori dragostea nu ține mai mult de trei ani...

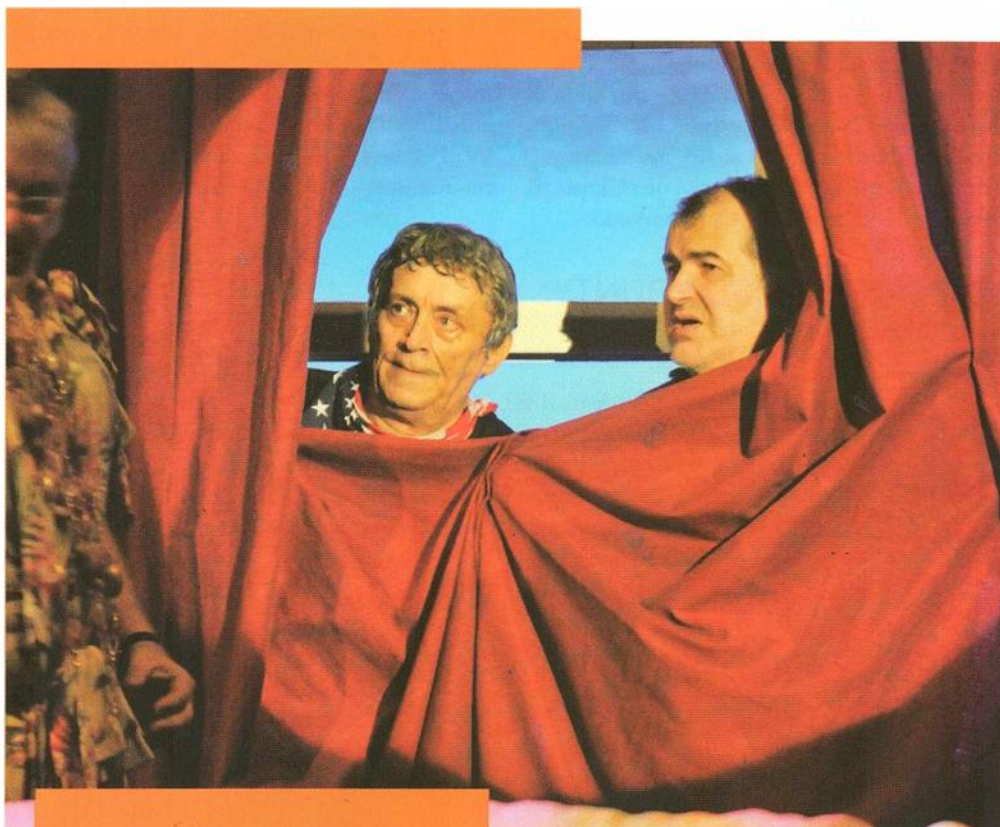
Un om de afaceri de succes, domnul Griffin (Doru Ana) și soția sa (Adriana Șchiopu) trec printr-o criză amoroasă. Însă nu-i vorba de o problemă de fidelitate, sau de vreun triumf amoros. Totul se întâmplă în propriul dormitor, iar cei doi vor să rezolve această dilemă printr-o soluție inedită.

Sex on the bici!

Cuplul nu acceptă nici un eșec în nici un domeniu al vieții, profesional sau personal. Așa încât cei doi soți trec la acțiune, punând în aplicare „rețeta” doctorului Baumgartner, scriitorul unui bestseller despre cum să-ți îmbunătățești viața sexuală. Că tot sunt la modă astfel de cărți, adevărate „panacee universale”, soluții miraculoase și general valabile cum se scriu multe azi despre aproape orice, bani, fericire... O rețetă cu efecte mai degrabă dezastruoase, decât benefice. Ce se întâmplă?

Doamna Griffin îl poartă acasă la ea pe administratorul blocului, interpretat de Florin Călinescu, deoarece nu i se încălzește... caloriferul. E numai pretextul, pentru că de la service-ul tehnic pe care i-l oferă acesta și până când ochii îi fug în decolteul femeii, nu trece mult timp, administratorul fiind ajutat și de niște pahare de whisky. Gândurile perverse sunt însă în altă parte, unde nici nu te-ai aștepta. Iar ceea ce părea să devină o plească pentru mucalitul administrator, căruia îi cam place să se uite pe gaura cheii, suportă o răsturnare de situație. Voyerul este de fapt domnul Griffin. Travestit în femeie, Doru Ana stă ascuns în șifonier, chiar în camera unde soția sa îl ademeneste pe administrator. Care-i schepsisul? Impozantului om de afaceri Griffin îi slăbește prestanța – povestea vrea să spună că așa e și în viață, zbir la serviciu, mielusel acasă – chiar în patul conjugal, dorințele sale putând fi atâțate printr-o alterare: doar dacă-l vede pe altul că-i seduce nevasta. Și nu cu gesturi tandre, ci năpustindu-se asupra ei ca o bestie. De aici șirul acțiunilor comice, care îl au în prim-plan pe Florin Călinescu prin stilul său caracteristic

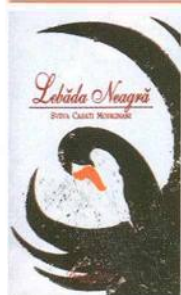
O criză conjugală are loc în dormitor, iar cei doi soți vor să rezolve această problemă printr-o soluție neobișnuită.

de minimalizare a gestului, ceea ce îi dă acel aer indiferent, de șmecher, pe care ni-l aducem aminte din *Chestiunea zilei*.

Or, revenind la teatru, tocmai aici e buba. Dacă pui o sticlă în fața spectatorilor și îngustezi cadrul, ca privitor, s-ar putea să ai o surpriză: din spectator ai devenit telespectator. Schema pe care și-a imaginat-o Nona Ciobanu este disfuncțională teatral. Mă îndoiesc că, atunci când plătitorii de bilete de la Teatrul Mic au râs (și la spectacolul *Sex on the bici* s-a râs, în special la momentele lui Călinescu – și recunosc că am râs și eu), oamenii au văzut altceva. Doar divertisment.

Sex on the bici!,
de John Tobias
Regia:
Nona Ciobanu
Cu: **Florin Călinescu, Doru Ana, Adriana Șchiopu, Sorin Medeleni, Andreea Grămoșteanu**
Locație:
Teatrul Mic

LITERATURĂ

LEBĂDA NEAGRĂ

Autor Sveva Casati Modignani, Nemira Damen Tango, 567 pagini, 11 x 17,5 cm.

O impresionantă saga a trei generații de editori, familia Montaldo. Dar intrigile, pasiunile și trădările amenință să distrugă familia. Emilian, fiul fondatorului, poreclit „Lebăda neagră” și Arlette, tână și frumoasă jurnalistă îndrăgostită de el, luptă să recâștige demnitatea numelui Montaldo.

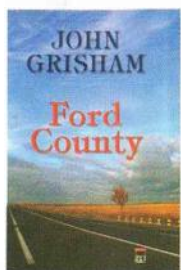

SUFLETE CU IEȘIRE LA MARE

Autor Valeriu Stancu, Tritonic LIT, 297 pagini, 14 x 20,5 cm.

„...am cunoscut-o pe Ania-Rosa pe 2 iunie 2006, în a treia zi a șederii mele în Cuba, la ora 11 și 10 ora locală, la intrarea în Universitatea din Havana, unde m-a întâmpinat vorbindu-mi în engleză. Iată locul, data și clipa în care fericirea și suferința mi-au intrat în viață.” De citit neapărat.

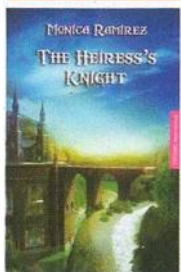
FORD COUNTY

Autor John Grisham, RAO, 316 pagini, 13 x 20,5 cm.

Adunând laolaltă un grup de personaje memorabile, în Ford County, Mississippi, decorul unde s-a petrecut acțiunea primului său roman, Grisham reușește să prezinte un ținut viu și plin de culoare, care ascunde drame și mistere greu de imaginat. Un mare povestitor!

SCIENCE FICTION, FANTASY & HORROR

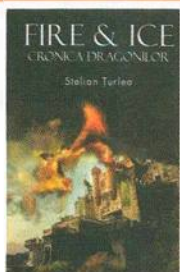

THE HEIRESS'S KNIGHT

Autor Monica Ramirez, Tritonic International, 252 pagini, 14 x 20,5 cm.

Nici nu știu dacă această carte ar fi trebuit încadrată aici, pentru că este un melanj de fantezie, istorie și iubire într-o epocă feudală ce pare atât de misterioasă, dar în același timp strălucitoare. O carte pentru juniorii care vor să citească în engleză. Enjoy!

FIRE & ICE CRONICA DRAGONILOR

Autor Stelian Țurlea, Rao, 192 pagini, 14 x 20 cm. Cronica dragonilor.

Pentru că nu am mai primit cărți noi, în plină criză și anotimp hibernal, revin la cărți mai vechi, dar care au constituit premiere. Acest volum (bogat ilustrat) este o interpretare originală după filmul *Fire & Ice*, primul film de televiziune cu efecte speciale produs de ProTV și Media Pro Pictures.

UN LUN DUN

Autor China Mieville, Tritonic fantasy, 384 pagini, 14 x 20,5 cm.

Tot un volum mai vechi, tot pentru cei mai mici. *Un Lun Dun* începe cu povestea a două prietene în vârstă de 12 ani, Zanna și Deebea, care trăiesc într-un complex rezidențial londonez. Dar mai există o Londră, cea de dedesubt, populată de tot felul de personaje stranii și comice... Acea Londră trebuie salvată. Vor reuși cele două fete?

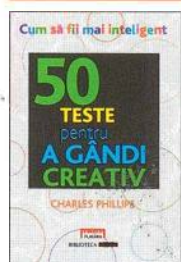
Top 10 FLACĂRA

- ▲ 1. *Box 21*, autori Roslund & Hellstrom, Crime Scene.
- ▲ 2. *Băieți aproape buni*, Bogdan Teodorescu, Tritonic.
- ▲ 3. *Caesar Imperator*, autor Max Gallo, Alfa.
- ▲ 4. *Olive Kitteridge*, autor Elizabeth Strout, Litera.
- ▼ 5. *O plimbare de neuitat*, autor Nicholas Sparks, Rao.
- ▲ 6. *Ford County*, autor John Grisham, Rao.
- ▲ 7. *Suflete cu ieșire la mare*, autor Valeriu Stancu, Tritonic Lit.
- ▼ 8. *Ghicit de seară*, autor Liviu Radu, Tritonic LIT.
- ▼ 9. *La asfințit*, autor Stephen King, Nemira.
- ▲ 10. *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*, autor Herta Müller, Raftul Denisei, Humanitas fiction.

Top 10 FLACĂRA

- ▲ 1. *Războiul bătrânilor*, autor John Scalzi, Millennium Books.
- ▲ 2. *The City & The City*, autor China Mieville, serie de autor, Tritonic.
- ▲ 3. *E greu să fii zeu*, autori A. & B. Strugațki, Paralela 45.
- ▲ 4. *Lumea lui Waldemar*, autor Liviu Radu, Tritonic.
- ▼ 5. *Cartea Cimitirului*, autor Neil Gaiman, Nautilus Nemira.
- ▲ 6. *Compania neagră*, autor Glen Cook, Millennium Books.
- ▲ 7. *Iureșul săbiilor*, autor George R. R. Martin, Nemira Nautilus.
- ▲ 8. *2010: a doua odisee*, autor Arthur C. Clarke, Nemira Nautilus.
- ▲ 9. *Zburătorii nopții*, autor George R.R. Martin, Nemira.
- ▲ 10. *Vânătoarea sfântă*, autor Lois McMaster Bujold, Tritonic.

NON – FICTION

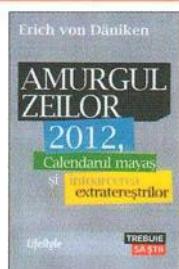

50 DE TESTE PENTRU A GÂNDI CREATIV

Autor Charles Phillips, Flacăra, 96 pagini, 11 x 18,5 cm.

Al doilea volum al seriei „Cum să fii mai inteligent”. 50 de teste care te antrenează să îți schimbi felul în care gândești. „Primul pas esențial este să accepți că, asemenea celorlalți, și voi sunteți creativi în mod natural și că puteți învăța tehnici și metode pentru a vă dezvolta creativitatea.”

AMURGUL ZEILOR

Autor Erich von Däniken, Trebuie să știi, Lifestyle, 216 pagini, 13 x 20 cm.

2012, Calendarul mayaș și întoarcerea extraterestrilor. Von Däniken îți continuă cruciada începută cu mult timp în urmă. Într-o știre de ultimă oră, cercetătorii britanici zic că o întâlnire de gradul III este iminentă. Să ne pregătim, deci!... pentru pasionați.

2013

Autor Marie D. Jones, Colecția Trebuie să știi, Lifestyle, 314 pagini, 13 x 20 cm.

Sfârșitul lumii sau un nou început? Ce va fi după 2012. Calendarul mayaș, acoperind o perioadă de 5.125 de ani, ia sfârșit pe 21 decembrie 2012. Există temerea că această dată ar prevesti o transformare globală de proporții uriașe. Vom trăi și vom vedea...

Top 10 FLACĂRA

1. Gabriel Garcia Marques. O viață, autor Gerald Martin, Litera Internațional.
2. 54+1/24, autor Bogdan Teodorescu, Tritonic.
3. Un ospiciu numit România. Cronica unui eșec premeditat, autor Cozmin Gușă, Tritonic.
4. 50 de teste pentru a gândi rapid, autor Charles Phillips, Flacăra.
5. Cum am slăbit 70 kg mâncând 6 mese/zi, autor Monica Ramirez, Tritonic.
6. Secretele lui Madoff, autor Sheryl Weinstein, Pandora M.
7. Opus Dei, autor Michael Walsh, Nemira.
8. Coincidență sau hazard, autori Martin Plimmer și Brian King, Bonton Nemira.
9. 50 de teste pentru a gândi creativ, autor Charles Phillips, Flacăra.
10. Amurgul zeilor, autor Erich von Däniken, Lifestyle.

MYSTERY & THRILLER

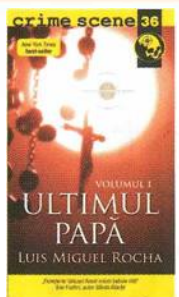

TURISTUL

Autor Olen Steinhauer, RAO, 484 pagini, 13 x 20,5 cm.

Turiștii pot fi și altfel... mai ales când sub numele de Turism se ascunde o secțiune aparte a CIA. Milo Weaver este un astfel de Turist... „Iată cel mai bun roman de spionaj pe care l-am citit vreodată și care nu a fost scris de John le Carré.” (Stephen King)

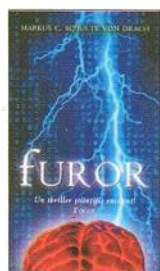

ULTIMUL PAPĂ

Autor Luis Miguel Rocha, Crime Scene, volumul 1, 178 pagini, 10 x 18 cm.

Prima parte a primului roman din seria Vatican. Faceți cunoștință cu Sarah Montiero și părintele Rafael. Și mai ales dezlegați misterul morții Papei Ioan Paul al II-lea. Sau nu... Atenție, citirea acestui volum poate provoca efecte secundare grave! Dependența de romanele lui Rocha!

FUROR

Autor Markus C. Schulte von Drach, RAO, 312 pagini, 11 x 18 cm.

Nu încercați să țineți minte numele autorului. Mai bine citiți romanul... Moartea misterioasă a unui cercetător neurolog... Masacrarea unor soldați germani în Sudan... Secretul mortal al memoriei omenești... Un thriller proaspăt și modern!

Top 10 FLACĂRA

1. Locuri întunecate, autor Gillian Flynn, Crime Scene.
2. Crima de la Jubileu, autor Lucia Verona, Crime Scene.
3. Epitaf pentru un spion, autor Eric Ambler, Cartea de buzunar, Curtea Veche.
4. Asasinul Papei, autor Luis Miguel Rocha, Tritonic Premium.
5. Sânge blestemat, seria InterCrime 2, Crime Scene.
6. Ultimul Papă, autor Luis Miguel Rocha, volumul 1, Crime Scene.
7. Turistul, autor Olen Steinhauer, Rao.
8. Voodoo, autor Eugen Ovidiu Chirovici, Rao.
9. Furor, autor Markus C. Schulte von Drach, Rao.
10. Crime sofisticate, autor George Arion, Crime Scene Premium.

În 2009 am publicat o carte despre 250 de cărți proaste, „Cum te poți rata ca scriitor”. Tot în 2009 am început să realizez și o emisiune TV pe această temă, „Tichia de mărgăritar”. De ce perseverez? Dintr-o plăcere a spectacolului. Cărțile pe care le am în vedere constituie un carnaval al prostiei omenești, adeseori al prostiei unor oameni inteligenți. Îmi place să privesc acest spectacol și să râd orgiastic.

text Alex. Ștefănescu
ilustrație Linu

Fumigația imnică

Lingviștii au o idee foarte vagă despre limba dacilor. Cu mari ezitări afirmă că anumite cuvinte românești, care nu există în alte limbi romanice, ar putea proveni din vocabularul strămoșilor noștri de acum două milenii, dinaintea colonizării romane. Lipsa de precizie a informațiilor se explică prin faptul că dacii nu foloseau în mod curent scrisul.

Pe Elisabeta Novac nu o descurajează precaritatea cunoștințelor noastre despre limba dacilor. Într-o carte recent apărută, *Nămăiești – apostolul Andrei pe tărâmul lupilor* –, ea descrie patetic această limbă:

„Limba daților era ca o luncă de aer și foc, greu de prins și de stăpânit. Ea se odihnea pe jărat și stăpânea cu înțelepciune peste acel du-te-vino al iernilor grele din aria patriei lor nemișcate, de pe fruntea cerului și de pe umerii munților.”

Este comic să te pronunți cu atâta siguranță și încă într-un stil bombastic asupra unei realități lingvistice despre care nu se știe aproape nimic. Cineva ar putea să presupună că e vorba de un poem în proză și nu de un studiu științific. Poate, dar textul nu rezistă nici ca poem

în proză. Este exaltat și nebulos, un fel de fumigație imnică, fără valoare literară. Iată ce se mai spune despre limba dacilor:

„Limba lor era sămânța îngropată în cercuri de bazalt, energie adormită în măduva granitului, ca un izvor răbdător, ori ca o regină de purpură. (...) Era mereu proaspătă, mereu duioasă și se ivise la Facerea Lumii din bătaile de inimi ale mareelor care duceau spre inima planetei primele forme ale materiei fertile.”

Autoarea realizează așadar și o datare a limbii dacilor. Această limbă există, după opinia ei, încă de la facerea lumii. Iar de apărut a apărut din „bătaile de inimi ale mareelor care duceau spre inima planetei primele forme ale materiei fertile.” Deci asta era! Cum de nu ne-am dat seama mai demult? Unde ne-a fost capul?

Surogat de folclor

Se mai află în unele biblioteci o culegere de folclor poetic așa-zis „nou”, intitulată *Pe-un picior de plai* și publicată în 1957. Cel care a realizat-o, Teodor Balș, pretinde, în prefață, că a apărut, după război, o creație populară spontană care proslăvește realizările regimului comunist. Este, în întregime, o mistificare. În perioada colectivizării forțate țărani erau rezervați, ostili sau chiar se răsculau, în nici un caz nu-și manifestau entuziasmul. Prefațatorul susține că textele folosite de brigăzile artistice

de agitație reprezintă o formă de creație populară. Nimic mai departe de adevăr. Acele texte erau confecționate, de fapt, de activiști culturali semidocti și cinici, îndrumați îndeaproape de partidul comunist.

De altfel nu trebuie să facem multă teorie ca să ne dăm seama că nu este vorba de folclor autentic. Versurile prezentate drept folclor „nou” sunt lipsite de grație, de simplitatea rafinată, de farmecul adevăratei creații populare. Iată câteva exemple:

„Că partidu ne-a-nvățat / Și de boieri am scăpat. / Și-acu partidu-ascultăm / Și bine o să umblăm.”

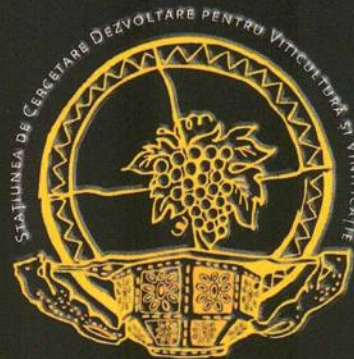
„Țara are altă față, / Partidu ne dă povață / Doru să ni-l împlinim, / Pe drum să nu rătăcim.”

„Frunză verde ca molidu / Dacă n-ar fi fost partidu / Aveam gol pe masă bolidu”.

„Și-n cel fund al codrului / Îi glasul partidului.”

Chestia cu glasul partidului care a ajuns și în fundul codrului numai prin mintea unui activist comunist putea să treacă. Este greu să ne imaginăm o șezătoare la care fetele și flăcăii ar compune spontan asemenea versuri.

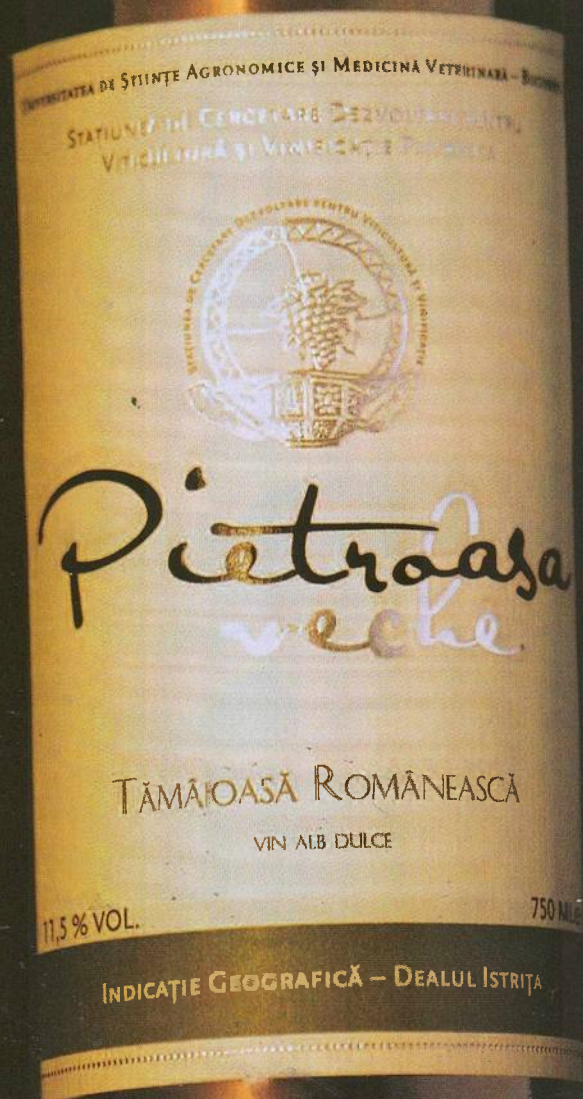

Pietroasa

Singurul vin... universitar din România!

Aromă de tezaur

UNIVERSITATEA DE ȘTIINȚE AGRONOMICE
ȘI MEDICINĂ VETERINARĂ – BUCUREȘTI

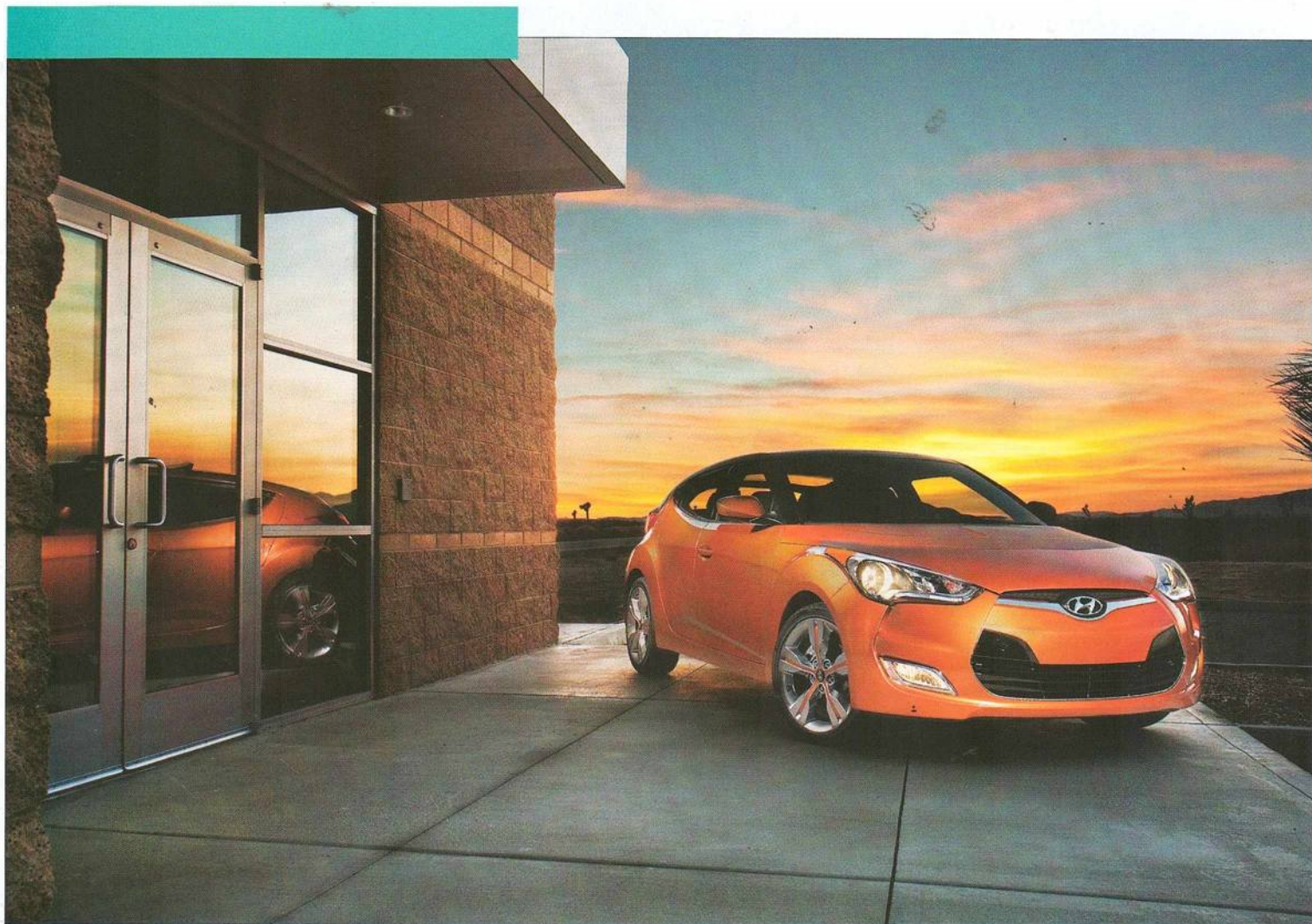
S.C.D.V.V. Pietroasa
Pietroasele – 127470, jud. Buzău
telefon +40(238)512317 fax +40(238)512318

www.usamv.ro

Prezentat în premieră mondială la Salonul Auto Nord-American din luna ianuarie, Hyundai Veloster este un automobil surprinzător, cu doar trei uși pentru pasageri.

text Mugurel Mărgărit-Enescu

Coupé-ul în varianta coreeană

Mașina pe care își va face debutul prima transmisie automată cu dublu ambreiaj din gama Hyundai.

Dacă te uiți cu atenție la pozele care înfățișează partea dreaptă a mașinii realizezi că până și a treia ușa este atât de bine camuflată încât prezența ei nu deranjează cu nimic formele fluide. Și atunci, te întrebi: „De ce nu i-au mai pus o ușa și pe stânga?” Sunt convins că răspunsul este bine studiat și vorbește despre greutate, dinamism, echilibru etc. Adevărul este însă că, fără această conformație, coreenii nu ar mai fi făcut senzație, iar acest articol și multe altele nu ar mai fi avut o deschidere la fel de intrigantă.

Dar, trecând peste acest artificiu cu ramificații de marketing, *Veloster* are meritele sale care pot să-l transforme într-un succes printre cei în căutarea unui coupé cu valențe practice. Astfel, aceasta este mașina pe care își va face debutul prima transmisie automată cu dublu ambreiaj din gama *Hyundai*. Apărut inițial la mașinile sport autentice și transpus apoi cu succes în gama *VW*, acest tip de transmisie promite o schimbare a treptelor mult mai rapidă și o mai mare eficiență în utilizarea combustibilului. Rămâne de văzut însă în ce măsură cutia automată creată de *Hyundai* va avea aceleași performanțe ca aceea realizată de nemți. Deocamdată nu s-a anunțat decât faptul că va fi cuplată la un motor pe benzină de 1,6 litri și 138 de cai putere. Aceasta este oferta pentru SUA și pentru mai multe detalii despre restul de motoare disponibile pe *Veloster* trebuie să așteptăm lansarea europeană de la Salonul Auto de la Geneva din luna martie.

Conform informațiilor de presă, noul

În Europa, Veloster are de înfruntat concurența unor modele mult mai titrate. VW Scirocco este unul dintre cele mai de succes, iar Renault Mégane Coupé nu este nici el un concurent facil.

coupé este inspirat de o motocicletă de viteză, iar montanții care încadrează parbrizul au fost special vopsiți în culoarea neagră pentru a imita vizorul unei căști de motociclism. Tot la partea frontală se remarcă și grila în formă hexagonală, dar și – nici nu se putea altfel – luminile de zi cu tehnologie LED. Tot ansamblul trebuie să inspire dinamism și agresivitate, iar *Veloster* se achită cu brio în această privință.

Conform informațiilor oficiale, la interior, consola centrală și comenzile se aseamănă cu rezervorul de carburant al unei motociclete și încorporează butonul de pornire a motorului. Gurile de ventilație sunt la rândul lor gândite să arate precum țevile de evacuare ale aceleiași motociclete.

Interiorul lui Veloster se inspiră, conform informațiilor oficiale, de la o motocicletă de viteză, dar acest lucru este doar un indiciu care trebuie combinat cu multă imaginație din partea fiecăruia.

Ecranul de dimensiuni generoase de pe consola centrală este interfața pentru un sistem multimedia modern. El include pe lângă navigație și conectivitate bluetooth pentru telefon și posibilitatea de a urmări filme în format avi și mpeg de pe un stick USB sau un hard-disk portabil. Și dacă asta nu era suficient, sistemul permite și conectarea unei console de jocuri care beneficiază de o priză clasică (la 115 V pentru SUA care probabil va fi adaptată la 220 V pentru Europa). Această opțiune, un pic neobișnuită pentru o mașină care nu se adresează unei familii, arată că *Hyundai* folosește *Veloster* și ca pe o vitrină pentru tehnologiile pe care le va implementa pe restul automobilelor din gama sa.

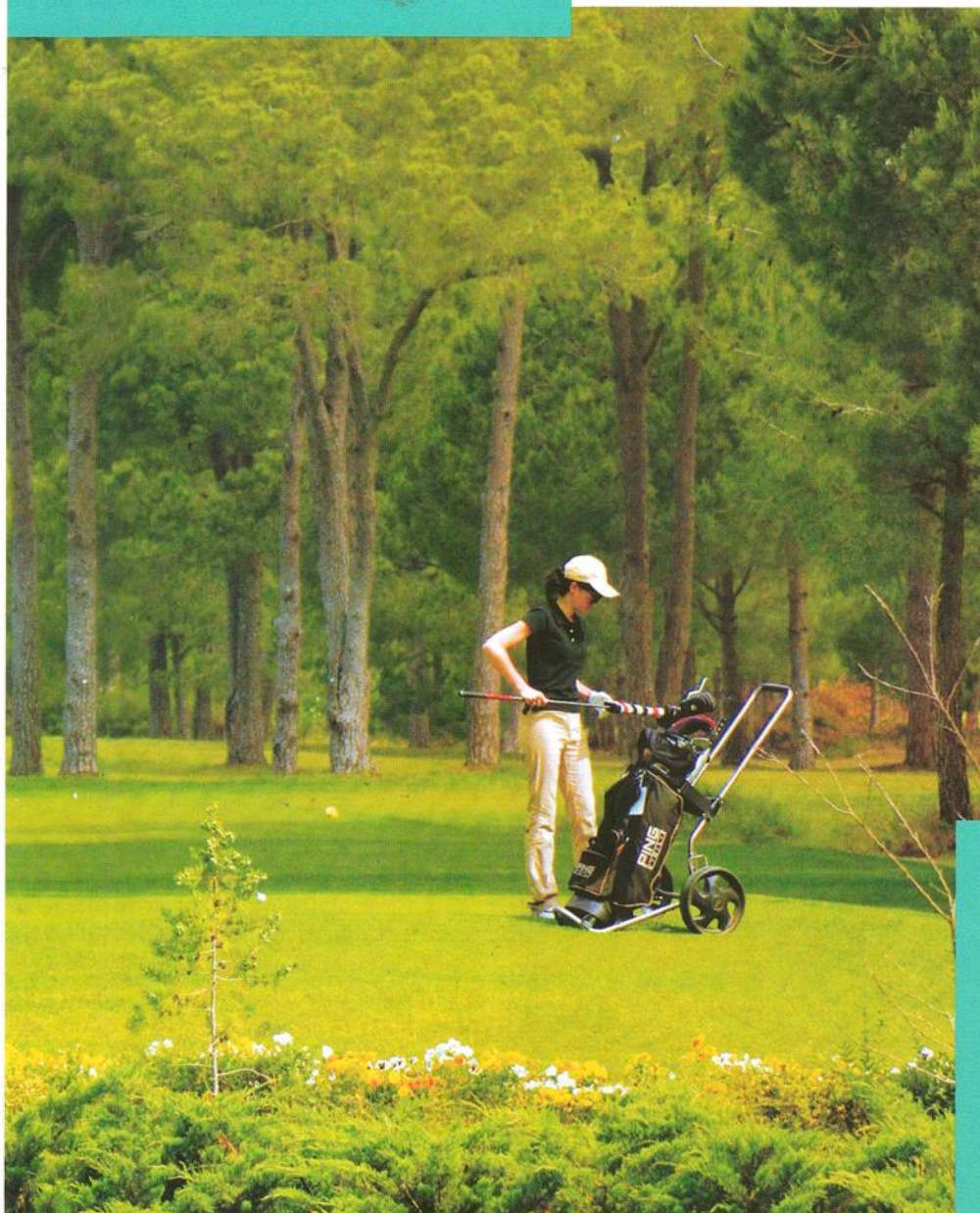
Motorul de 1,6 litri și 138 CP nu este asistat de prezența unei turbine. Se pare că *Hyundai* preferă o altă cale pentru procesul de reducere a dimensiunilor care i-a cuprins pe toți producătorii. Astfel, tehnologia GDI (Gasoline Direct Injection) folosește injecția directă de benzină și distribuția variabilă care operează modificări în timp real atât asupra supapelor de admisie, cât și asupra supapelor de evacuare. Astfel, promisiunea coreenilor este aceea a unui consum de doar 5,9 l/100 km în regim de autostradă.

În Europa, *Veloster* are de înfruntat concurența unor modele mult mai titrate. *VW Scirocco* este unul dintre cele mai de succes, iar *Renault Mégane Coupé* nu este nici el un concurent facil. Iar la această listă inițială se mai pot adăuga în funcție de preferințe și *Citroën DS3*, *Mini One* sau *Clubman* (altă mașină cu trei portiere) și chiar și hibridul *Honda CR-Z*. De aceea este de așteptat ca oferta de la lansarea europeană să fie ceva mai atractivă pentru cei care așteaptă mai mulți cai putere de la o mașină sport. Prețul de pornire pentru SUA este de 17.000 de dolari.

Din 1984, de când regiunea a fost declarată Centrul de Turism Belek, valuri de turiști vin să vadă raiul pe pământ. Amestec de situri istorice, plaje sărutate de soare și terenuri de golf de clasă mondială, Belek m-a purtat de la mare la munte și mi-a deschis apetitul pentru nenumărate bunătăți culinare.

text Steluța Năstase
www.besttourism.ro

Belek, exotism turcesc

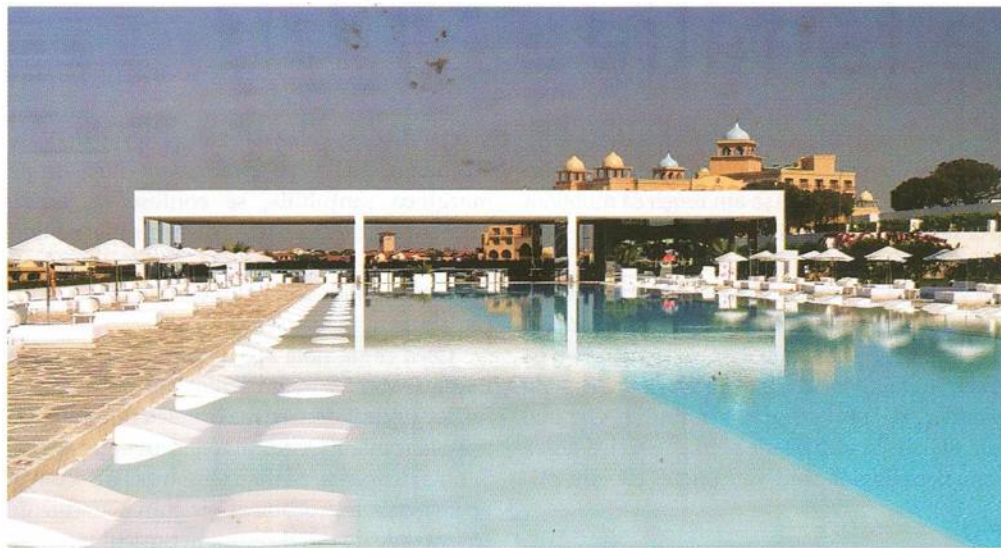

Hoteluri de lux, gata să-mi facă șederea plăcută și confortabilă și o mulțime de oameni prietenoși transformă Belek într-o destinație caldă și fermecătoare. Singura „problemă” din Belek? Odată ce ai ajuns aici, nu știi dacă ești în Turcia, în Thailanda, în Mexic, în Paraguay sau în Spania. Se construiesc tot timpul vile, se ridică hoteluri impozante și cursurile de golf țin pasul cu tendințele. Este o agitație plăcută și, când nu eram la plajă, eram la mall, mă pierdeam pe drumurile aglomerate sau prin vastele întinderi de iarbă păstrate verzi și proaspete cu ajutorul râurilor și tonelor de fertilizatori, parcă pentru a-i face în ciudă soarelui mediteraneean. Regiunea are 32 de hoteluri de patru și cinci stele, sate de vacanță de primă clasă și cinci terenuri de golf. Toate facilitățile oferă o atmosferă ideală pentru turiștii care se pot răsfăța până târziu în noapte pe terenurile de tenis iluminate sau la piscinele interioare și exterioare și, de ce nu, cu un masaj divin la centrul spa.

Se construiesc tot timpul vile, se ridică hoteluri impozante și cursurile de golf țin pasul cu tendințele.

Belek are cele mai fine plaje de pe coasta turcească, cu 16 km de nisip alb, curat, franjurat de pini umbroși ușor înclinați pentru a limpezi apele turcoaz. Este un loc de joacă perfect pentru

Un loc cochet, intim, de cinci stele, Hotelul Belek Beach Resort deține secretul relaxării în baia turcească, la aqua-aerobic sau la teatru. Pe plajă, chelnerul Mehmet îți servește cel mai bun ceai turcesc, cafea la nisip și narghilea.

Hotelul Adam și Eva este considerat a fi cel mai șic hotel din Antalya, cu un design avangardist, futurist. Merită să închiriezi o vilă cu piscină proprie, saună, oglinzi peste tot...

copii și iubit de broaștele țestoase (*Caretta caretta*) care își depun aici ouăle. Plaja este publică, dar fiecare resort care se aliniază frumos în spatele dunelor de nisip pretinde că este privată. Nu lipsesc sporturile nautice, de la hidro biciclete la bărcuțe și *parasailing*, pentru toți oaspeții. Legat de fauna zonei, stațiunea se mândrește cu 109 specii de păsări, inclusiv frumosele *Tyto Alba* (bufnițele cu glugă).

Ajunsă la hotel, cum am bătut din palme a și apărut „îngerul” gata să-mi îndeplinească orice dorință. M-a condus pe culoarele hotelului, mi-a făcut rezervare la restaurant, m-a ajutat să mă programez la masaj. Ce să mai, un adevărat asistent personal! Vorbea și engleză, și germană și avea misiunea de a mă duce pe la petreceri și de a-mi organiza ziua de naștere sau chiar nunta, după caz.

O atmosferă simplă, în decor alb mi s-a înfățișat privirii când am intrat în cameră, concepută ca un centru spa personal. De îndată am scăpat de oboseala călătoriei, în jacuzzi, care mi-a oferit terapie cu lumină și culoare. Seara următoare am ales dușul cu aburi, o minune pentru relaxare. Promenada mărginită cu palmieri se desfășoară de la întinderile de nisip la bazinele de înot, se unește cu soarele și

Oferte turistice

Christian Tour,
www.christiantour.ro,
tel. 021.369.98.35

Hotel Adam & Eve 5* – de la 140 de euro/camera/noapte, transport cu avionul – de la 326 de euro/pers. Detalii pe www.ghidhoteluri.ro, tel. 021/201 09 04, 021/201 09 05.

Hotel Belek Beach Resort 5* – de la 524 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu ultra all inclusive. Tariful include reducerea *early booking* de 20% valabilă până pe 31 martie 2011.

Cocktail Holidays
www.cocktailholidays.ro
tel. +021.317.84.55/56/57

Hotel Vera Mare 5* – de la 518 de euro/pers., transport cu avionul, transferuri, 7 nopți cazare cu ultra all inclusive. Tariful include reducerea *early booking* valabilă până pe 31 martie 2011.

marea din Belek pentru a oferi o experiență de neuitat. Cei mici au la dispoziție piscine, un *Luna Park* și o mică grădină zoologică.

La est de Belek, drumul spre Parcul Național *Köprülü Kanyon* m-a condus la vechile apeducte, a urcat spre munți și mi-a oferit imagini spectaculoase de pe vârfurile de unde curgeau râuri cu apă de culoarea smaraldului. Am ajuns și la Perge vestigiile rămase din vechiul oraș roman. Chiar dacă multe dintre clădiri au fost zguduite de cutremure, unele au rămas în picioare așa că mi-a plăcut să explorez strada cu numeroase coloane, cândva pavată cu marmură și mărginită de magazine, agora, stadionul și băile publice.

Piețele din Belek mi-au provocat simțurile cu arome exotice. Evident că m-am îndreptat spre un restaurant unde m-am delectat cu *yaprak dolmasi* (sărmațuțe în frunze de viță) și *kofte* (chifteluțe), urmate de *baclavalele* însirocate cu multă miere. Am mâncat pe săturate și calorile au ars ca prin farmec, după masă, la dansul din cluburi și taverne.

Totul a început în urmă cu un an – „Berestroika” a aniversat în noiembrie 2010 un an de la înființare –, când Florin Gugiu s-a hotărât să investească într-o afacere care să fie altceva decât exista la acea vreme în România. Berea a devenit aliatul principal în această afacere, Florin fiind un experimentat consumator de bere. Și unde există pasiune...

text Radu Pocovnicu
foto Octavian Tibăr

Berestroika, o afacere de familie

Investiția, care a reprezentat un efort de familie, business-ul fiind început cu vărul lui Florin, Florin Stoian, n-a pornit fără opinteli.

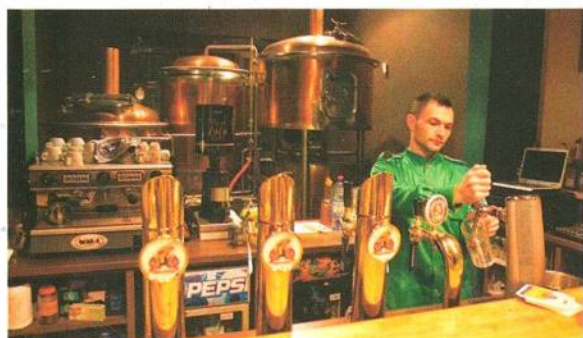
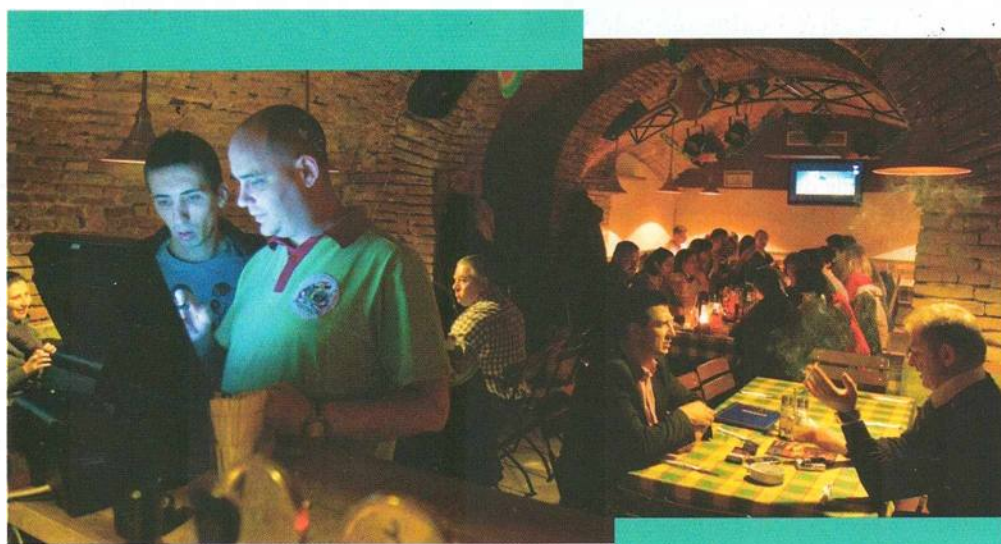
Pe măsură ce înainta, investiția cerea rezolvarea unor noi detalii, găsirea altor resurse. „A contat fiecare bănuț”, spune Florin, absolvent de ASE, alintat AZI N-AM de foștii colegi de la revista *Playboy*, unde a fost, la un moment dat,

director financiar. „Cum vindeam două beri, cum mai comandam un scaun sau cumpăram o nouă față de masă. Așa am reușit să mobilăm și crama și s-o facem funcțională, luând de ici și punând dincolo, am deschis în vara anului trecut și terasa”, spune și soția lui Florin, Mariana Gugiu. Printre preparatele făcute la *Berestroika* se numără și pâinea de casă cu nucă. „N-o să crezi, dar” câteodată nucile sunt culese de Marica de pe marginea drumului. Cel mai mic efort este important pentru noi. De aceea sunt dezamăgită când văd uneori că sunt pri-

vită cu dispreț, chiar de către propriii angajați. «Ia uite-o, mă, și pe asta, culege nuci de pe marginea șanțului!», se confesează, amar, Mariana. „Munca este disprețuită!” Fiind adepții unor rețete cât mai naturale, acum, cei doi soți se gândesc și la un certificat de producător pentru mâncare *home made*.

Ceea ce dă notă aparte acestei afaceri este implicarea celor trei în activitățile restaurantului, loc unde își petrec majoritatea timpului. Că așa e la români: Ochiul stăpânului îngrașă vita. Și nu e doar asta. Mariana are trusa de scule în spatele ușii. E probabil atipic cum o afacere de câteva sute de mii de euro, în buricul târgului, poate avea așa stăpâni. „Explicația e simplă, însă. Nu întotdeauna ai timp să aștepti meșterul și atunci pui mâna și repari”, povestește Mariana, care pleacă de la restaurant deseori după 12.00, 1.00 noaptea. „În drum spre casă apucăm să mai vorbim și noi de ale noastre, de familie, de părinți, de prieteni...” Dacă personajul principal și investiția cea mai valoroasă a cuplului Gugiu nu apare prea des în aceste discuții, este poate de înțeles. Dar în acest caz, zicala românească e cum nu se poate mai potrivită: Așchia nu sare departe de trunchi. Tudor, băiețelul în vârstă de șapte ani al celor doi, e umbra lor la *Berestroika*, fiind mai tot timpul cu ei.

„E mascota cârciumii”, glumesc Mariana și Florin, dar, prins în noianul de activități, Tudor a învățat fără să-și dea seama multe despre meserie. Mare le-a fost surpriza părinților când Tudor le-a propus unor clienți să le vândă niște clătite, după, atenție!, o rețetă proprie. „Doar” cu... 25 de ron. „Scump!”, au răspuns aceștia. „Nu e scumpă, că e făcută cu ouă de țară!”, a introdus el repede un cuvânt care face azi diferență. Înțelegi astfel de ce are astfel de dorințe. „Mamă, dacă voi sunteți șefi, eu pot fi șeful copiilor care vin aici?”, le-a spus, într-o zi, of-ul său, Tudor.

„Berestroika” este locul unde se bea bere proaspătă, făcută în casă, după o rețetă austriacă, iar meniurile din care fac parte ciolanul cu fasole sau varză completează degustarea.

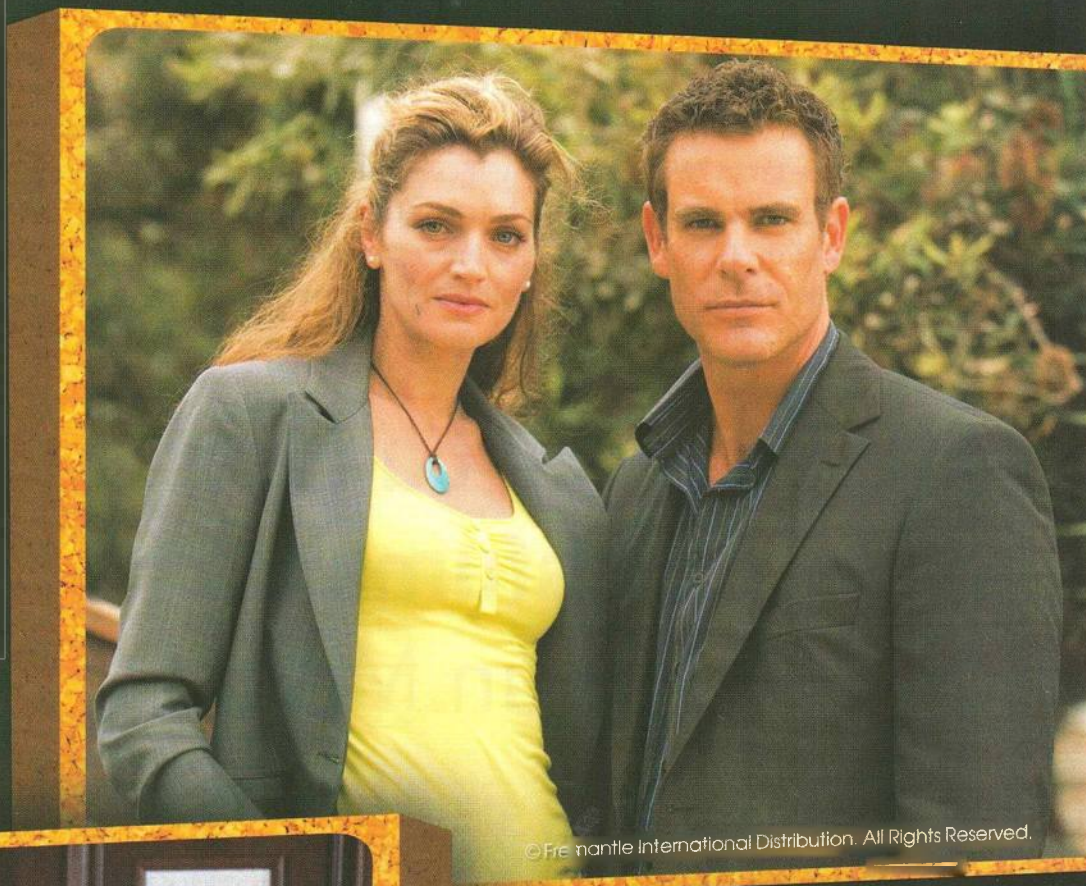
AXN CRIME®

www.axncrime.ro

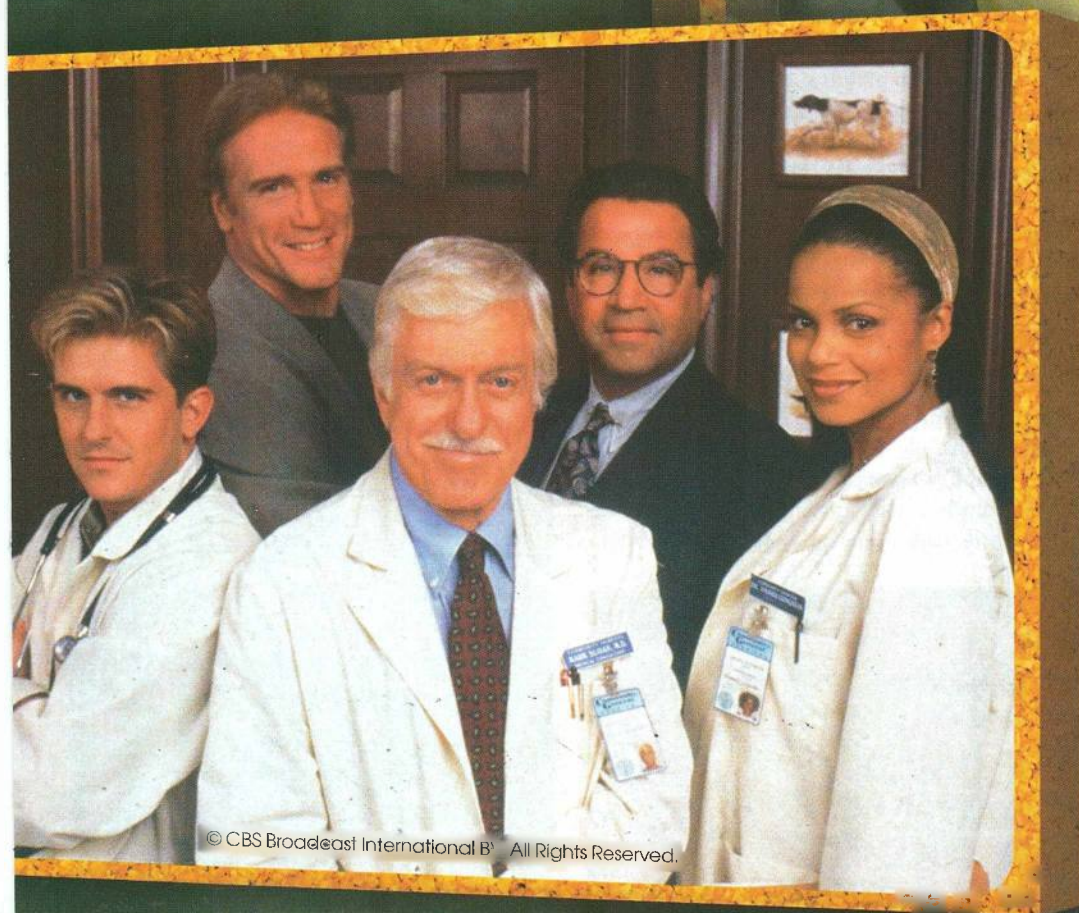
DETECTIVII DIN QUEENSLAND

SEZONUL 1

Din 24 ianuarie,
de luni până vineri,
de la ora 00:00

© Fremantle International Distribution. All Rights Reserved.

© CBS Broadcast International B. All Rights Reserved.

DIAGNOSTIC: CRIMĂ!

SEZONUL 1

Din 15 februarie,
în fiecare marți și joi,
de la ora 15:30

POLICE CRIME SCENE DO NOT CROSS POLICE CRIME SCENE

Mergeți spre casă și vă gândiți că frigiderul e gol, portofelul încă nu... Ce este de făcut? Vă propunem, începând din acest număr, o pagină de „mâncare și băutură”, evident asortate între ele... Adică niște paste sub formă de țevi cu un vinișor roșu. Așadar, întâi o oprire la supermarket pentru câteva cumpărături și... poftă bună! Iar despre lichid, știți cum e vorba aia cu moderația, nu-i așa?... Pe luna viitoare!

rețetă Viorel Copolovici
recomandare vin
Cosmin Zidurean

Cannelloni cu ricotta și șuncă afumată à coté de un Merlot

Pasul 1. Pui la fier un vas cu multă apă. Pui sare când a fier și amesteci. Pui pastele la fier, le dezlipești cu grijă, în apa fierbinte, cu o spatulă de lemn.

Pasul 2. Între timp, încălzești două linguri de ulei de măsline într-o tigaie, prăjești la foc mediu ceapa și usturoiul, tăiate cât mai fin, până devin transparente. Pui apoi roșiile, busuiocul proaspăt, sare și piper. Amesteci la același foc aproximativ 5 minute, după care lași încă 20 pe foc mic, să scadă.

Pasul 3. Bucata de șuncă afumată o tai cubulețe mici și o călești într-o altă tigaie, fără ulei, la foc puternic, până se rumenește.

Pasul 4. Într-un castron, amesteci ricotta cu

oul, șunca prăjită și răcită, piper și foarte puțină sare.

Pasul 5. Când pastele vor fi gata, le strecoari, le transferi pe un platou și le lași să se răcească. În principiu, când se răcesc, tuburile de cannelloni au tendința să se lipească. Le dezlipești cu grijă, să nu se rupă. Ba chiar le ții sub jetul de apă rece pentru treaba asta. Tamponezi pastele cu puțină hârtie de bucătărie pentru a scăpa de surplusul de apă. Umpli cannelloni cu amestecul de brânză și șuncă, cu o linguriță, având grijă ca umplutura să se distribuie egal pe interiorul tuburilor și să nu rupi pastele.

Pasul 6. Ungi un vas de sticlă termorezistentă cu puțin unt, pui pastele umplute, distanțate între ele, iar deasupra torni sosul cu roșii, ceapă și busuioc. Le pui la cuptor, la foc mediu, unde vor sta aproximativ 30 de minute. În farfurie, razi parmezan peste fiecare porție.

Hmm! Nu e o mâncare grea, dar nici ușoară sau vegetariană nu e. Gusturile sunt energice - șuncă afumată, brânză, busuioc, usturoi. Toate astea, plus roșiile din sos și finalizarea la cuptor mă duc cu gândul la un vin roșu. Un roșu proaspăt, cu aromă energică de fructe de pădure... Nu, mai bine vișine, vișine în toate formele posibile: abia pârguite, supracoapte, stafidite de-a dreptul, dar și dulceață de vișine și visine din vișinată. Adaugați la asta o rotunjime frumoasă și o tărie alcoolică respectabilă și veți descoperi unul dintre puținele vinuri de terroir de pe la noi. Și fiindcă trebuie să poarte un nume, să-i zicem „Emeritus”, cel mai nou merlot al lui „Rotenberg”.

- cannelloni – 6 tuburi;
- ricotta – 100 g;
- șuncă afumată – 100 g;
- un ou;
- o ceapă;
- usturoi – doi căței;
- roșii decojite, în bulion – 400 g (o cutie);
- ulei de măsline;
- busuioc;
- sare;
- piper;
- parmezan ras;
- unt pentru uns vasul.

ABONEAZĂ-TE DIRECT la noua revistă FLACĂRA

Ofertă specială

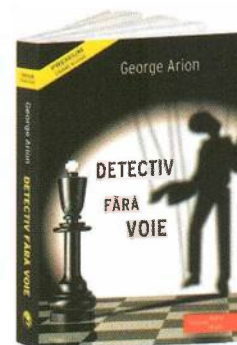
Număr apariții	Cost abonament
10	80 lei
5	40 lei

NUMAI 80 lei

- Prețul abonamentului rămâne neschimbat indiferent de posibilele creșteri ulterioare ale prețului revistei.
- În prețul abonamentului intră atât revista cât și cartea din colecția Crime Scene, corespunzătoare ediției.
- La abonamentul **pe un an se oferă ca bonus un pachet special: două cărți din colecția Crime Scene** (la alegere dintre cele oferite cu edițiile precedente ale revistei Flacăra)

Toate taxele de expediție sunt suportate de editură

PRIMII ZECE ABONAȚI
primesc romanul
"DETECTIV FĂRĂ
VOIE",
de **GEORGE ARION**,
cel mai bun autor român
al genului.
Cu autograf de la autor.

www.revistaflacara.ro

Crimescene Publishing
FLACĂRA t...
TRITONIC

FLACĂRA

TALON de ABONARE

F 1-2 11

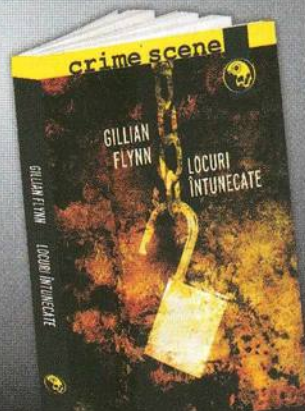
Număr apariții: începând cu luna..... Am achitat cu: ☐ mandat poștal ☐ cec bancar ☐ ordin de plată; nr..... din data.....
Nume..... Prenume..... Localitatea..... Str.....
Nr..... Bl..... Sc..... Ap..... Județ/ Sector..... Cod..... Oficiul Poștal..... Telefon.....

Trimiteți talonul și copia după documentul de plată la S.C. Publicațiile Flacăra S.A., Piața Presei Libere nr. 1, cod poștal 013701, sector 1, București, O.P. 33-C.P. 12. Menționați pe plic: ABONAMENT. Cont bancar deschis la Banca Românească - Filiala Băneasa: RO64BRMA0720072654400000 - RON (lei)
Pentru România: expediere poștală simplă, imprimat. Vă rugăm să vă asigurați cutia poștală și să o dimensionați corespunzător publicației.
Pentru orice detalii legate de abonamentul Dvs. vă rugăm să ne contactați la tel: +40/21/224.60.53, persoană de contact Camelia Neagu
e-mail: abonamente@publicatiileflacara.ro

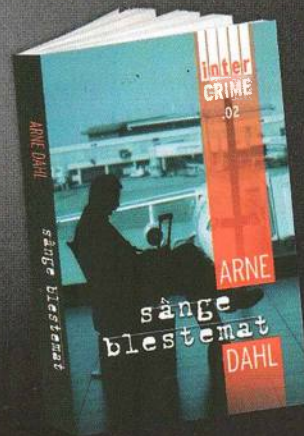
Oferta 1

Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: 36 lei

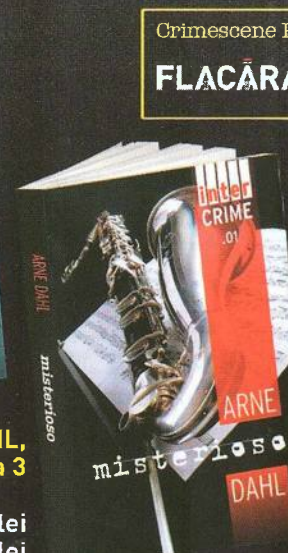
Oferta 2

Preț ofertă 25 lei
Preț întreg: 33 lei

Pachet special ARNE DAHL, oferta 3

Preț ofertă 35 lei
Preț întreg: 45 lei

Crimescene Publishing
FLACĂRA t...
TRITONIC

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand romanul / pachetul din ofertă

☐ 1 ☐ 2 ☐ 3

Nume	Prenume	CNP
Strada	Nr.	Bloc
Cod poștal	Localitate	Număr telefon

Talonul completat se trimite la SC Publicațiile Flacăra SA, Piața Presei Libere nr 1, sector 1, Cod poștal 013701, București până la 25.02.2011
Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA numai în scopul declarat al acestui talon de comandă. Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs. Taxele poștale vor fi achitate de cititor, la ridicarea coletului.

F1-2 11

Prinsă de frenezia invențiilor, piața tehnologică scoate în ultima vreme gadgets-uri pe bandă rulantă. Unele dintre ele (cum sunt televizoarele Philips Full HD 3D Ready seriile 8000 și 9000) au ajuns deja și în România. Altele, vor fi disponibile cât de curând...

text Andrei Ioan Dimulescu

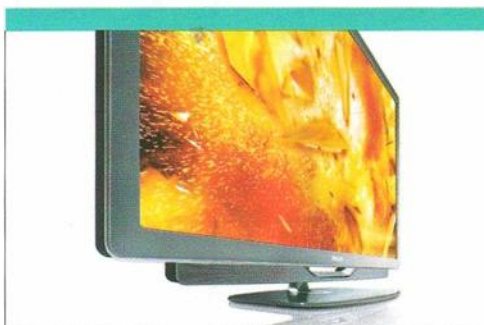
Taste pe întuneric

Tastatura reîncărcabilă Logitech® Wireless Illuminated Keyboard K800 oferă iluminare puternică în timpul zilei și nopții. Noua tastatură Logitech integrează senzori de lumină ambientală, asigurând necesarul de lumină atunci când tastezi pe întuneric.

Iluminarea din spate a tastaturii K800 se ajustează în funcție de cantitatea de lumină prezentă în cameră folosind senzori de lumină ambientală. Senzorii de mișcare detectează mâinile în momentul apropiării lor de tastatură și activează iluminarea. Astfel, te vei bucura de iluminare puternică, precisă, iar bateriile vor funcționa mai mult: poți utiliza tastatura chiar 10 zile până la următoarea încărcare. Tastatura Wireless Illuminated K800 funcționează chiar și atunci când bateria este descărcată cu ajutorul cablului micro-USB care îți permite să reîncarci în timp ce tastezi.

Ecran tridimensional

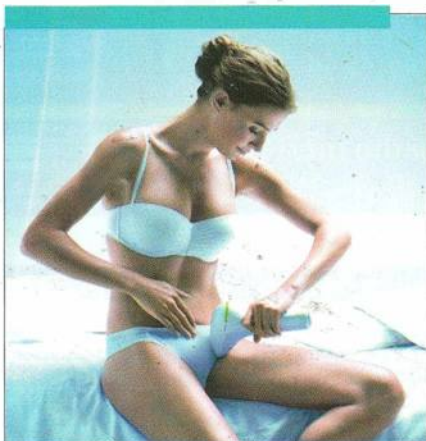
Televizoarele Philips Full HD 3D Ready seriile 8000 și 9000, dotate cu tehnologie LED, sunt disponibile acum și pentru consumatorii români. La televizoarele Philips capabilitățile 3D sunt opționale. Atunci când dorești să experimentezi vizionarea 3D pe un televizor Philips Full HD din seriile 8000 și 9000, lansat în 2010, trebuie doar să achiziționezi kit-ul de upgrade 3D, care se instalează în doar câteva minute. Noile televizoare din seriile 9000 și 8000 Full HD 3D Ready sunt dotate cu tehnologii avansate de procesare a imaginii cum sunt: Motorul Perfect Pixel HD cu o putere de procesare de 500 milioane de pixeli în Full HD care asigură o înaltă rezoluție și o imagine impecabilă, îmbunătățind chiar și calitatea imaginilor Full HD 3D; tehnologia unică Perfect Natural Motion care corectează mișcările sacadate, reducând trepidațiile și imaginile cu halou.

Barbă 3D

Cel mai avansat aparat de bărbierit electric de până acum de la Philips, *Senso Touch 3D*, este proiectat special pentru a minimaliza în mod eficient iritațiile pielii și pentru a oferi bărbaților o

experiență de bărbierit mai confortabilă, pentru obținerea unui aspect impecabil. Fiind foarte atent la nevoile oamenilor, Philips știe că, pentru bărbații care pun preț pe imaginea lor, un bărbierit perfect reprezintă fundația unei rutine zilnice care le oferă încrederea de a-și exprima stilul propriu. Ca urmare, *Senso Touch 3D* a fost creat cu un design superior ca răspuns la nevoile consumatorilor, care arată că bărbații acordă importanță texturii pielii și că își doresc nu numai un bărbierit precis, ci o experiență tactilă de bărbierit, care să lase pielea foarte netedă, cu iritații minime. În urma testelor efectuate, 80% dintre bărbați au fost de acord că *Senso Touch 3D* oferă cel mai confortabil bărbierit pentru piele. Prețuri: RQ1290 – 1659 RON, RQ1260 – 1159 RON, RQ1250 – 839 RON, RQ1180 – 529 RON, RQ1160 – 689 RON și RQ1150 – 439 RON.

Mătase naturală

Ți-ai putea imagina vreodată cum ar fi să nu îți mai faci griji pentru firele de păr nedorite, care cresc mereu, creându-ți deseori neplăceri? Cum ar fi ca părul să nu mai crească deloc? Iar procesul epilatului să nu mai presupună durere și iritații? Pregătește-te pentru un nou produs! Pe anumite piețe europene, Philips a lansat *Lumea*, un nou sistem de epilare inovator, bazat pe lumină intens pulsată (IPL), care oprește creșterea firului de păr. Folosirea lui nu implică durere. Această nouă tehnologie de îndepărtare a părului, bazată pe lumină intens pulsată (IPL)

utilizată până nu demult doar în industria cosmetică profesională, este disponibilă acum în casa ta, datorită inovației Philips. Impulsurile luminoase sunt aplicate direct asupra firelor de păr, având ca rezultat intrarea foliculului într-o stare de inactivitate și oprirea naturală a creșterii părului. Pentru a împiedica reapariția firelor de păr, tratamentul trebuie repetat o dată la două săptămâni. Cinci setări diferite ale intensității luminoase asigură un tratament blând și optimizat în funcție de caracteristicile părului și ale pielii, iar un filtru UV integrat și mai multe sisteme de siguranță oferă un nivel maxim de protecție pentru piele.

**„Thriller în adevăratul sens al cuvântului!
Perfect credibil. Terifiant.**

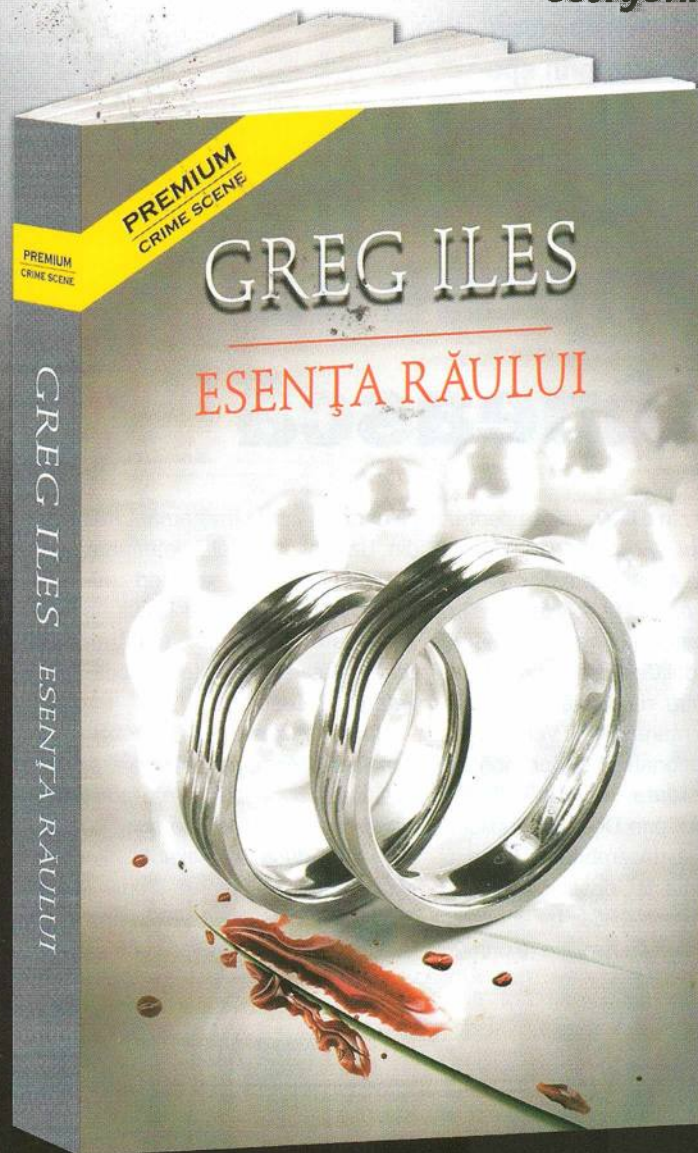
O conspirație în căutarea crimei perfecte și un agent FBI
decis să lupte până la capăt pentru a dezvălui esența răului.
Un roman care investighează latura întunecată a naturii umane
scris de un maestru al suspansului și al răsturnărilor de situație.”

George Arion

Crimescene Publishing

FLACĂRA

t...
TRITONIC

Comandă acum

și primești
un volum cartonat de
400 de pagini cu
40 de lei reducere!

Preț întreg: ~~55 lei~~
Preț redus: 15 lei

Talonul completat se trimite la SC Publicațiile Flacăra SA,
Piata Presei Libere nr 1, sector 1, Cod poștal 013701,
București până la 25.02.2011

Datele dv. personale vor fi folosite de Publicațiile Flacăra SA
numai în scopul declarat al acestui talon de comandă.

Publicațiile Flacăra SA se obligă să nu facă publice
și să nu vândă baza de date referitoare la datele dvs.

Taxele poștale vor fi achitate de cititor, la ridicarea coletului.

TALON DE COMANDĂ

Doresc să comand volumul Esența Răului de Greg Iles la prețul de 15 lei

Nume

Prenume

CNP

Strada

Nr.

Bloc

Scara

Etaj

Sector/Județ

Cod poștal

Localitate

Număr telefon

Pe 15 mai 2011, Facultatea de Medicină Veterinară din București va împlini venerabila vârstă de 150 de ani. Timp de un veac și jumătate **FMVB** a scris istoria medicinei veterinare românești, și continuă și astăzi să ducă tradiția mai departe prin specialiștii pe care îi formează.

150 de ani de medicină veterinară românească

În toate provinciile românești au existat încercări de înființare a unui învățământ medical veterinar (Sibiu – 1494, Cluj – 1787, București – 1831, 1838, Iași – 1839 și din nou București – 1853 și 1859), dar abia în 1861, la inițiativa și sub conducerea medicului Carol Davila, se deschide, oficial, prima școală de medicină veterinară din România. Sănătatea precară a animalelor din gospodăriile acelor vremuri impunea ideea înființării unei școli veterinare autohtone.

Astfel, autoritățile emit, în 1860, *Legea pentru instrucțiunea armatei Principatelor unite Române*, în care, între altele, se prevedea trimiteria spre instruire *pentru arta veterinară* în școli speciale din Franța a tinerilor români. Legea stabilea și modalitățile de recrutare a viitorilor cursanți. Pentru medicină veterinară C. Davila a propus înființarea Școlii Veterinare, ca anexă a Școlii Naționale de Medicină și Farmacie. Deși atestarea înființării Școlii Veterinare este marcată prin Decretul publicat în Monitorul oficial pe 1 decembrie 1860, din lipsă de fonduri, școala își deschide porțile viitorilor cursanți pe 15 mai 1861, iar această dată este considerată ziua de naștere a primu-

lui așezământ de învățământ medical veterinar din Balcani. Școala veterinară de atunci a evoluat continuu, trecând prin mai multe etape, până la actuala Facultate de Medicină Veterinară București, instituție aparținând Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară București.

Prin Regulamentul din 28 martie 1883 Școala de Medicină Veterinară s-a transformat în Școala Superioară de Medicină Veterinară din București, datorită în bună parte luptei perseverente dusă de Alexandru Locusteanu, cel care a dorit încadrarea Școlii Superioare de Medicină Veterinară în cadrul Universității București prin Legea pentru reorganizarea

Medicina veterinară este o profesie de bază pentru asigurarea sănătății animalelor și, în consecință, a hranei și sănătății oamenilor, fapt pentru care Louis Pasteur a afirmat că „medicul uman salvează omul, medicul veterinar salvează omenirea“.

Școlii Superioare de Medicină Veterinară din 4 iulie 1909. Prin noua lege, profesorii școlii erau încadrați și promovați după aceleași norme aplicate în celelalte facultăți din universitate. Pe 22 iulie 1921, *Școala Superioară de Medicină Veterinară* devine, prin lege, *Facultate de Medicină Veterinară*, iar noua instituție se încadrează, de asemenea, la Universitatea București. Noul statut al facultății acordă absolvenților diploma de *doctor în medicină veterinară* conform normelor uzitate în sistemul universitar și folosite și de alte facultăți. După reforma învățământului (1948), *FMV București* s-a desprins din Universitate intrând în componența Institutului Agronomic *Nicolae Bălcescu*, transformat după 1992 în *Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București*.

Într-un secol și jumătate de viață științifică și pedagogică *FMV București* a pregătit 18.341 absolvenți, care au obținut titlul de doctor medic veterinar (DMV) și 384 masteranzi. 1.743 dintre aceștia și-au susținut doctoratul în medicină veterinară (*PhD*). *FMV București* a acordat nouă titluri de *Doctor Honoris Causa* unor personalități din țară și străinătate, care s-au remarcat prin realizări de vârf în profesie. În Academia Română au intrat 12 absolvenți ai *FMV București*, iar alți 24 sunt membri ai Academiei de Științe Agricole și Silvicultură (ASAS). 14 absolvenți au fost distinși cu titlul de *Doctor Honoris Causa*. Dintre absolvenții *FMV București* s-au recrutat cadrele didactice proprii, dar și 114 cadre didactice care au predat sau predau în alte facultăți de profil din țară sau din străinătate. Alți 76 de absolvenți s-au stabilit și au reprezentat cu cinste facultatea în 12 țări de pe toate continentele. *FMV București* a fost evaluată de EAEVE (European Association of Establishments for Veterinary Education), fiind prima instituție de profil din

Medicii veterinari au la absolvirea facultății o paletă vastă de acțiune în supravegherea, controlul și asigurarea igienei alimentare și a sănătății publice, în laboratoare de profil, în medicina veterinară clinică, în ferme de creștere și exploatare.

România care a îndeplinit standardele europene în educația veterinară. În ceea ce privește capitolul minusuri sau, să spunem eșecuri, nu cred că putem vorbi despre așa ceva, decât poate în unele cazuri individuale. În schimb, putem să spunem că s-au înregistrat numeroase obstacole și greutăți legate de dislocarea *FMV București*, la ordinul dictatorului Ceaușescu, în afara campusului istoric din Splaiul Independenței 105, în locații impropii. După 1990, *FMV* a reînviat precum pasărea Phoenix, reparându-și rănile pricinuite de mutările repetate și dezvoltându-se prin noi investiții precum noul pavilion al clinicilor, stația de epurare a apei reziduale, reconstrucția unor clădiri din patrimoniul de arhitectură etc.

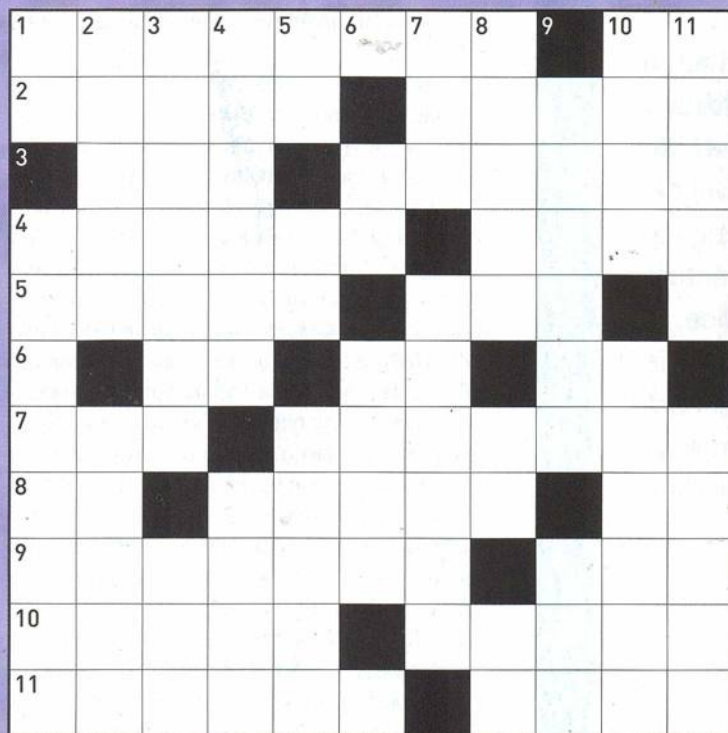
Împlinirea a 150 de ani de învățământ medical veterinar în București constituie un eveniment aniversar deosebit pe care profesorii și studenții facultății vor să-l marcheze printr-o serie de manifestări de amploare. „Între 9 și 11 mai va avea loc cel de-al XI-lea *Congres Național de Medicină Veterinară*, organizat prin strădania comună a *Asociației Generale a Medicilor Veterinari din România (AGMVR)*, a *Colegiului Medicilor Veterinari din România (CMVR)* și a *FMV București*. În prima zi a acestei manifestări se va organiza un simpozion pe teme de istorie a profesiei și se va lansa un amplu volum omagial, elaborat de cadrele didactice ale facultății noastre. Totodată, numeroși colegi vor prezenta lucrări științifice în cele șase secțiuni ale Congresului”, a declarat prof. dr. Nicolae Cornilă de la *FMV București*. Manifestările de la București, cu ocazia împlinirii a 150 de ani de istorie veterinară românească, se încadrează în evenimentele prilejuite de *Anul Medicinii Veterinare Mondiale*, când la Lyon va avea loc *Conferința Mondială privind Educația Veterinară*, și la care va participa o delegație reprezentativă din partea facultății bucureștene.

„Pentru 2011 ne propunem să finalizăm investițiile din campus (spital veterinar, bio-bază, fânar, reconstrucția pavilionului de anatomie patologică – clădire de patrimoniu, arhitectură), începerea construirii unui nou cămin pentru studenți. Atragerea de noi fonduri de finanțare prin contracte de cercetare științifică, prin programe europene de tip POS-DRU. Obținerea de venituri proprii din activitatea clinicilor, servicii de asistență și consultanță de specialitate”, a mai adăugat prof. Cornilă.

Începând cu acest număr, revista „Flacăra” vă oferă o pagină de jocuri pentru a evada, în mod plăcut, din cotidian.

careu realizat de Dan Popa

Strălucirea muzicii – Alina Sorescu

ORIZONTAL: 1) Oraș unde, chiar de ziua națională a Franței, în 1986, s-a născut interpreta și moderatoarea TV Alina Sorescu. 2) Muncă grea – Cea mai înaltă voce bărbătească. 3) Apelativ popular – Post de televiziune unde, în 2007, Alina Sorescu împreună cu actorul Marius Florea Vizante, a prezentat emisiunea „Imprevizibilități” (2 cuv.). 4) Festival unde, în 2006, Alina Sorescu a primit Premiul Radiodifuziunii Române – După doi. 5) Cu bustul sus – Depresiuni. 6) A șasea notă muzicală – Vasile Ene – Petre Udrea. 7) Fire de urzeală – Spongioasă. 8) Scaun pe cal – Titlu din discografia Alinei Sorescu, din anul 2000 – Tudor Nanu. 9) Călită – Elev-marinar. 10) Plantă erbacee numită și ruja – Măsuri pentru lichide. 11) Senzație digestivă neplăcută – Pește răpitor de apă dulce.

VERTICAL: 1) Bogdan Tomescu – Grup condus de regretatul Ioan Luchian Mihalea, unde, la vârsta de 4 ani, a debutat Alina Sorescu (2 cuv.). 2) Specific orașului – Supus al hanului. 3) Fructe de curmal – Dânsule. 4) Băutură alcoolică (pop.) – Imaculată. 5) Radu Almaș – Ion Toma – Împăturit. 6) Karl Adams – Vrut. 7) A se opri – Primăvărat. 8) Nuanță – Oana Avram – Ileana Albu. 9) A-și lua avânt – Premii (... Music Awards România best female video) la care Alina Sorescu a fost nominalizată în anul 2003. 10) Încurajare la coridă – A provoca o senzație dureroasă de înțepătură. 11) Comandă în armată – Sigla „Agenției Naționale pentru Sprijinirea Inițiativelor Tinerilor”, a cărei imagine a fost Alina Sorescu între 2003 și 2009.

Secvență de oglinzi

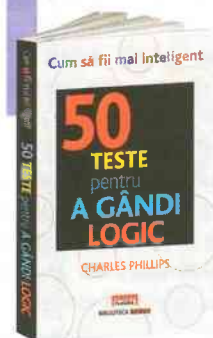
Designerul Piotr a creat aceste oglinzi pentru sala de jocuri din casa unui client al său. Clientul, Joshua, este un producător de jocuri video, cu o fire glumeață: el îi dă lui Piotr instrucțiuni despre cum să așeze oglinzile pe perete sub forma mai multor indicii. Îl puteți ajuta pe Piotr să descopere noua secvență de amplasare a oglinzilor cu ajutorul acestor indicii?

Formele albe trebuie să fie alăturate.

Stea s-a deplasat cu un loc. Pătratul este acum între cerc și stea.

cum să
gândim
INDICIU

La o primă vedere, aceste indicii par să fie incompatibile, dar citiți-le din nou cu toată atenția și încercați să găsiți soluția pas cu pas.

VARA MALTA 2011

SUNCREST, avion + 7 nopti cazare
ALL INCLUSIVE

de la **499 euro**

**MARI REDUCERI DE EARLY BOOKING
PANA LA SFARSIT DE MARTIE !!!**

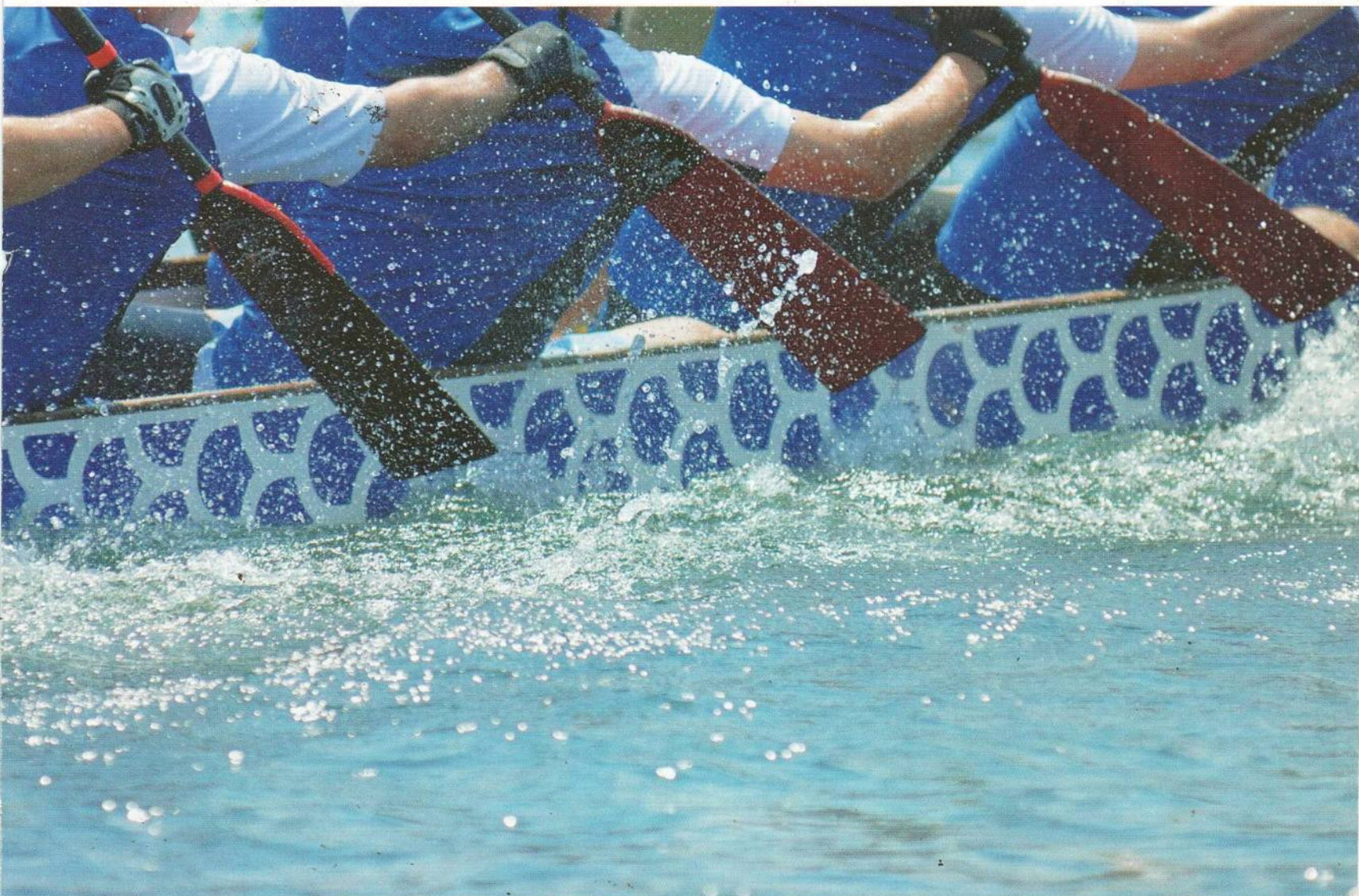

str. Pitar Moș nr. 29, et.1, ap. 23, sect.1, București
(în spatele Cinematografului Patria) tel./fax: 318.59.92 •
tel: 318.59.93, 0722.626.903 • maltaltd@malta.ro • www.malta.ro

ASSECO

ASSECO SEE

IT Solutions for the demanding

- ▶ System Integration, Infrastructure, Professional Services, Document Management
- ▶ Banking Software
- ▶ Mobile Banking & Authentication
- ▶ Card Business
- ▶ General Business & Telecom